XXIII. évfolyam 25. szám

Ára: 1 forint

1967. június 22

Ludas Matyi

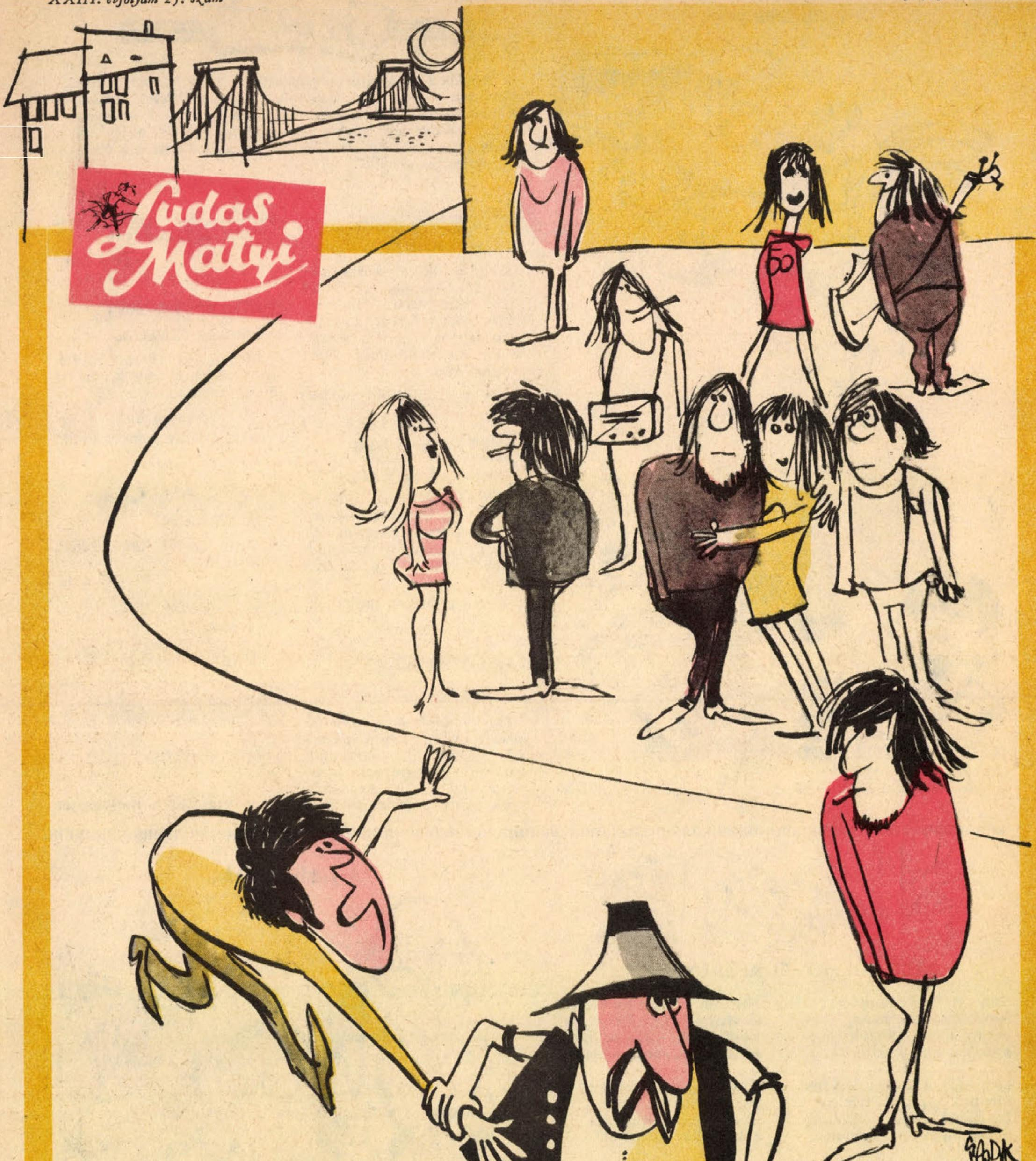

— Szervusztok, srácok!
Hív a fater aratni ...

Sajdik Ferenc rajza

Küzdelmes pálya

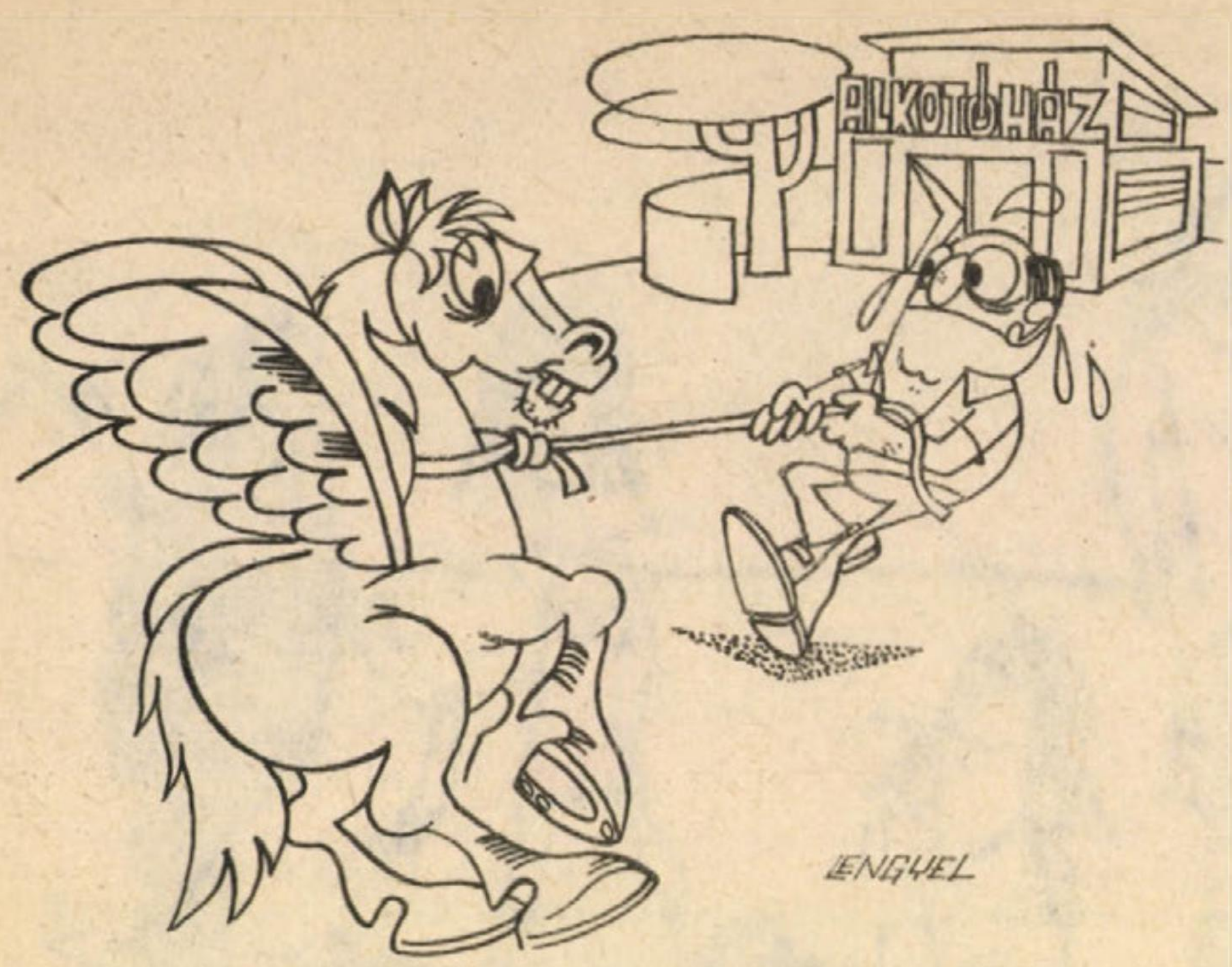

Nevelő szellemű játék

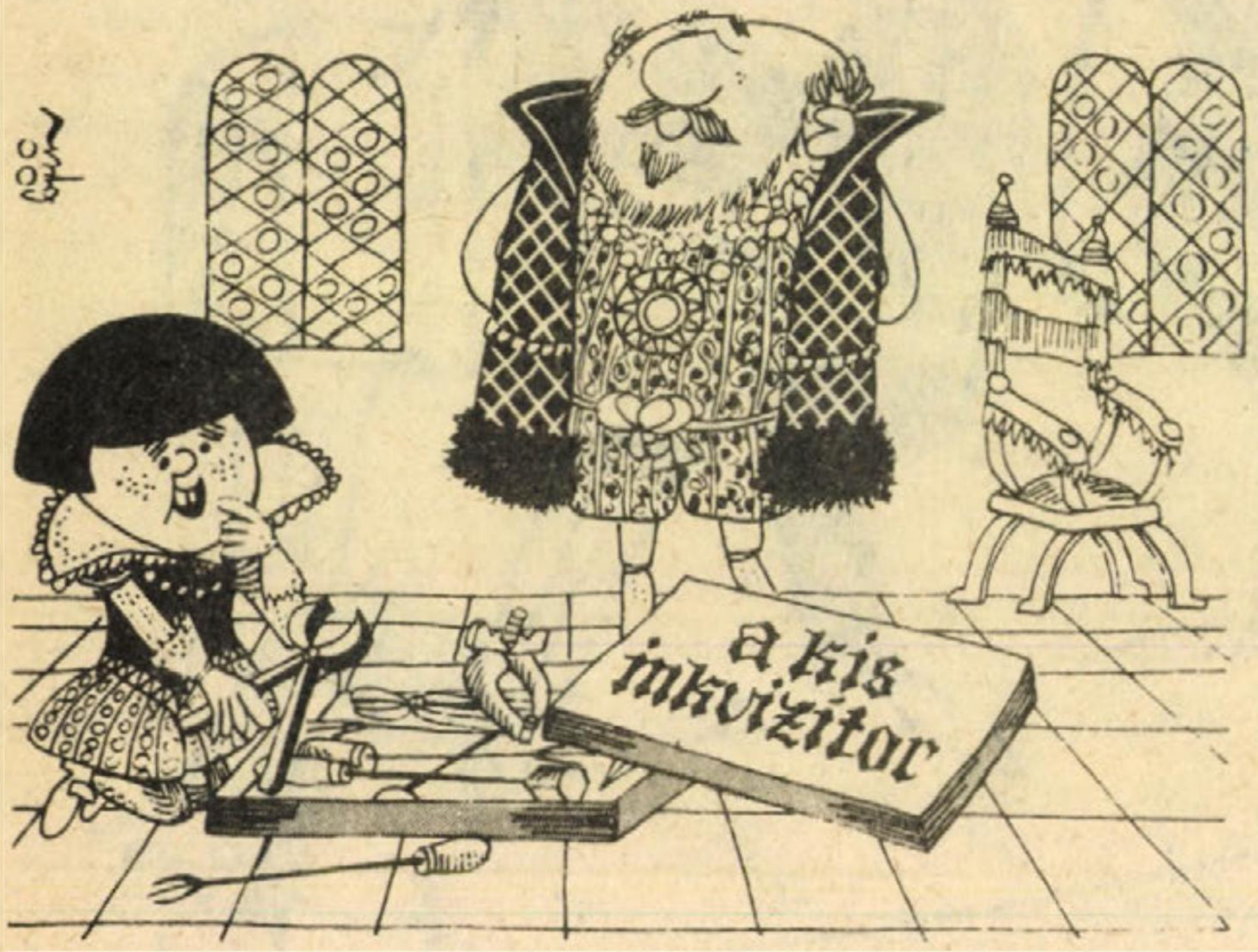

LEVELEZÉS

Amikor a pácsgorgolai vasútállomáson ifjabb Zadorjáni Lajos elbúcsúzott a szüleitől – Budapestre készült a Teveszőrtakaró Készletező Vállalathoz anyagmozgató segédmunkásnak –, szent esküvel fogadta meg: minden héten küld egy négyoldalas levelet, melyben mindenről beszámol aggódó szüleinek. Leveleit az érkezési sorrendben közöljük.

1964. március 2.

ÉDES SZÜLEIM!

Megvagyok. A koszt elég gyenge. Gyakran járok az Emke Kávéházba. Tele van falubéliekkel. Bözsit, a harangozó lányát elvitte a razzia, de én mondtam neki, hogy hagyja abba.

Mindenkit csókol:

Lajos

1965. április 22.

IMADOTT SZÜLEIM!

Különösebb újság nincsen. Unom már a teveszőrtakarókat, de azért megvagyok. Elváltam. Ja, múltkor kimaradt a levelemből, hogy megnősültem.

Sokszor csókolom szüleimet:

Lajos

1966. október 10.

SZERETETT SZÜLEIM!

Úgy gondoltuk a második feleségemmel, hogy a harmadik gyerekünket leküldjük szüleimhez Pácsgorgolára, neveljék fel a kis Árpádkát. Szüleimék úgyis unatkoznak odahaza, így legalább lesz valami foglalatosságuk.

Szerető fiuk:

Lajos

1967. február 18.

DRÁGA SZÜLEIM!

Megvagyok. Postafordultával küldjenek egy kis pénzt és egy csomagban hazait.

Szerető fiuk,
akire mindig számíthatnak:

Lajos

1967. március 26.

D. SZÜLEIM!

Megv. Postaf. Küldj. Pénzt, csomagot.

Laj.

1967. április 7.

D. SZÜL.!

Me. Pos. Kül. Pénz. Csom.

La.

1967. május 20.

D.!

M. P. K. P. Cs.

L.

Galambos Szilveszter

ALULRÓL JÖVŐ KEZDEMÉNYEZÉS

Szín: az Emke-aluljáró
neonfényes csarnoka,
tolong a nép, köztük én is,
sorsuk szerény dalnoka...

Lenyűgöz a csodás látvány:
mennyi tipp-topp telefon!
Pár kábel, s egy világvárost
mégis hipp-hopp telefon...

Áruval telt kirakatok,
káprázatos választék:
hamisgyöngy meg művirág és
nyaklánc, (persze, ál-azték...)

Papírgyűjtő tartály, mely a
rongálást még megúszta,
s aki ránéz, szívrepesve
így kiált fel: de guszta!...

Pompás hírlap-pavilon, hol
minden újság kapható!
Automata, amely becsap,
viszont „visszacsapható"...

Hirtelen a nagy tömegben
sírást hallok... De ki sír?
Körülnézek, s látom, hogy egy
kissrác bőg, mert bepisil...

Anyja közben pár szót üzen...
(Ahhoz szól az üzenet,
ki e helyről kinullázta
a kétnullás „üzemet"...)

Hiszen igaz, van itt minden,
(az is, ami hiánycikk),
de a legközszükségletibb
intézmény, az hiányzik!...

Ezért, kik a Baross téri
aluljárót szervezik,
nem árt ha a trónteremet a
trónnal együtt tervezik...

Kisdolog... de mégse mindegy,
ha valaki balul jár,
csupán azért, mert nem fölül,
hanem éppen alul jár...!

Szilágyi György

A Vidám Parkban

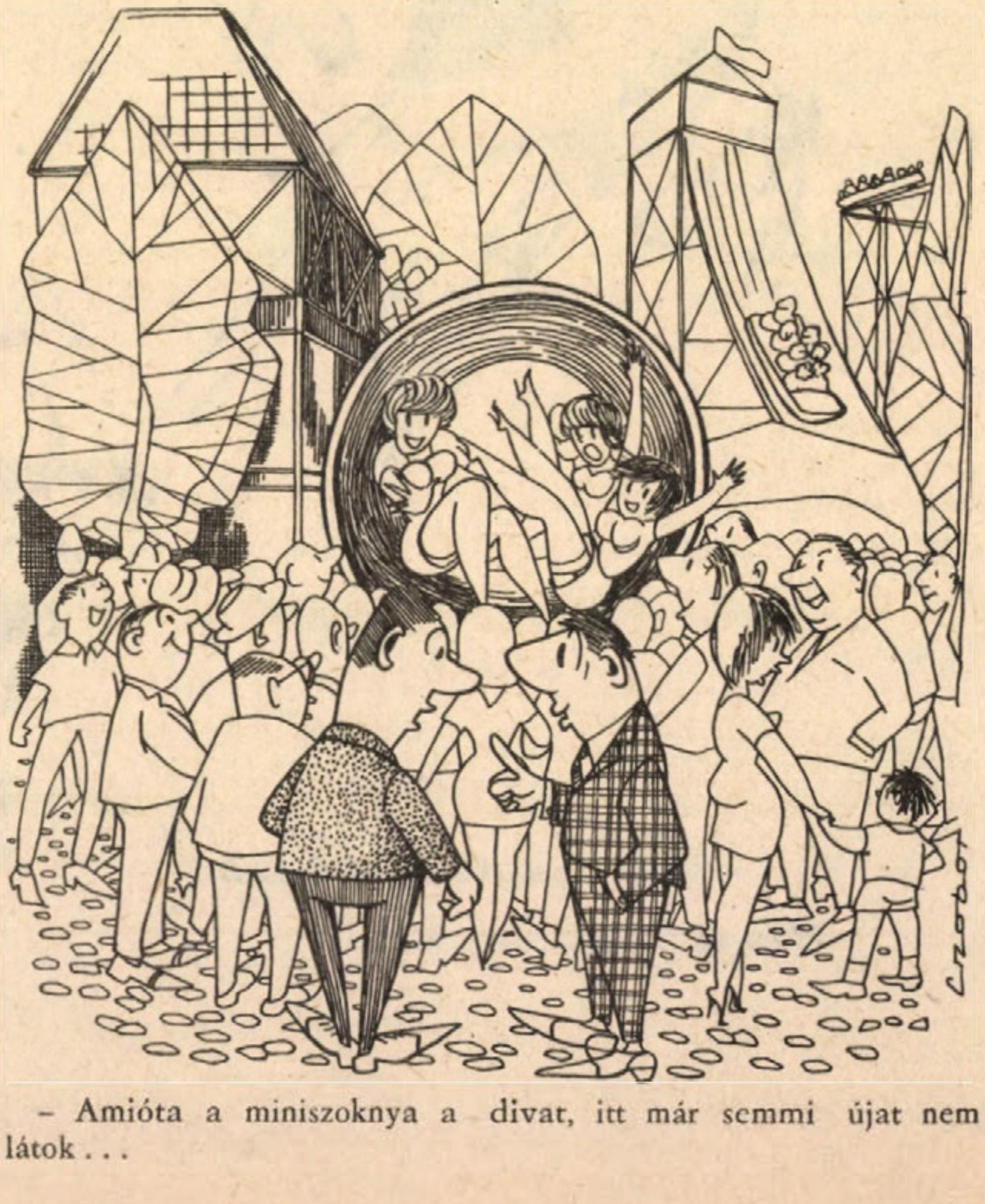

– Amióta a miniszoknya a divat, itt már semmi újat nem látok...

A GOMB

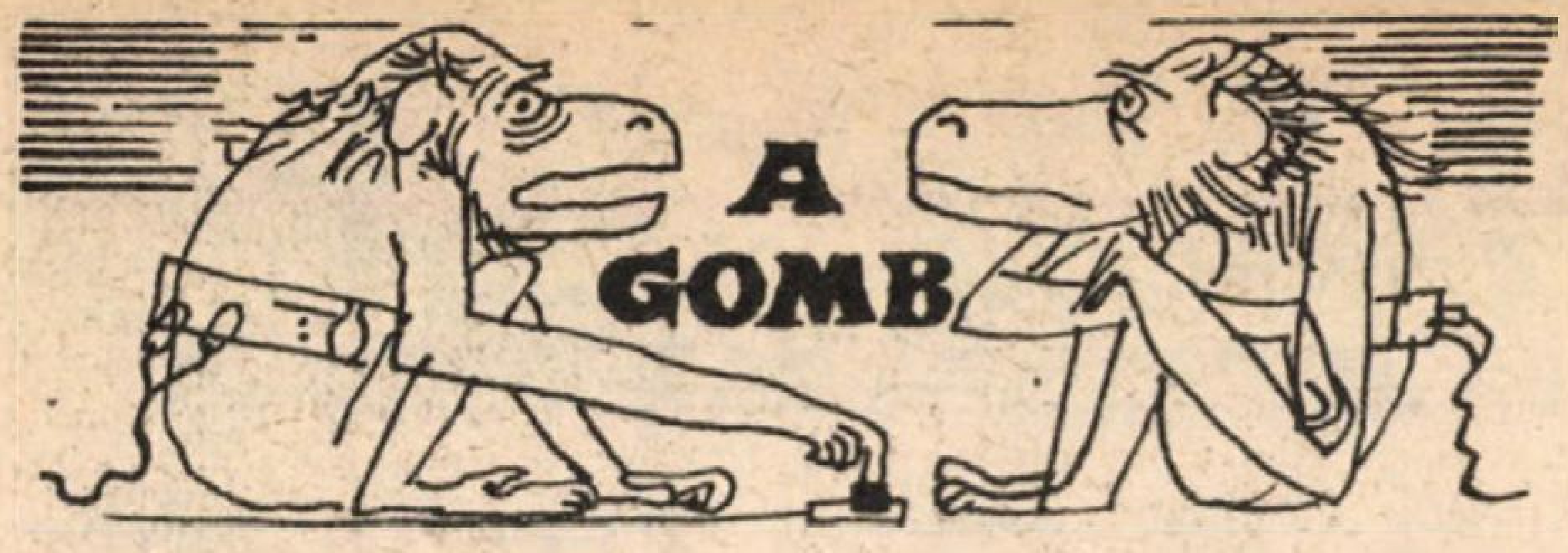

Nagyon érdekes kísérletről olvastam az Élet és Tudományban. Adva volt két majom. Ezek közül az egyik rendszeresen apró, de kellemetlen áramütéseknek volt kitéve, ezeket azonban elháríthatta, ha idejében megnyomott egy gombot. Ha nem nyomta meg, áramütés figyelmeztette a mulasztásra. E majomnak volt egy társa, az is nyakra-főre kapta az áramütéseket, de ő nem tehetett semmit, nem volt gombja, amit nyomogasson. Namármost. Az utóbbi majom minden baj és következmény nélkül elszenvedte az ütéseket, nem úgy a másik. Az a majom, amelyik küzdhetett a kellemetlenségek elhárításáért, három-négy héten belül elpusztult gyomorfekélyben.

E cikket olvasva, elképzeltem, vajon miről beszélgethetett egymással ez a két majom kísérletezés közben. Íme:

EGYIK *(unottan):* Mi a csudát csinál ott azzal a gombbal?

MÁSIK *(izgatottan):* Ha idejében megnyomom, nem kapok ütést.

EGYIK: Ezért strapálja magát? Én is kapok ütéseket, de engem nem izgat. Ráadásul nekem még gombom sincs.

MÁSIK: Kérjen maga is egy gombot. Jár magának! Üssön az asztalra!

EGYIK: Majd ha bolond leszek. Hívjam fel magamra a figyelmet? Könnyen lehet, hogy még nagyobb ütéseket kapnék. Kell az nekem?

MÁSIK *(lelkesen megnyomja a gombot).*

EGYIK: Nem unja még?

MÁSIK: Nem. Talán egyszer végleg megszűnik ez a macera.

EGYIK *(gúnyosan):* Gondolja?

MÁSIK: Hiszek benne. Ha nem hinnék, nem nyomogatnám annyit a gombot.

EGYIK: És pontosan hányadik gombnyomásnál szűnik meg végleg az áramütés?

MÁSIK: Fogalmam sincs. De lehet, hogy már a következőnél vége a kellemetlenségeknek.

EGYIK *(mosolyogva):* Lehet...

MÁSIK: Lehet, hogy akkor maga sem kap többé ütéseket, éppen ezért azt javaslom, segítsen nekem. Nyomjuk a gombot felváltva.

EGYIK *(fejét rázva):* Rám ne számítson. Az a maga gombja, ahhoz nekem semmi közöm.

MÁSIK: Hogyan tud ilyen tétlenül ülni?

EGYIK: Nem ülök tétlenül. Magát nézem. Apropó, ha nem nyomja a gombot, mivel tölti az idejét?

MÁSIK: Írok.

EGYIK: Verseket?

MÁSIK: Nem. Humoreszkeket, szatírákat, glosszákat.

EGYIK: Miről?

MÁSIK: Most például az áramütések ellen írtam egy szatírát. Az a címe, hogy: „Nyomjad a gombot, Skrivanec!"

EGYIK: Úgy látszik, ez a mániája magának.

MÁSIK: Felolvassam?

EGYIK: Isten ments! Már nagyon unom a témát. Valami viccesebb nincs?

MÁSIK *(a gyomrához kap).*

EGYIK: Mi az? Fáj?

MÁSIK: Gyomoridegesség... Semmi az egész... Majd elmúlik...

EGYIK: Hát csak nyomogassa azt a gombot... És ha megunta, szóljon...

MÁSIK *(izgatottan, lelkesen):* Várjon... Lehet, hogy már a következő gombnyomásnál... Lehet, hogy már a következőnél...

Mikes György

Mai Atlasz

Barát József rajza

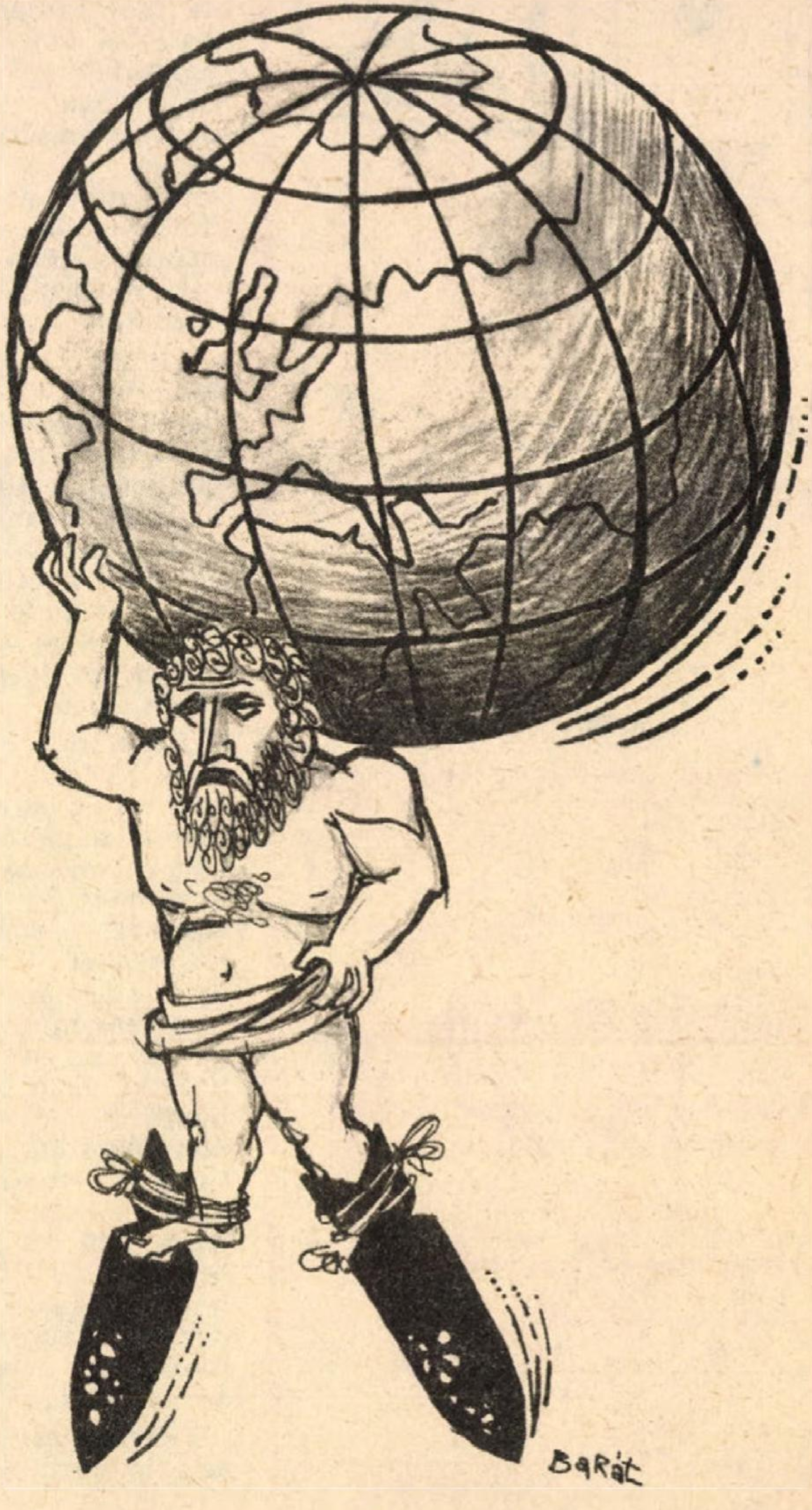

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÁR CSAK A PÉNZRE VÁROK!

Tavaly decemberben férjemmel együtt Szabadegyházára utaztam, és a Déli pályaudvaron 24 forint 80 fillérrel többet számoltak a jegyeinkért, mint amennyi járt volna. Hazaérkezésemkor reklamáltam is emiatt a pályaudvar főpénztárában, ahol panaszjegyzőkönyvet vettek fel az esetről.

Miután hosszú hónapokig semmi intézkedés nem történt, ez év márciusában a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumhoz fordultam panaszom orvoslásáért.

Április 18-án a Budapesti MÁV Igazgatóság értesített: panaszom jogos, a mulasztó pénztárost felelősségre vonták, nekem pedig a Déli pályaudvar már el is küldte a visszajáró pénzt. Végezetül pedig elnézést kértek a késedelemért és a kellemetlenségért.

Nagyon örültem a korrekt intézkedésnek, az udvarias hangnak. Ennél jobban már csak a visszajáró pénzemnek tudnék örülni.

Mert azt viszont még azóta sem kaptam meg!

Ceglédi Istvánné
Bp., II., Hidegkúti út 158.

Valamiből élni is kell...

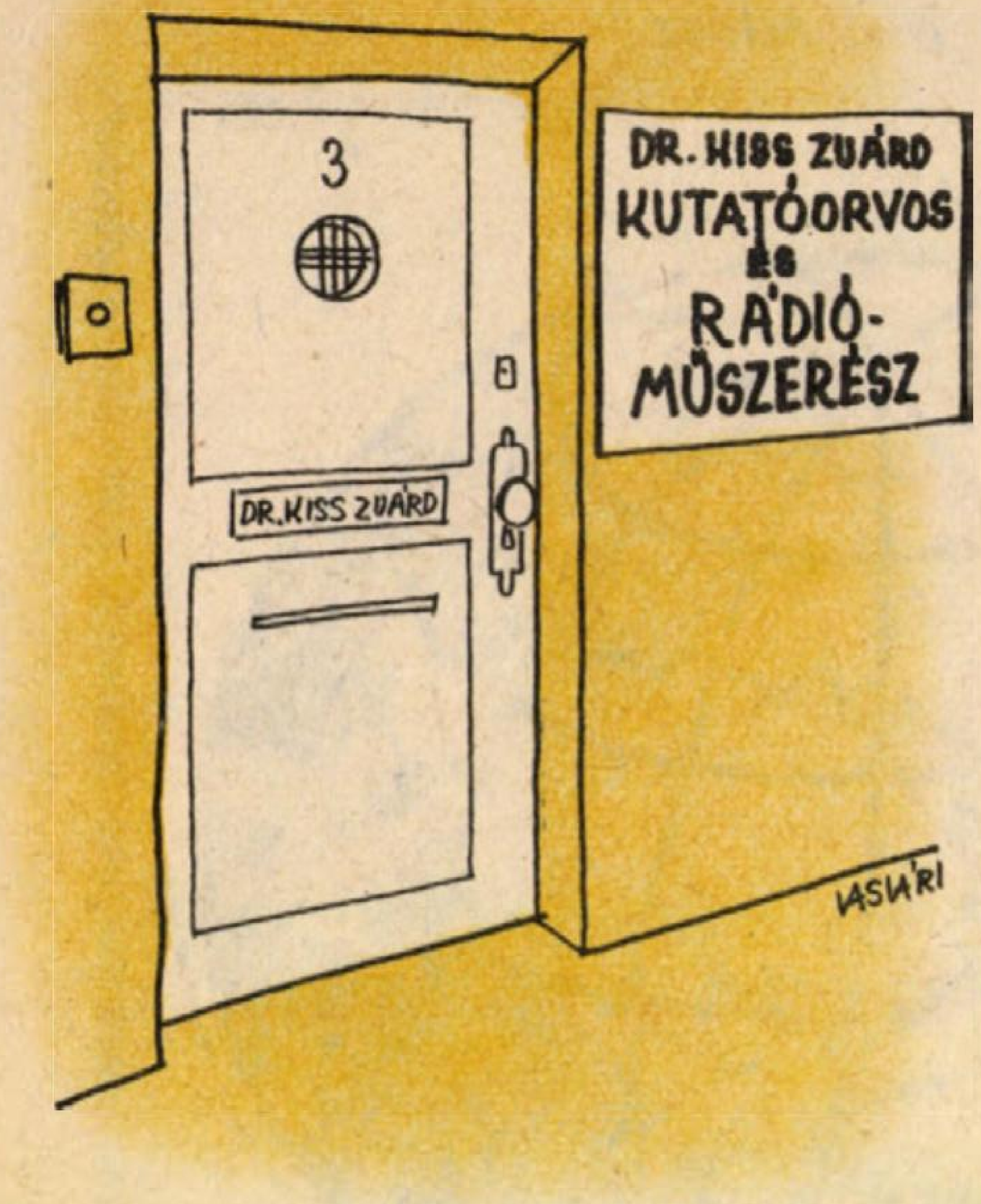

Jó fej

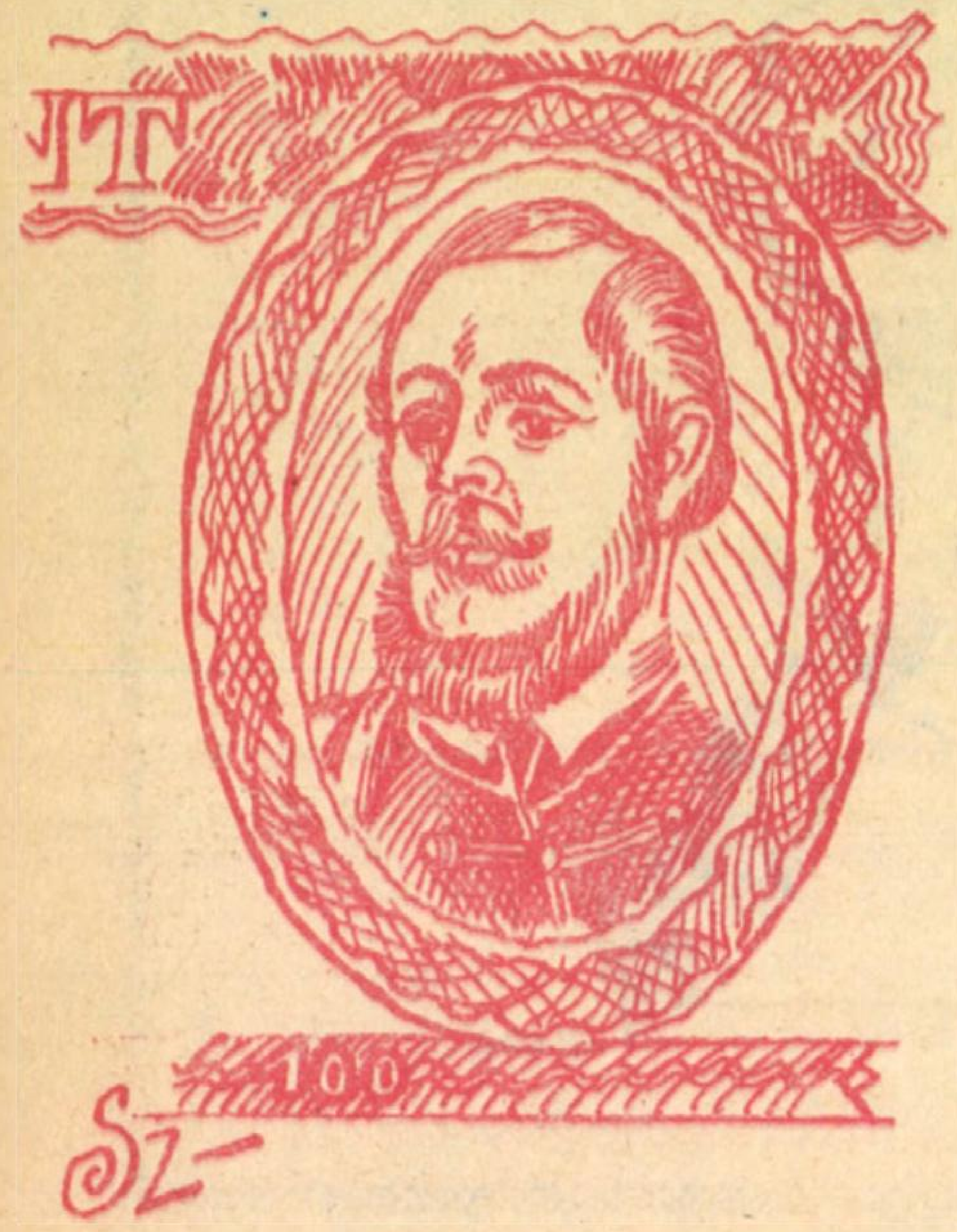

Előkelő balatoni szálloda

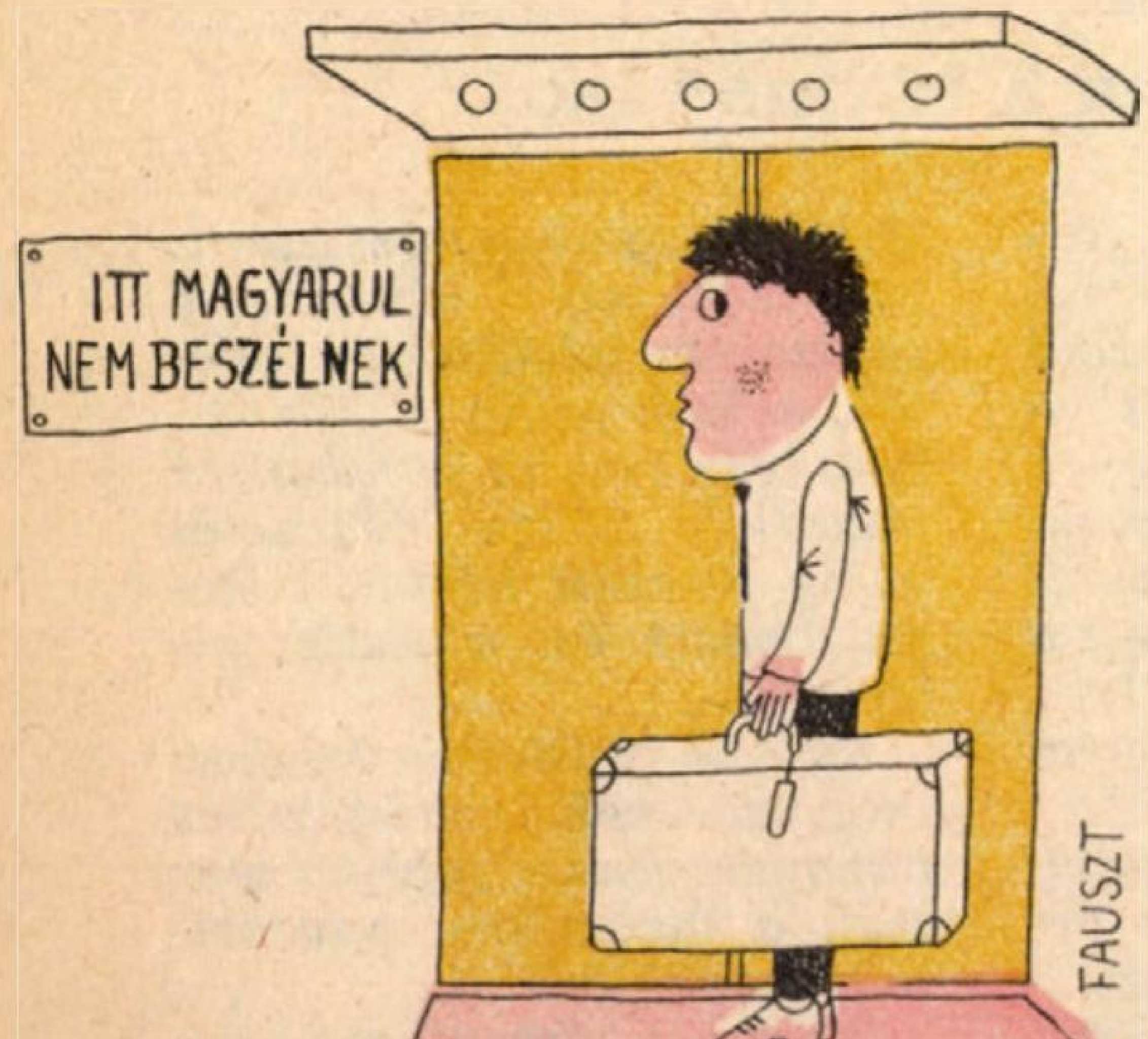

hígítás

Már megint arról olvastam, hogy bort, sört és más kimért szeszesitalt tíz százalék vízzel hígították fel az egyik italboltban. A drágább borokat az olcsóbbal keverték és a magasabb áron adták el. A röviditalokkal is különböző manipulációkat végeztek, keverték, vizezték, hígították.

Eleinte arra gondoltam, hogy az italboltok derék dolgozói így harcolnak az alkoholizmus ellen. Úgy vélik, hogy ha a kedves vendég akár csak tíz százalék erejéig alkohol helyett vizet kap, máris jelentős lépést tehetünk előre az alkoholizmus végleges leküzdésének útján.

Aztán arra gondoltam, hogy jó lenne kiterjeszteni ezt az okos alkoholelvonó módszert az ország valamennyi italboltjára, mert így tíz-tizenöt százalék szeszesitallal kevesebbet fogyasztana az ország minden italboltjának minden vendége. És az első eredményeknél nem is kellene megállni. A tíz-tizenöt százalékos hígítást könnyen fel lehetne emelni huszonöt-harminc százalékra, ami azt jelentené, hogy mindenféle szeszesitalnak legalább az egynegyedét elvonnánk az italboltok vendégeitől. Vizünk van elég...

Feltételezésem szerint az államháztartásnak ebből óriási jövedelme származhatnék, amiért is érdemes lenne az italmérésnek ezt a már számos helyen kialakult módszerét hivatalosan is támogatni.

Ha figyelembe vesszük — csak a legutóbbi esetet említem —, hogy egy — a vezetővel és a pénztárossal együtt — négyszemélyes italboltban négy és fél hónap alatt a szeszesitalok felhigításából mintegy félmillió forint többletbevételre volt lehetőség, akkor világossá válik, hogy mit jelentene e módszer országos elterjesztése és alkalmazása. Noha az italbolt dolgozói ezzel a félmilliós lehetőséggel — nyilván kellő mértéktartásból — nem éltek, panaszra mégsem volt okuk. Efelől megnyugtat bennünket az italbolt pénztárosa, aki azzal biztatta olykor ingadozó kollégáit, hogy érdemes ezt csinálni, mert havonta, személyenként körülbelül öt-hétezer forintot lehet az üzletből kivenni.

Mélyen fájlalom, hogy az italboltok vezetői e koncepciózus vállalkozáshoz semmiféle hivatalos támogatást nem kapnak, ehelyett üldözik és büntetik őket. Az pedig különösen furcsának tűnik, hogy ha valaki az ilyen módszerrel vezetett italbolt dolgozói közül a felettes hatóságoknál bejelenti az ügyet azzal, hogy ő nem akar tovább résztvenni az alkohol elleni küzdelemben, és nem hajlandó még a kilátásba helyezett hétezer forintért sem hígítani a szeszesitalokat, akkor a felettes hatóságoknál neki adnak igazat. Nem csoda, ha az ilyen italbolti alkalmazottól félnek a szakmában, félnek az üzletvezetők, de még a kollégák is: kimarják az állásából, és egyik munkahelyen sincs maradása.

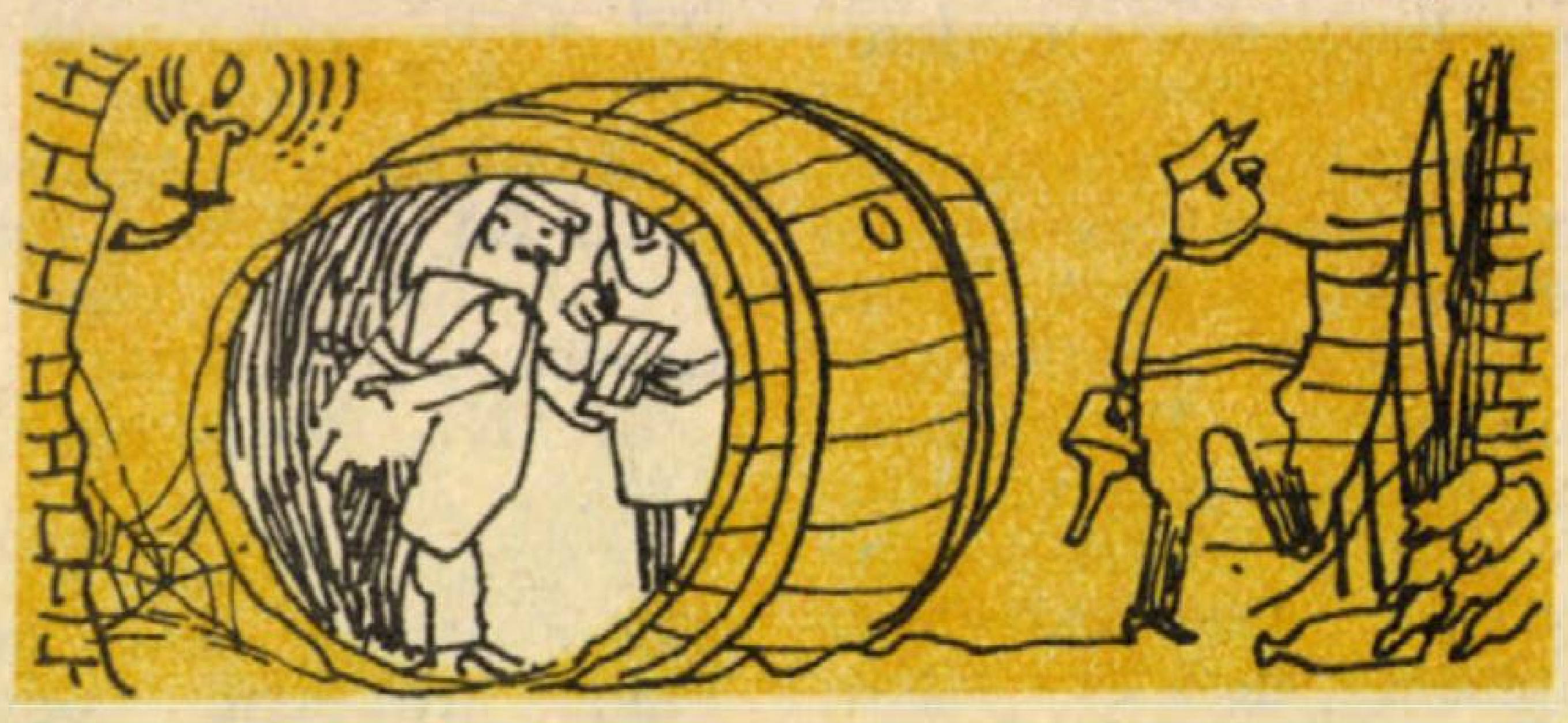

Ez a visszásság is megszűnne, ha hivatalból elrendelnék a szeszesitalok hígítását, amit én ezennel javasolok, mert ha így halad tovább, enélkül is elterjed országszerte...

Földes György

Pesti csoda

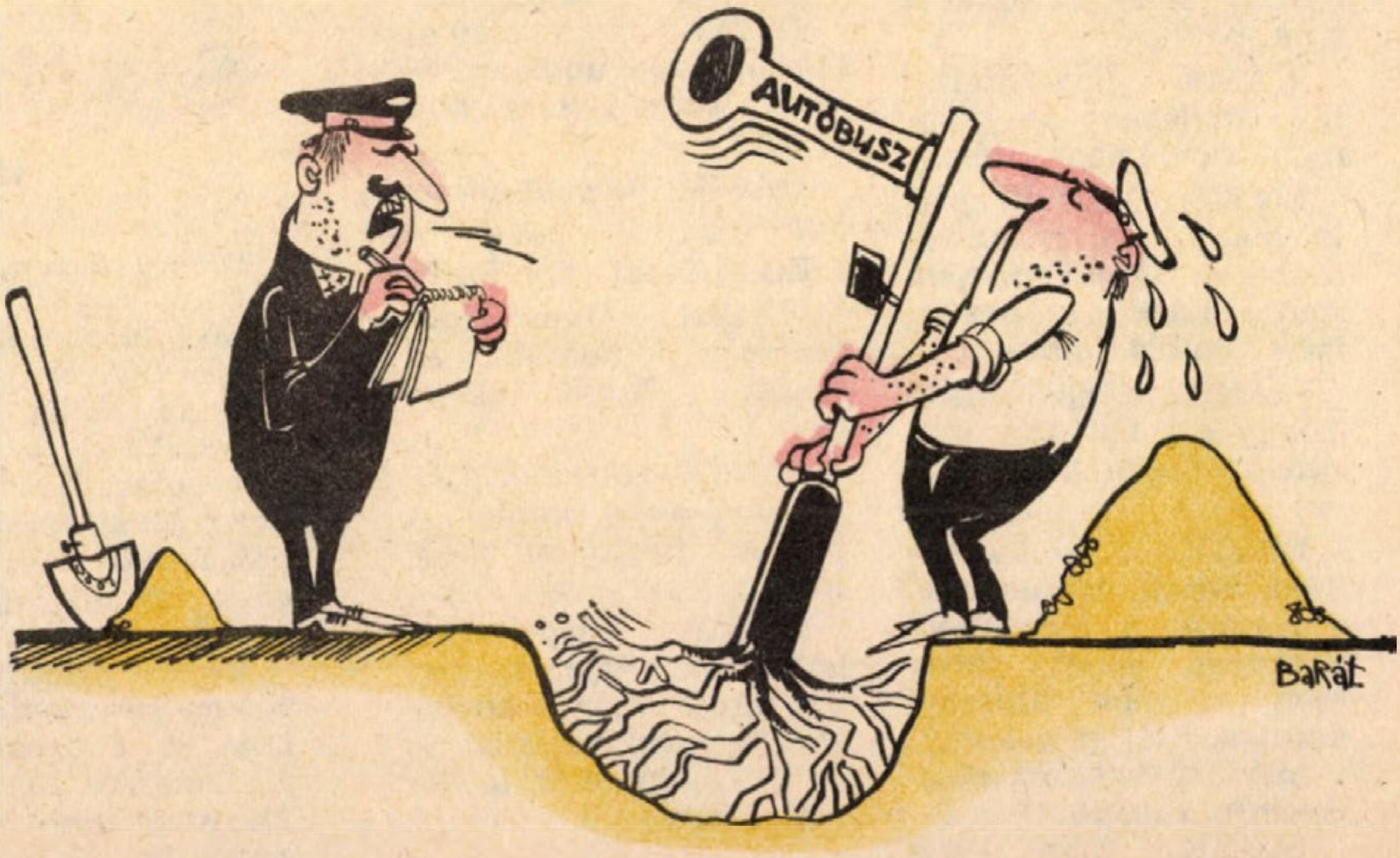

– Úgy látszik, ezt a megállót már régen nem helyeztük át!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

POGÁCSA ÉS SZERVEZÉS

A hűvösvölgyi Balázs-vendéglő egyik büféasztala előtt kövér néni várakozik, láthatóan hosszabb ideje. Egy darab pogácsát szeretne venni. Nincsenek sokan, de a két elárusító áruátcsoportosít, azaz szervező munkálatokkal van elfoglalva. A pogácsahalom közvetlenül a néni orra előtt tornyosul ínycsiklandóan. Hiába jelentkezik, mint valami iskolásgyerek, szól, majd kiált — semmi. Végül megunja a dolgot, elvesz egy pogácsát, és jóízűen majszolni kezdi. Becsületére legyen mondva, hogy eközben pillanatnyi szünet nélkül lóbálja a pénzt a kezében. Mindhiába.

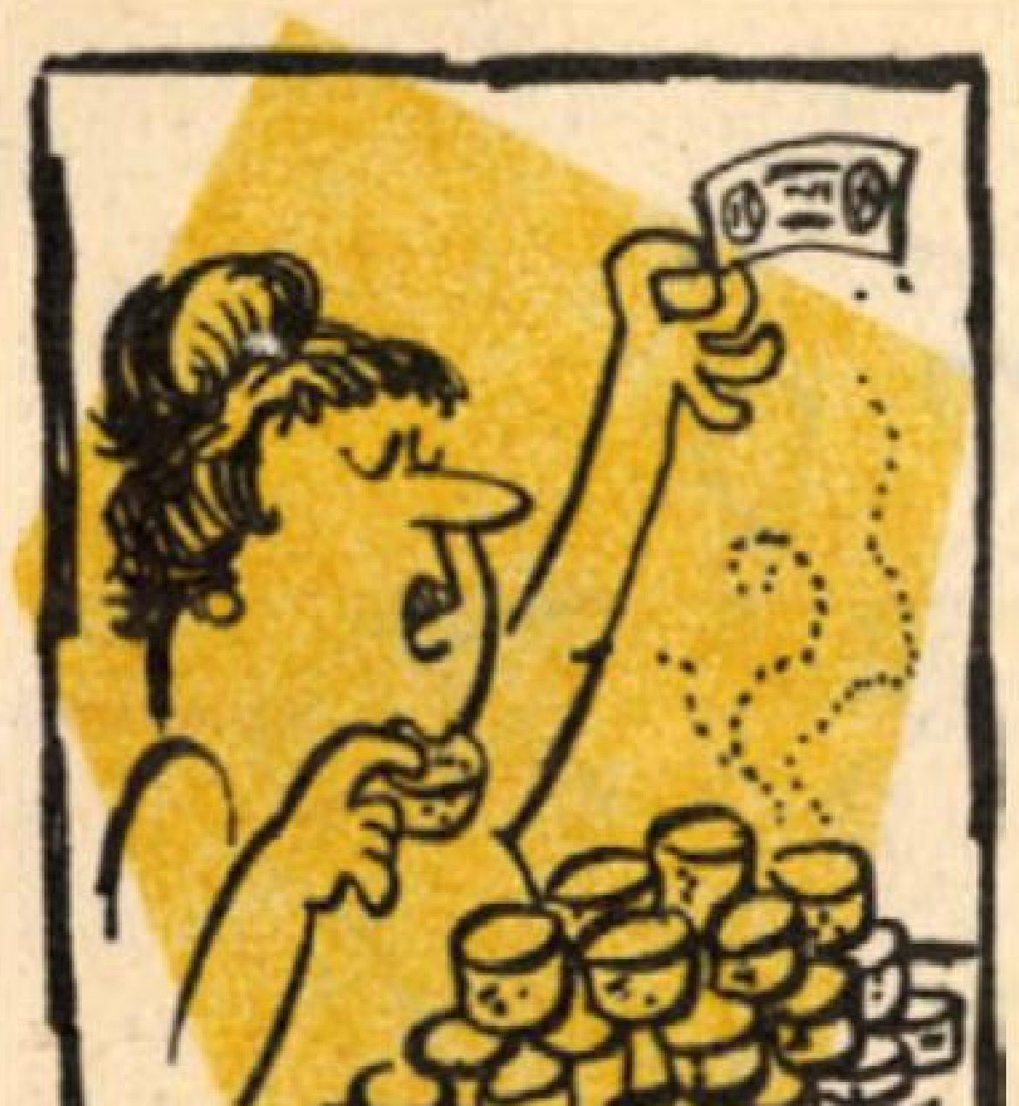

Bánatos, kóbor tekintetem e pillanatban a szomszédos maszek árusra téved, aki egész sajátos módon tevékenykedik. A jó előre mintaszerűen elrendezett áru mögül minden vevőt észrevesz, és ha az kér valamit, haladéktalanul feléje nyújtja egyik kezében az árut, másik markát a pénzért nyújtja. Így aztán valahogy eldöcög az üzlete azzal a pár száz vevővel.

De visszatérve a nénihez: még mindig ott áll. Semmi. Végül elunva a várakozást, fogja magát, és fizetés nélkül távozik. Láthatóan nagyon bántja a dolog. Engem is . . .

Csak arra volnék kíváncsi, hogy ha a néni a tisztességtől vezérelve a jövő héten ugyanott megfizetné a pogácsa árát, elfogadják-e tőle?

Nemes Zoltán

Elsősegély

Várnai György rajza

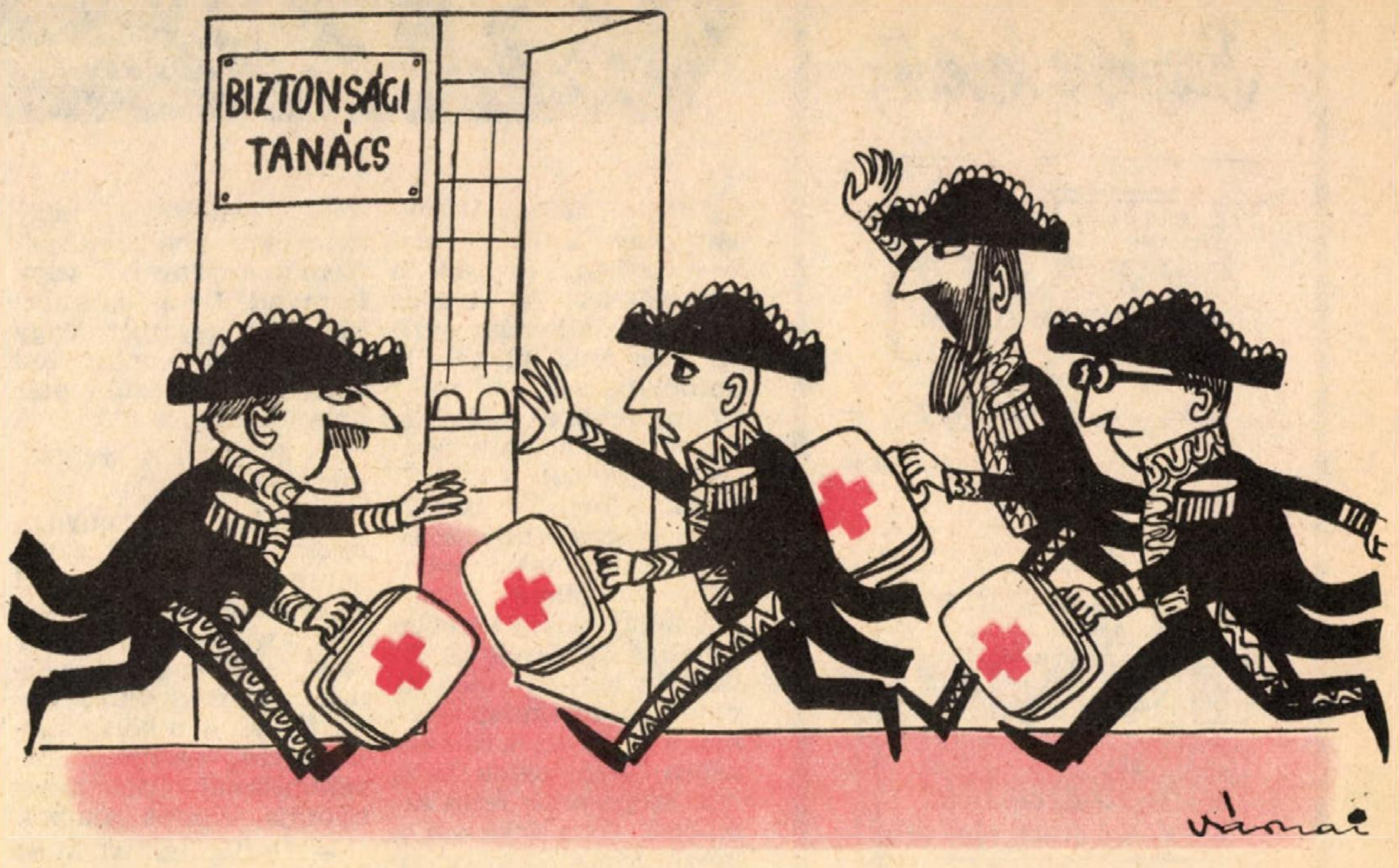

Pályaválasztás

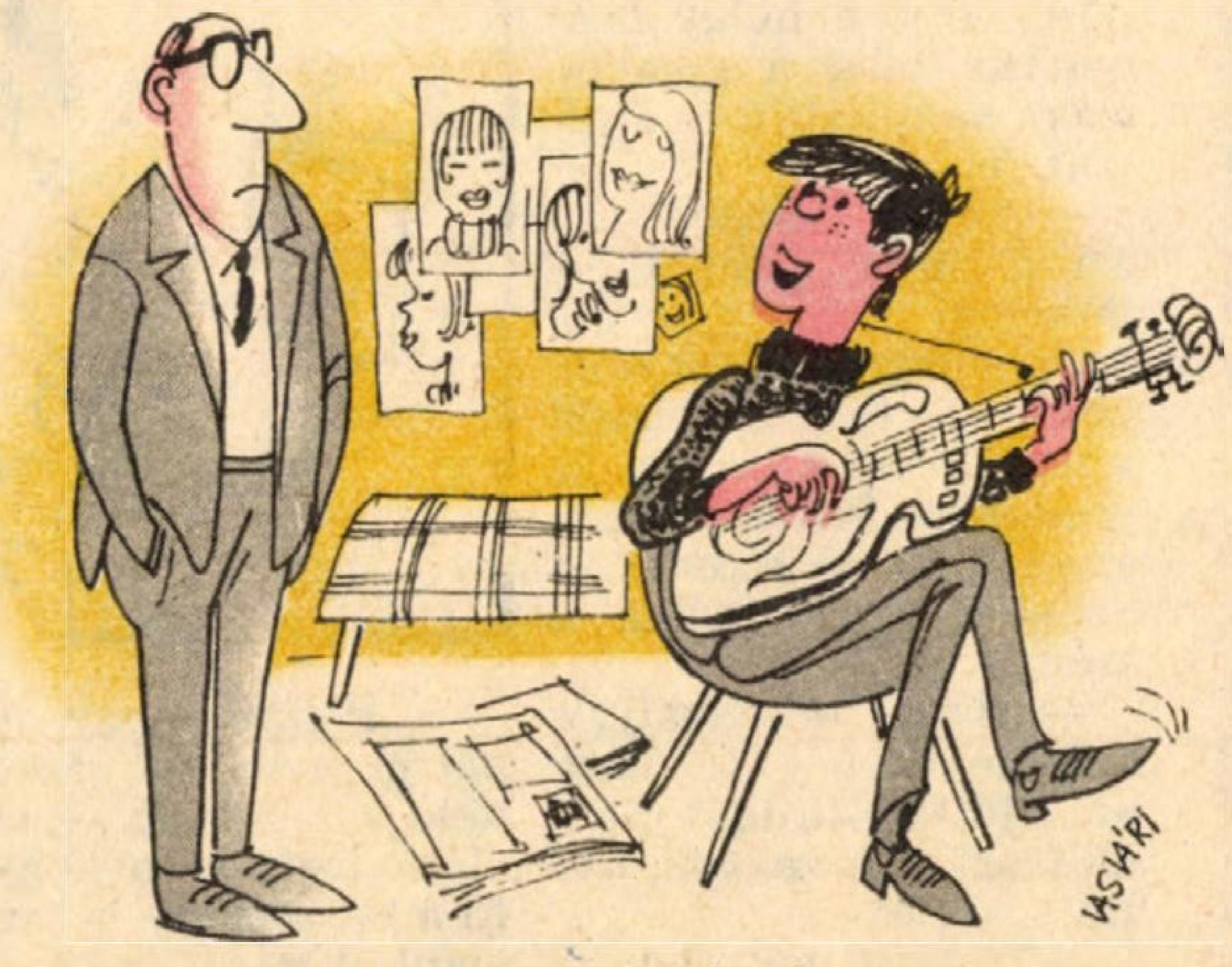

– Mi akarsz lenni, fiacskám?
– Sarkkutató. De vidékre nem megyek . . .

Aratás előtt

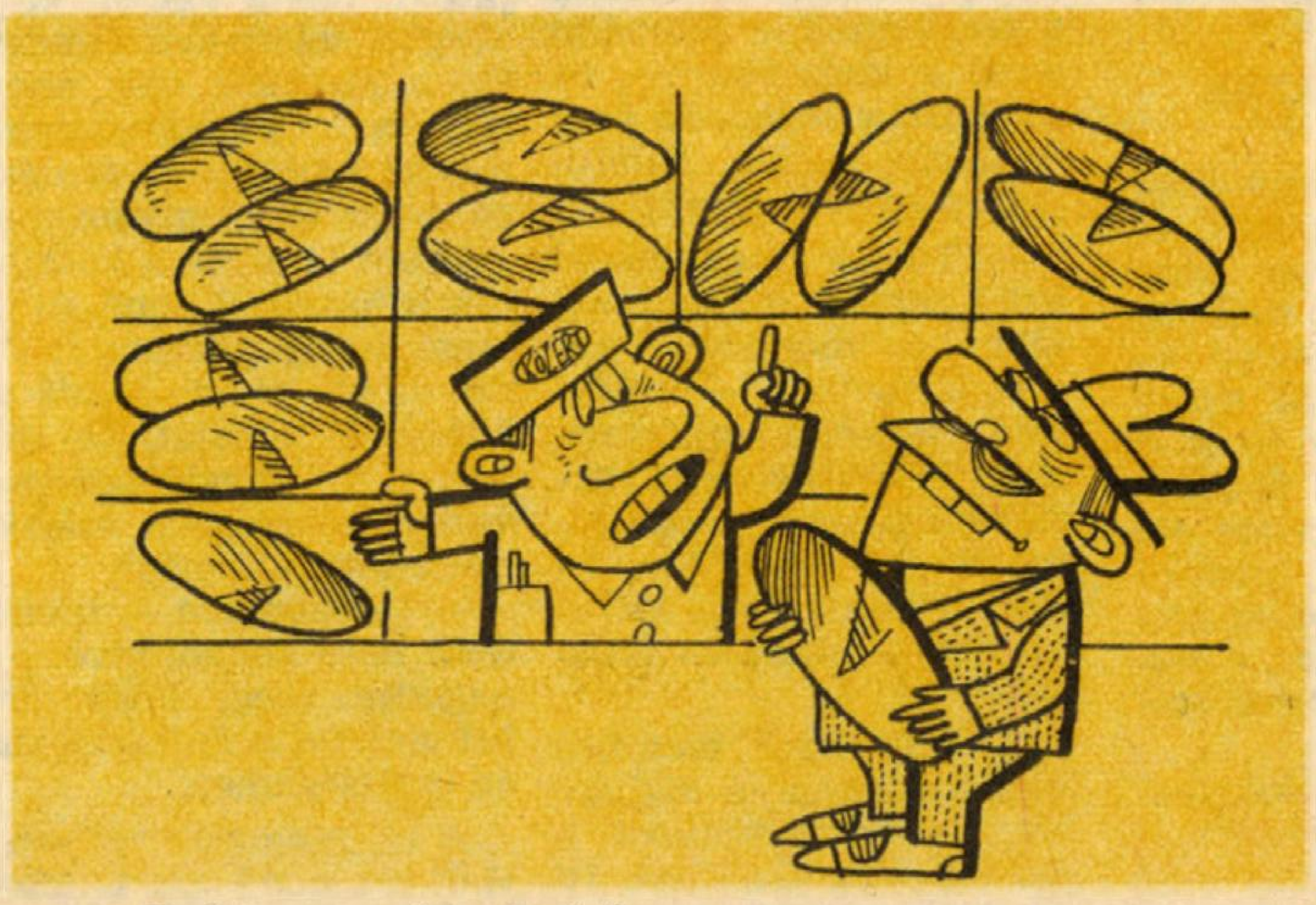

– De hiszen ez a kenyér régi!
– Hát mit akar? Régi lisztből csak régi kenyeret lehet sütni . . .

PESTI tudósítónktól...

Örömmel olvastam, hogy számottevő farmernadrág-kivitelünk van Nyugatra. Magyar farmer- és Texas-nadrágban járnak az angol, a nyugat-németországi és a chilei fiatalok. De mit kapunk cserébe? Cifraszűrt?

*

Nem szívesen nézek a jövőbe, mert sok riasztó jelenség tátong felénk. Az egyik statisztikus például kiszámította, hogy az emberiség szaporodásának jelenlegi mértékét figyelembe véve ezer év múlva minden embernek már csak állóhely jut a Földön. Ez lenne a kisebb baj, hiszen sok jó ember kis helyen is elfér, s az üldögélés amúgy sem egészséges. Nagyobb baj az, hogy nem lesznek parkolóhelyek. Mi lesz a gépkocsitulajdonosokkal? Lehet, hogy a létért és a helyért való küzdelemben az ember kiszorítja a gépkocsit? Kihalnak a járművek, mint az őshüllők?

f. l.

Beszédes tablók

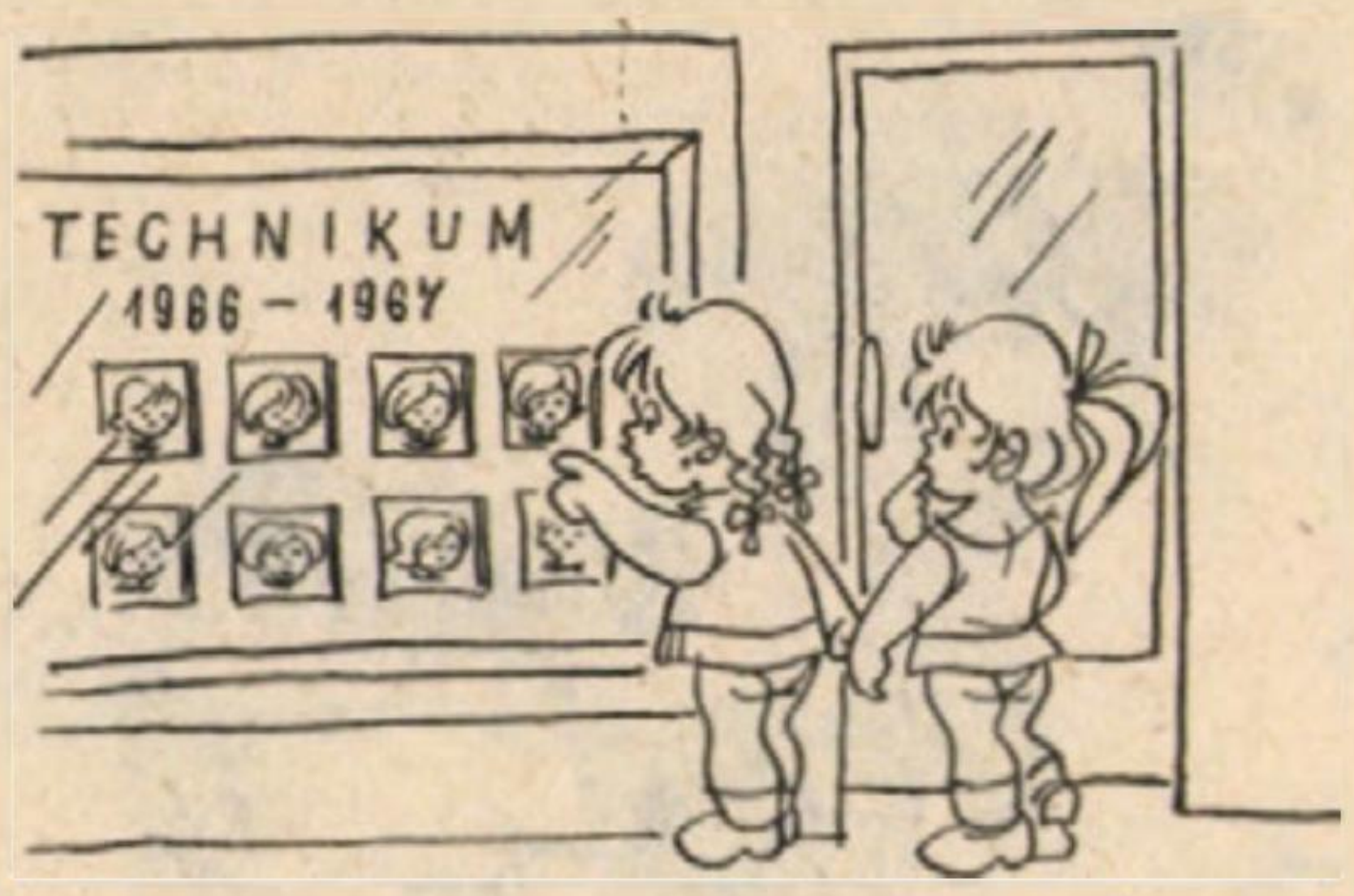

– Ugye mondtam, hogy Jutka letagadott két évet.

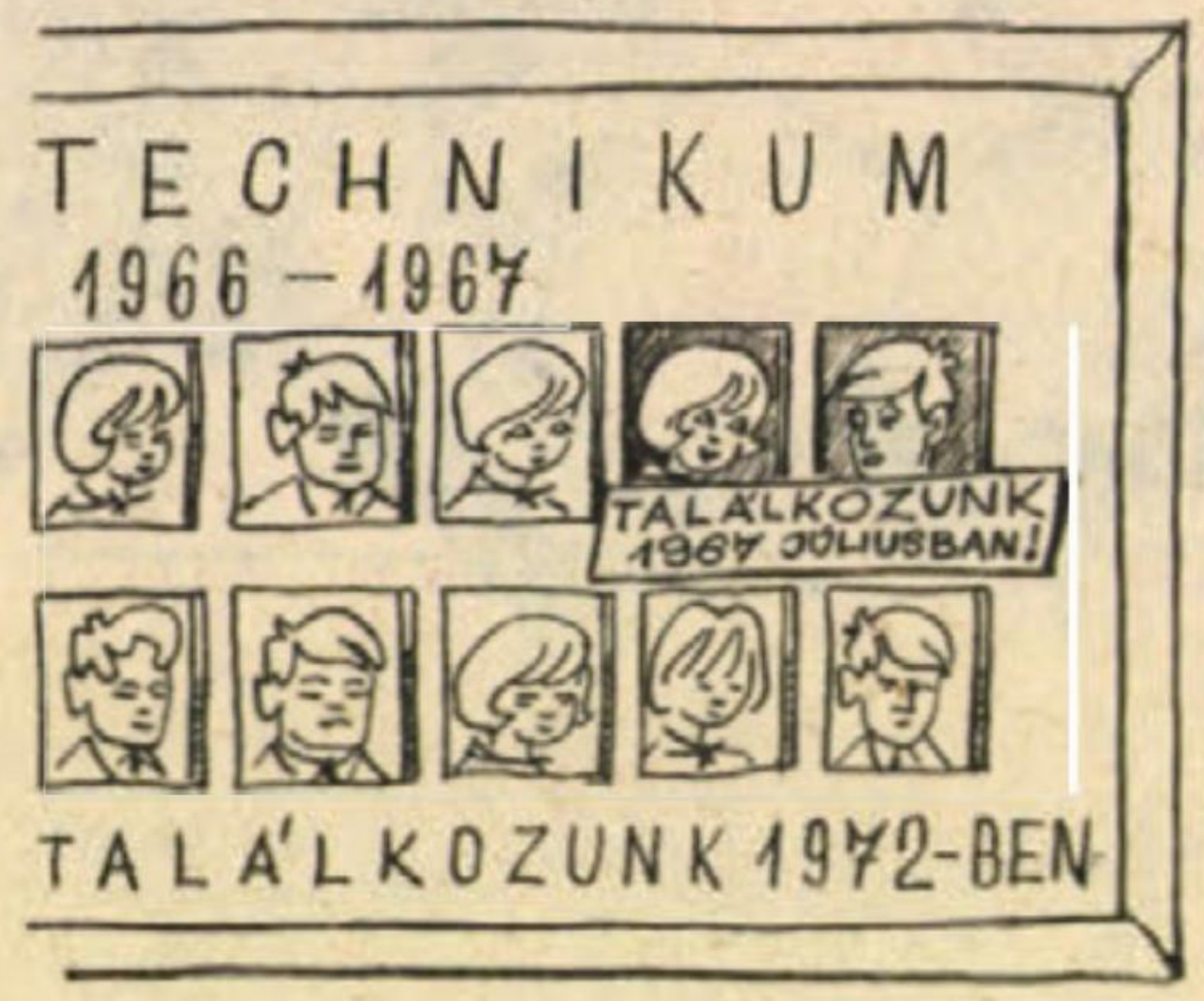

Koedukációs osztály

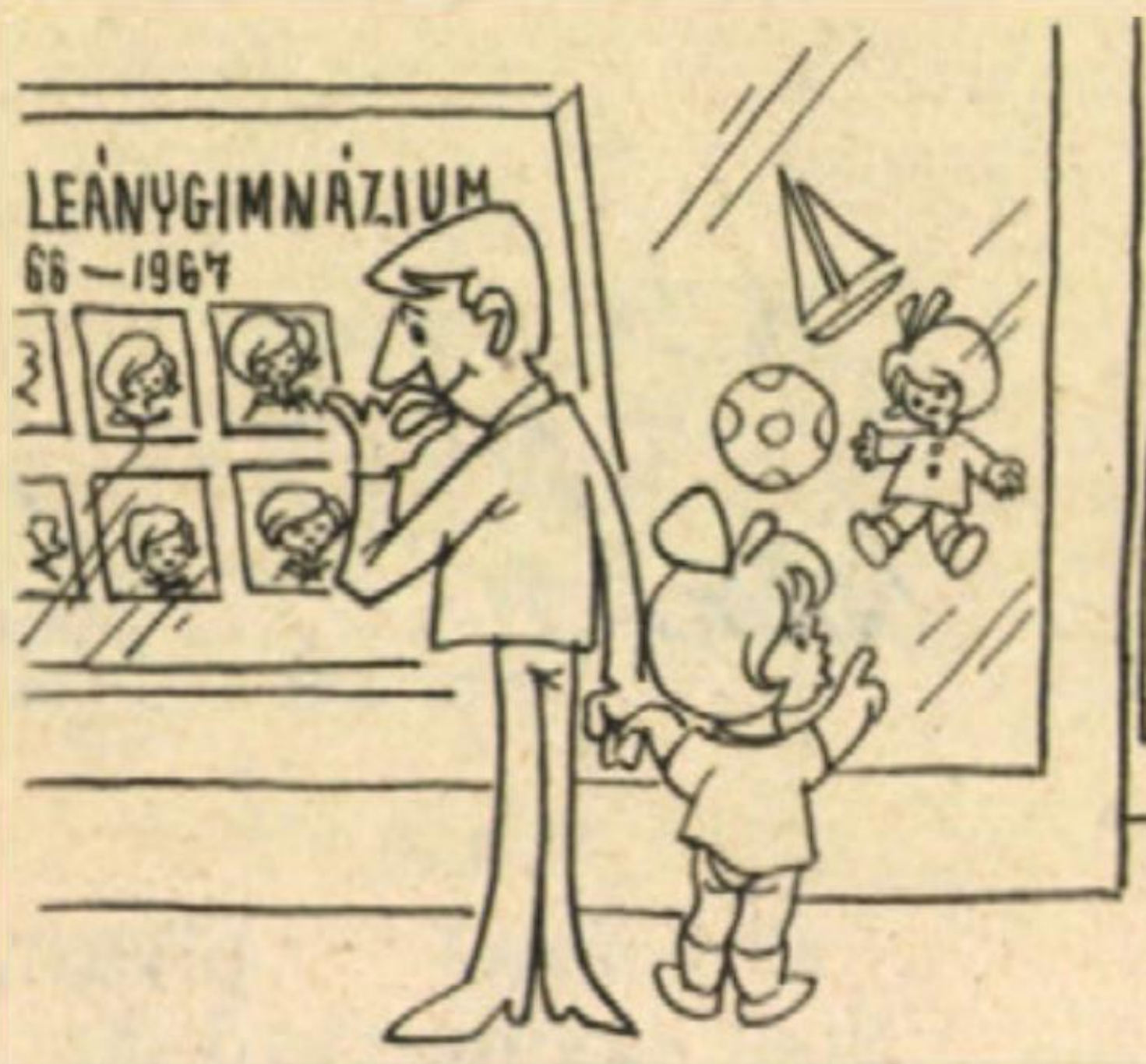

– Apu, nézd! Milyen cuki baba!

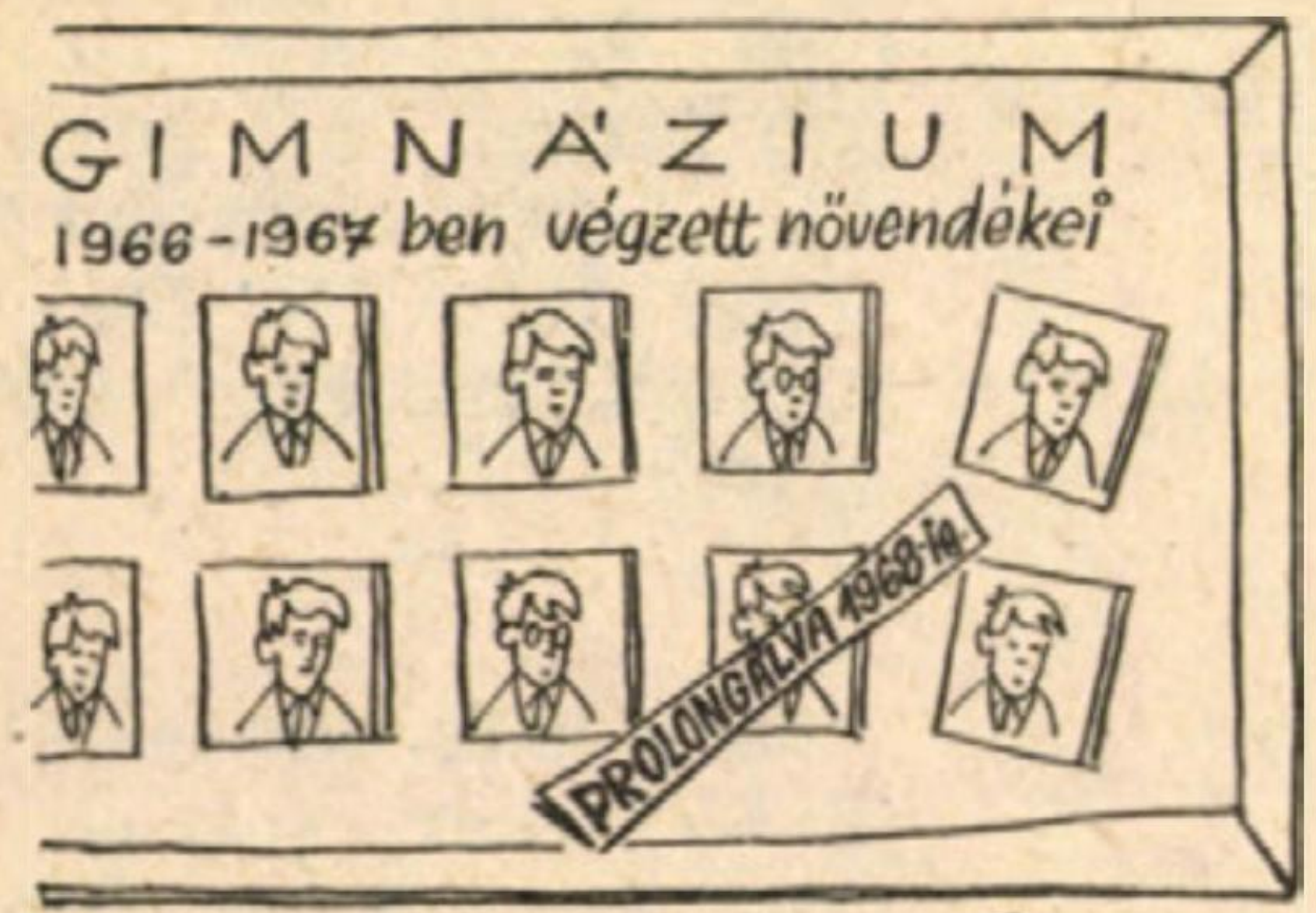

A pótérettségiző

NEHÉZ A TÍZES RENDSZER

Mint ismeretes, Nagy-Britanniában áttérnek a tízes számításra, mérték- és pénzrendszerben egyaránt. Egy font például a jövőben 20 helyett csak 10 shilling lesz, egy shilling pedig 12 penny helyett 10 pennyből áll majd. Egyes üzletekben már próba- és gyakorlásképpen be is vezették az új rendszert. Ezeket az üzleteket kereste fel egy James Callaghan nevű londoni lakos, hogy kipróbálja átszámolási készségét. Minden kezdet nehéz, s Mr. Callaghan összesen 45 új pennyvel számolta el magát.

Nem baj, van alkalma gyakorolni, hiszen ő az angol pénzügyminiszter.

Az a csodálatos értelem!

Sürgős telefonálnivalóm van a Duna-parti kávéházban, megyek a készülékhez. A kávéház nyilvános állomása egyike azon ritka távbeszélő automatáknak, mely nyomógombbal működik, a hívott fél jelentkezésére a gombot be kell nyomni, hogy a beszélgetés megvalósulhasson.

Teltkarcsúnak mondott, valójában túltáplált hölgy tartja kezében a hallgatót. A nőt jól öltözteti az az elegáns nylon szalmakalap, melyet a fején visel, és a kezében lévő nylon háló, tele vitamindús fejes salátával. Arra érkezem a készülékhez, hogy a nő kiabál és fúj a telefonba:

— Julis, halló, te vagy, Julis! Halló, nem hallasz?! Juliiis!

Pillanat alatt felmérem, hogy a hölgy nem nyomta meg a gombot, azért nem hallja őt a hívott fél.

— Tessék megnyomni azt a piros gombot! — mondom neki gyorsan, de a nő ügyet se vet rám, rázza a telefont, majd visszaakasztja, mire az érme engedelmesen visszaesik. A nő erre ismét bedobja és tárcsázza a számot.

— Halló! — kiabálja a készülékbe —, te vagy az, Julis?! Juliiis! Nem hallasz?! Én vagyok, Rózsi! Juliiis!

— Tessék megnyomni azt a gombot ottan — mondom neki megint —, különben nem tud beszélni!

— Juliiiis! Nem tudom, mi baja van ennek a telefonnak — kiabálja a nő a kagylóba —, én jól hallak téged, te nem hallasz? Várjál, belefújok, most se hallasz?!

— Tessék megnyomni azt a pirosat ott a készüléken — mondom a nőnek bosszúsan, — különben teljesen mindegy, hogy belefúj-e, vagy sem. Akár a púderkompaktjába is belekiabálhat, ha nem nyomja meg azt az izét ott a készülék oldalán!

A nő ezzel szemben visszaakasztja a hallgatót, az érme kigurul, a nő bedobja, tárcsázik. Itt állok egy sürgős telefonnal, és a nő nem nyomja meg. Lehetséges, hogy nem érti, amit mondok? Német anyanyelvű vagy flamand? De akkor miért kiabál magyarul? Vagy csak éppen ennyit tud magyarul, és aztán már angolba csapna át?

— Juliiiis!! A szentségit! Süket vagy?!

— Édes asszonyom, nyomja már meg azt a gombot! A kedvemért! — mondom kétségbeesetten, s a hölgy végre rám néz. — Nyomja meg — mondom neki csupa bátorítással, és a hölgy karja végre megindul. Bizalmatlanul, de megnyomja a piros gombot.

— Halló, Juliiis! Most már én sem hallak! — kiabálja a nő, és dühösen néz rám.

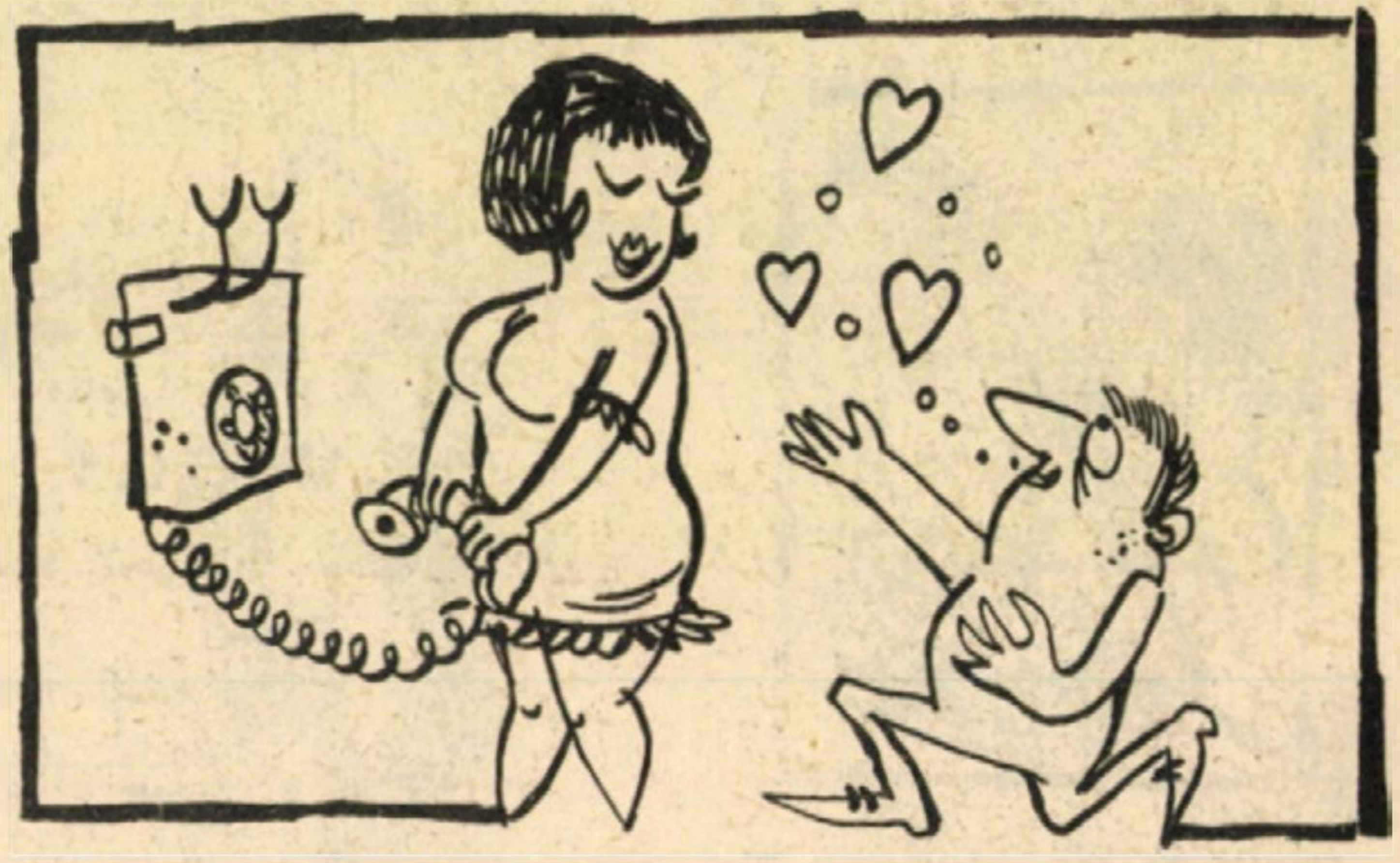

— Persze hogy nem hallja már — mondom neki szomorúan —, mert előbb letette a kagylót. Előbb kellett volna a gombot megnyomni.

A nő hátat fordít nekem, elege volt belőlem. Ezúttal még az érméjét se kapta vissza. Újabb tantuszt keres a táskájában, pedig nekem egy sürgős telefonom lenne. De a nő most már nem hagyja megtéveszteni magát, bedobja az érmét, és azonnal megnyomja a gombot is, mire a készülék hibátlanul bont, és a búgó hang kikapcsol. A nő most verni kezdi a készülék oldalát, és én azon gondolkodom: van-e a közelben másik nyilvános állomás?

— Asszonyom — mondom neki könyörögve —, engedje meg, hogy én hívjam fel a Juliskát, az én költségemen.

A nő meg sem rebben. Hall ez a nő egyáltalában?

— Asszonyom — mondom neki hirtelen —, ön gyönyörű!

Mégis hall a nő, mert erre rám néz.

— Én nem is akarok telefonálni — mondom neki —, én már csak azért állok itten egy negyed órája, mert nem tudom levenni a szememet önről, asszonyom!

Diadal, ujjongok fel magamban, végre valami, amit a nő megértett! Mert most már végigmér, alaposan, a szája körül egy kis mosoly bujkál.

— Mindjárt gondoltam — mondja egészen barátságosan.

— Asszonyom — mondom neki esdeklő hangon —, ne telefonáljon tovább, jöjjön velem! Sétáljunk le a Duna-partra, a víz halkan csobog, lágy szellő döngicsél, önhöz a Halászbástya való, háttérnek, nem egy ilyen süket telefon! Adja a karját!

Nem ellenkezik. Karjánál fogva vezetem a Duna-parti lépcsők felé.

— Először mi tetszett magának rajtam? — kérdi érdeklődve.

— A homloka! — kiáltom habozás nélkül, és húzom magammal. — Az a magas homloka és a tekintetének a fénye, melyből szikrákat vet az értelem! Tudja, hogy milyen nagyon szép ön, és milyen nagyon okos, ó, asszonyom!?

— Tudom — mondja a nő lágyan és a vállamra hajtja a fejét. A nő vitathatatlanul értelmes.

Most le fogunk ballagni az alsó rakpartra — mondom magamban —, ott belököm a vízbe, és sietek vissza telefonálni.

Somogyi Pál

Kedves Ludas!

A Hétfői Hírek arról tudósított, hogy I. J. *vereckei* lakos és partnernője túlságosan sok alkoholt fogyasztott a berettyószentmártoni eszpresszóban, minek következtében kocsijukkal *Magyarhomoródon* nekihajtottak egy villanyoszlopnak. — Szerény földrajzi ismereteim szerint Magyarországon nincs sem Verecke, sem Magyarhomoród. Van viszont *Derecske* és *Magyarhomorog,* ami azért egészen más ...

R. V.
Debrecen

Nem kis érdeklődéssel olvastam minap a Kelet-Magyarország című lapban a hírt, hogy a Bábolnai Állami Gazdaság lógondozói beosztásra szakmunkásokat kíván kiképeztetni. Jelentkezhet minden 8 általános iskolát végzett fiú. A zenei érzéket előnyben részesítik.

Hát igen, az egyes munkaterületek betöltésénél figyelembe kell venni a szüntelenül fokozódó követelményeket. Talán nincs messze az idő, amikor az Operaház zenekara úgy fog nagybőgös-próbajátékot hirdetni, hogy Zeneakadémiát végzett, lovagolni tudók előnyben ...

S. Ferenc
Budapest

A Ludas Matyi 1967. június 1-i számának utolsó oldalán Barnáékról szóló viccet közöltek. Kijelentem, hogy sem én, sem az anyósom, sem a sógornőim nem azonosak a fent említett Barnánéval.

Barna Károlyné
Bp., X., Üllői út 130. XX. ép.
III. lépcső, II. em. 4.

Olvastam a Ludasban, hogy a Madách Színház „Kaviár és lencse” című darabjában, amely Nápolyban játszódik, magyar felirata van a színpadon látható bőröndnek. Nagyon rosszul esett nekem, hogy a cikkecske szerzője ezért a kellékest okolja, holott nem ő tehet róla, hanem a díszlettervező.

Nagy Tibor
a Madách Színház kellékese

Évike lányom, aki most három és fél éves, csecsemőkori fényképét nézegette a minap, és megkérdezte:

– Mondd, anyukám, én kopasz voltam, amikor születtem?

– Igen, kislányom.

– Hát akkor honnan tudtad, hogy kislány vagyok?

K. P.-né
Budapest

Blokád

Hegedűs István rajza

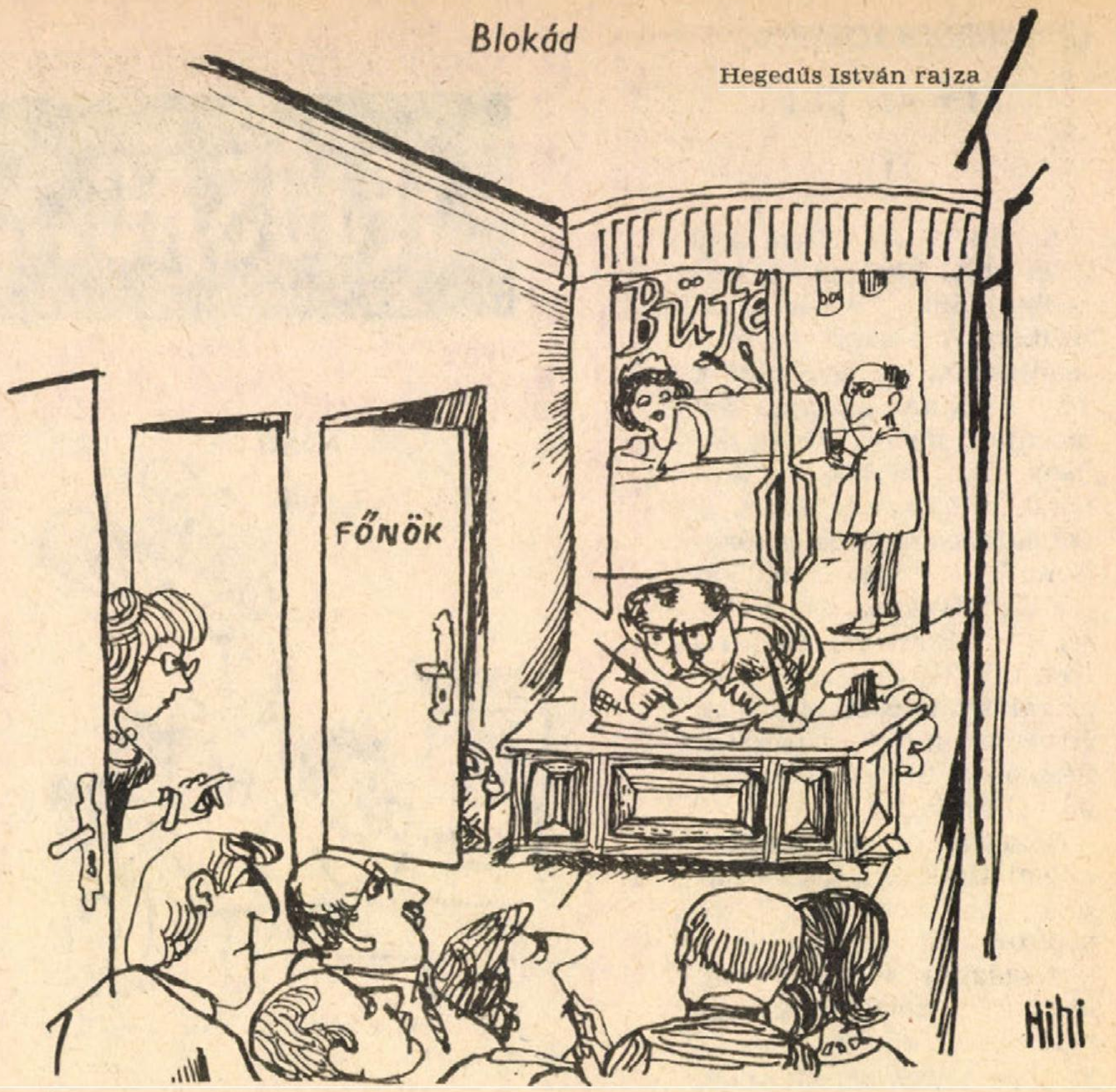

FOGALMAZÁSGÁTLÓ

Már kora ifjúságomban rájöttem, hogy az emberek közötti meg nem értés oka tulajdonképpen nem más, mint az emberek közötti megértés, vagyis az a sajnálatos tény, hogy a legnagyobb igyekezettel sem sikerül tökéletesen elrejteni a gondolatainkat, homályossá, megfejthetetlenné tenni a beszédünket. Arra a következtetésre jutottam, hogy az emberiség azért rohan újra és újra a vesztébe, mert képes szabatosan megfogalmazni a gondolatait. Elhatároztam, hogy utolsó leheletemig küzdök a társadalmi lét eme rákfenéje ellen, s fáradozásomat megérdemelt siker koronázta.

Hosszas kísérletezés után tegnap fél ötkor feltaláltam a fogalmazásgátló tablettát. Velem született állatbaráti érzelmeimből következik, hogy találmányomat nem holmi kísérleti nyúlon vagy majmon próbáltam ki, hanem önmagamon. A hatás minden várakozást felülmúlt. Bármit is akartam kimondani vagy leírni, egyszerűen képtelen voltam logikus kapcsolatot teremteni a szavak között. A kötőszó többé nem kötött, a képző nem képzett, a rag nem ragozott, a névelő nem előzött és a névutó nem utózott, egyszóval teljes összevisszaság támadt sok ezer év nyelvművelő vitáiban edzett és kicsiszolt édes anyanyelvünk nyelvtani rendszerében.

Ma reggel derűs arccal léptem be a hivatal kapuján. Pedig hetek óta rettegtem ettől a naptól, mert tudtam, hogy pontban háromnegyed kilenckor állást kell foglalnom a felsőkulipintyomi tranzakciós beruházás ügyében. Azzal is tisztában voltam, hogy minden józan érv a beruházás ellen szól, s mellette csupán az az egy, hogy a vezérigazgató egész pereputtya Felsőkulipintyomban él, s emiatt az öreg más elképzelésről hallani sem akar.

Háromnegyed előtt öt perccel bevettem a tablettát, és így járultam a főnök színe elé.

— Nos, remélem, mindent meggondolt, mindent megfontolt — mosolygott rám nyájasan. — Fejtse ki a véleményét!

— ... ni ... ért ... persze ... át ... volumen ... ség ... tt ... én ... ban ... majd ... re ... egy ... juk ... azonban ...

A vezérigazgató tűnődve nézett rám, majd hozzám lépett és megveregette a vállamat:

— Derék dolog. Tudtam, hogy önre számíthatok. Teljes mértékben osztom a nézetét. Úgy döntöttem, hogy engedélyezem a felsőkulipintyomi beruházást. Önt pedig ezennel kinevezem osztályvezetőnek.

Egészen az ajtóig kísért, s hosszasan rázta a kezemet. Diadalittasan mentem vissza a szobámba. Meg vagyok mentve! Elgondolni is szörnyű, mi lett volna velem, ha egy nappal később találom fel a fogalmazásgátlót! De most már biztosítva látom a jövőmet.

Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy e rövid dolgozatban beszámoljak beláthatatlan jelentőségű felfedezésemről. Apropó! Most jut eszembe, hogy írás előtt elfelejtettem bevenni a fogalmazásgátló tablettát! Csak aztán baj ne legyen belőle!

Böcz Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

①

Április 25-én vettem egy Jáva-Ideál kismotort a szabadbattyáni vas-műszaki boltban. A vizsgalapot és a jótállási papírt nem tudták vele együtt kiadni, azt mondták, nézzek vissza néhány nap múlva, s akkor majd megkapom. Azóta is szorgalmasan járok lakóhelyemről, Polgárdiból, át Szabadbattyánba, de a szükséges dokumentumok helyett mindig csak azt a sablonválaszt kapom: még nem érkeztek meg a papírok Pécsről, a nagykereskedelmi vállalattól.

Nem tudom megérteni ezt a felelőtlenséget, hiszen nagyon jól tudhatják, hogy papírok nélkül nem lehet levizsgáztatni a járműveket. Márpedig nem azért vesz motort az ember, hogy a vitrinbe tegye, hanem azért, hogy használni tudja!

Nagy László
Polgárdi, Dózsa Gy. út

②

Sokszor szóvá tette már a Ludas és más lapok is, hogy sok vendéglátó intézményünknek nagyon piszkosak a mosdói és egyéb mellékhelyiségei. Hát ez a vád a Lenin körúti Joli cukrászdát nem érintheti! Már csak azért sem, mert ***egyáltalán nincs mosdója, mellékhelyisége,*** se piszkos, se tiszta. Jó lenne, ha mielőbb orvosolná ezt a *szorongató* problémát a vendéglátóipar.

T. S.
Budapest

BALSZERENCSÉS KÁRTYÁS

Fernandel, a híres francia színész egy este rengeteget vesztett kártyában, s amikor egyik barátja sajnálkozva jegyezte meg, hogy még sohasem látta ilyen balszerencsésnek, Fernandel így legyintett:

– Én vagyok az oka. Két ászt otthon felejtettem!

IFJÚSÁG... SZERELEM...

NÁSZÚT

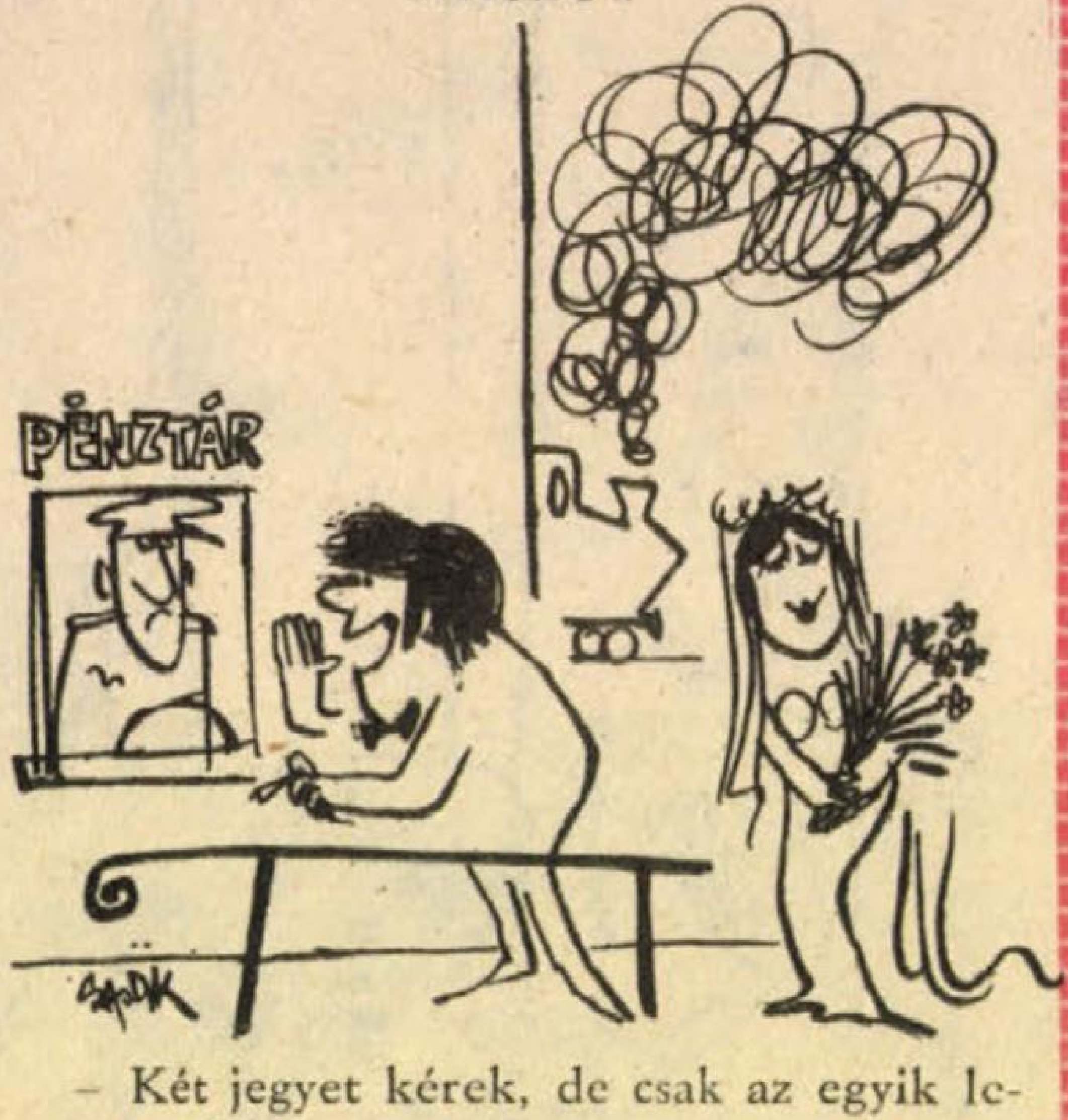

– Két jegyet kérek, de csak az egyik legyen retúr! . . .

FELVILÁGOSÍTÁS

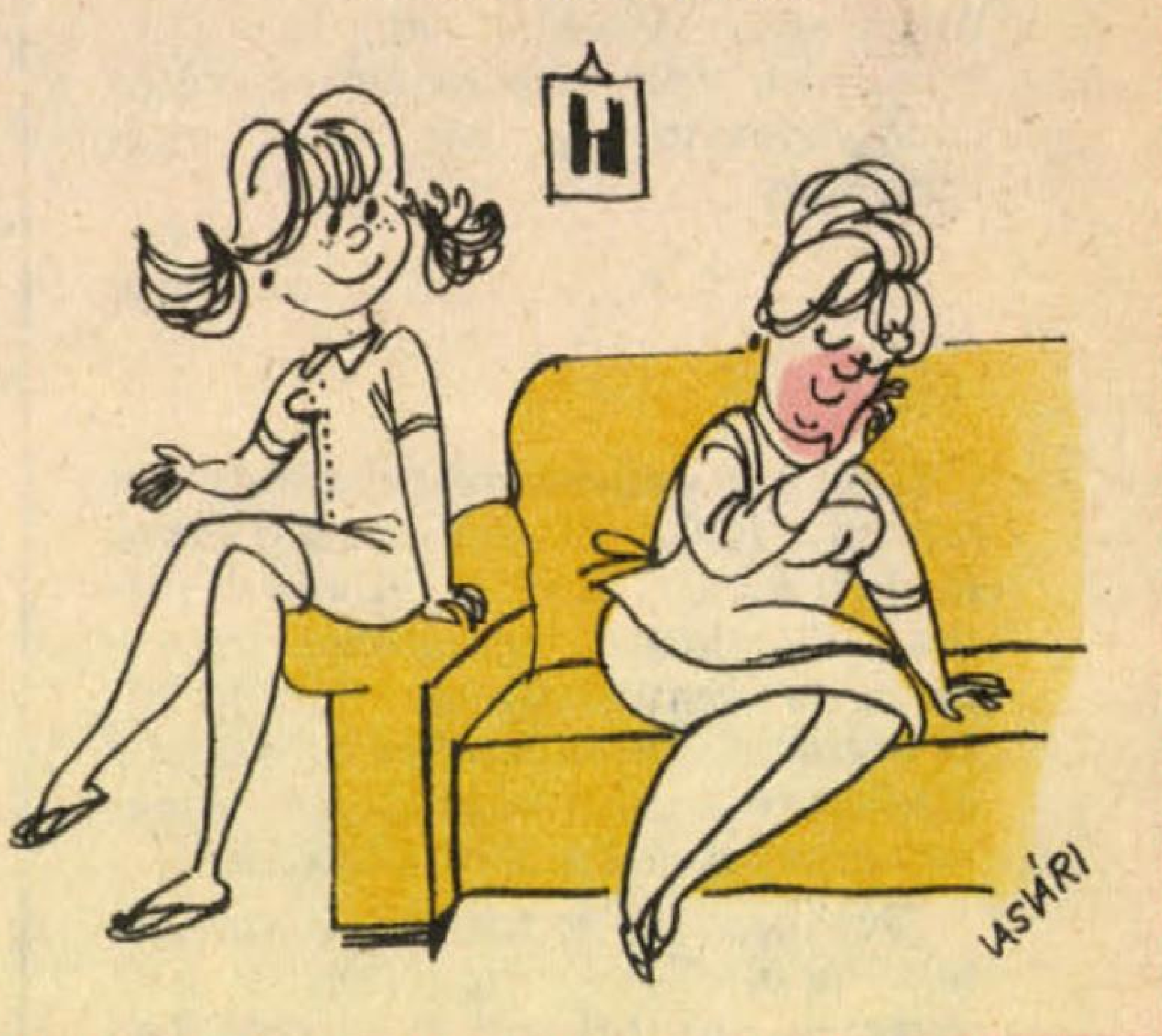

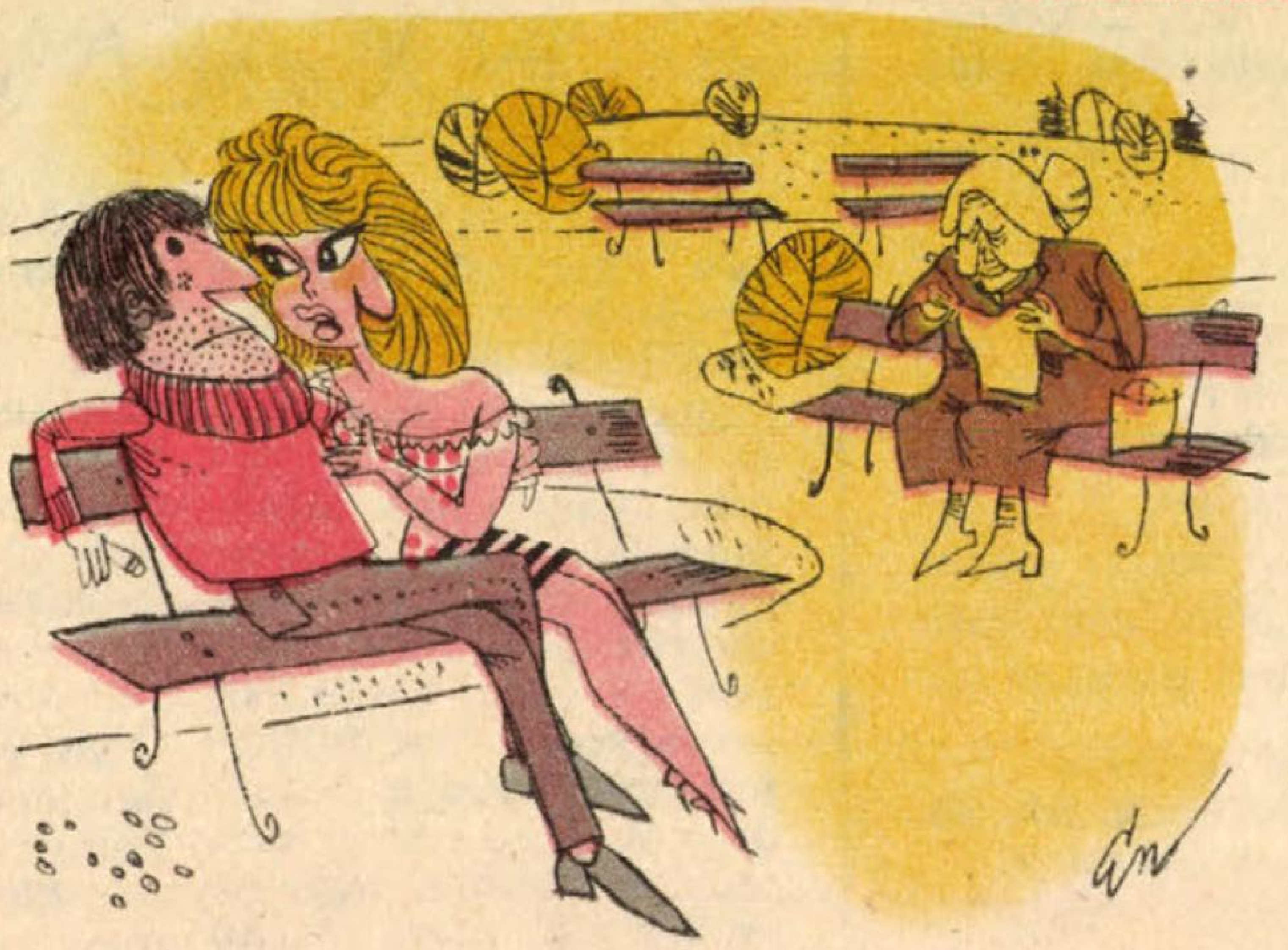

ELHAGYOTT PARKBAN

– Itt nincs kedvem csókolódzni, kevesen vannak . . .

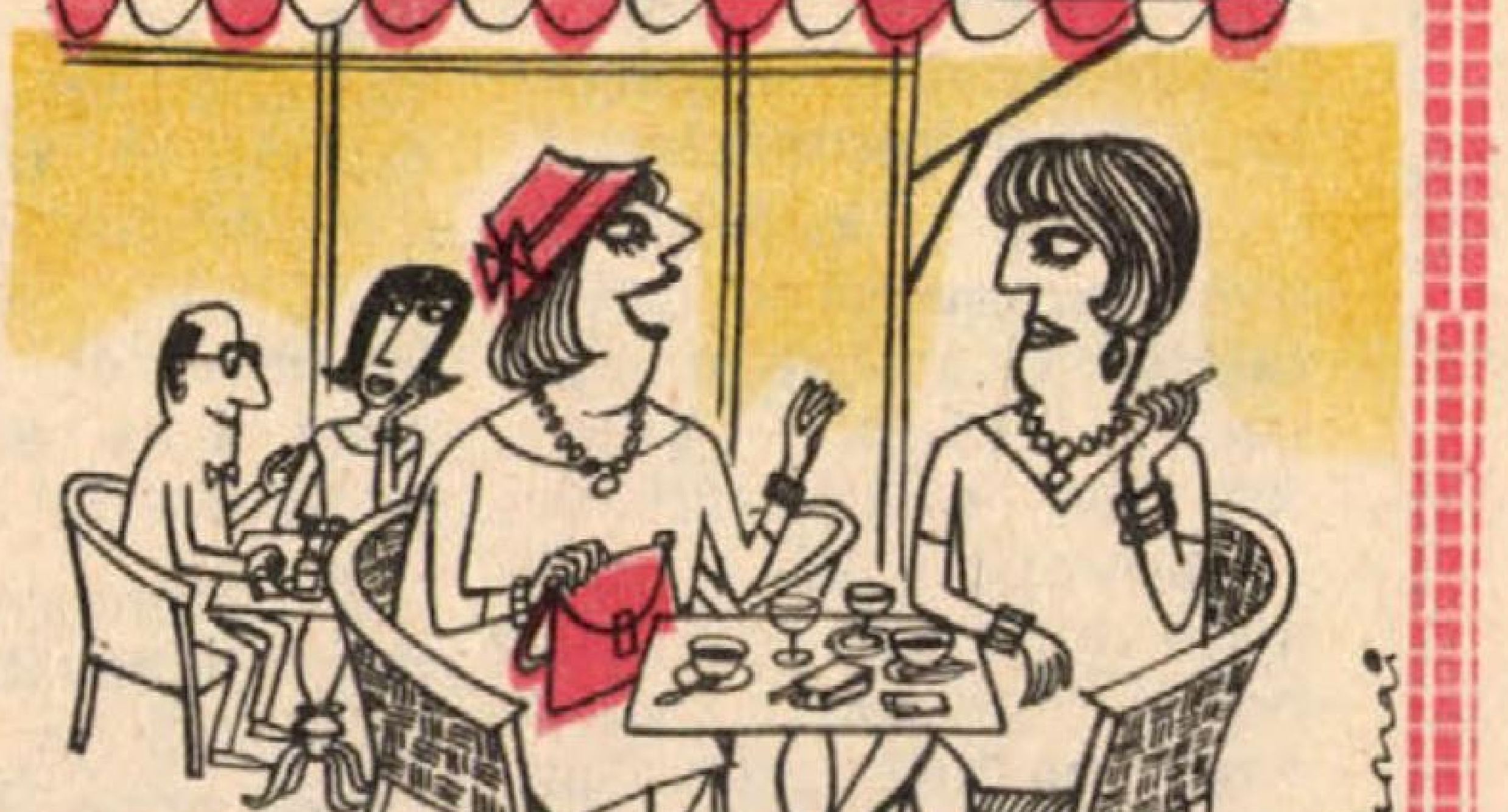

– Tudod, drágám, én a kislányom minden lépéséről tudok! Most például valamelyik fiújánál van . . .

ERKÉLYJELENET

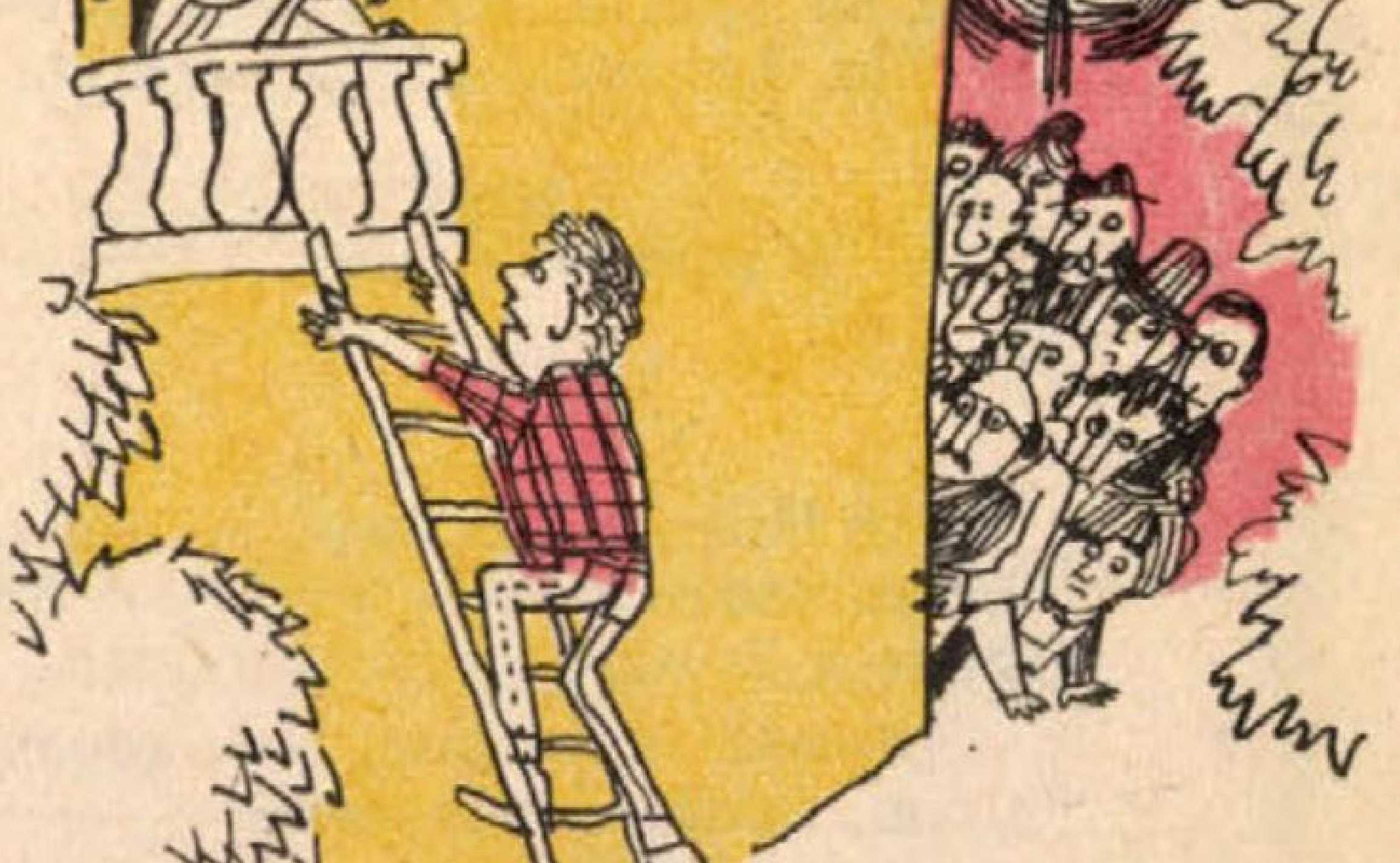

– Nem vagyok egyedül, Júlia! Nyomomban van a Szülői Munkaközösség!

HÁZASSÁG ELŐTT

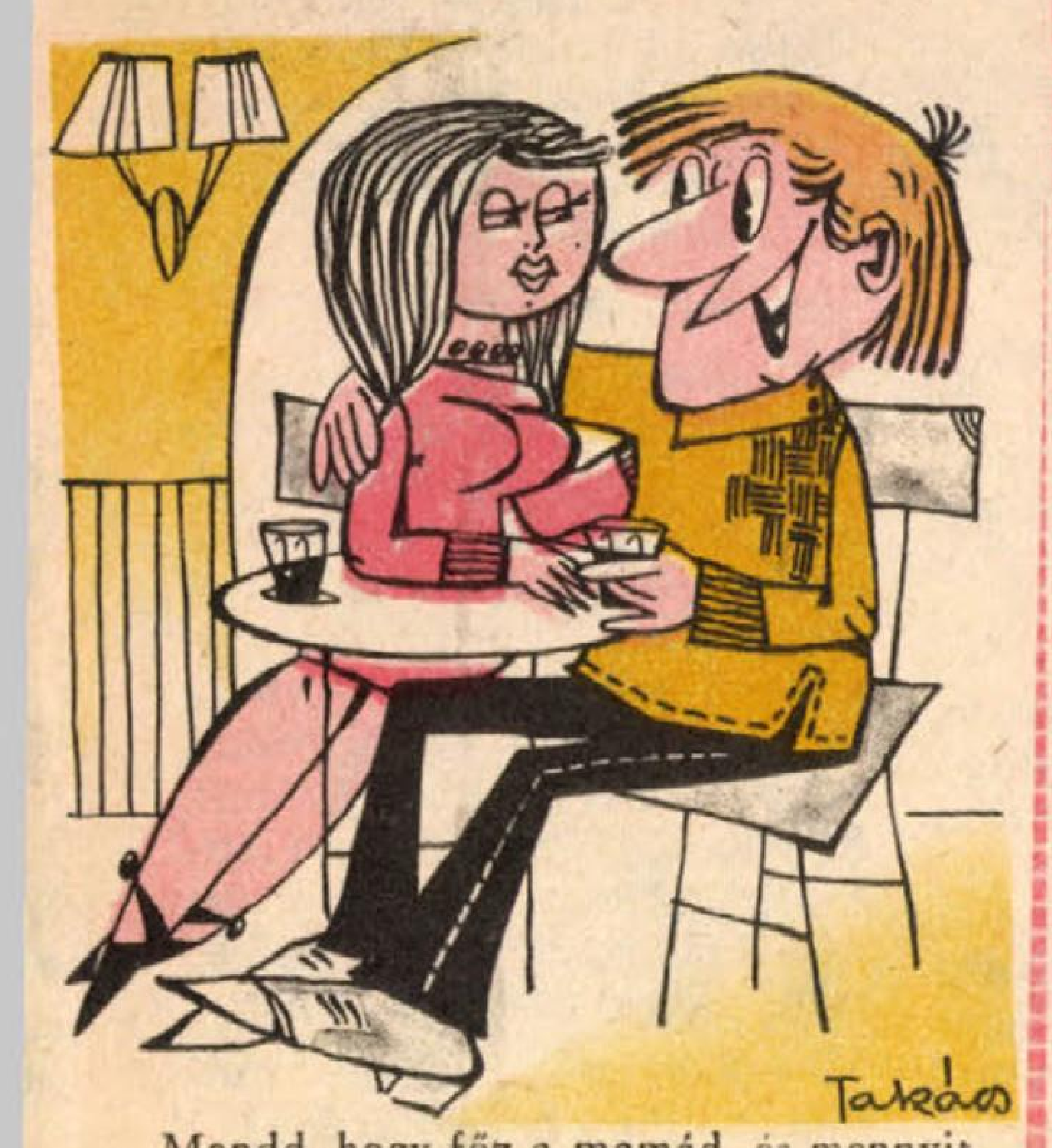

– Mondd, hogy főz a mamád, és mennyit keres a papád?

A SZOKÁS RABJA

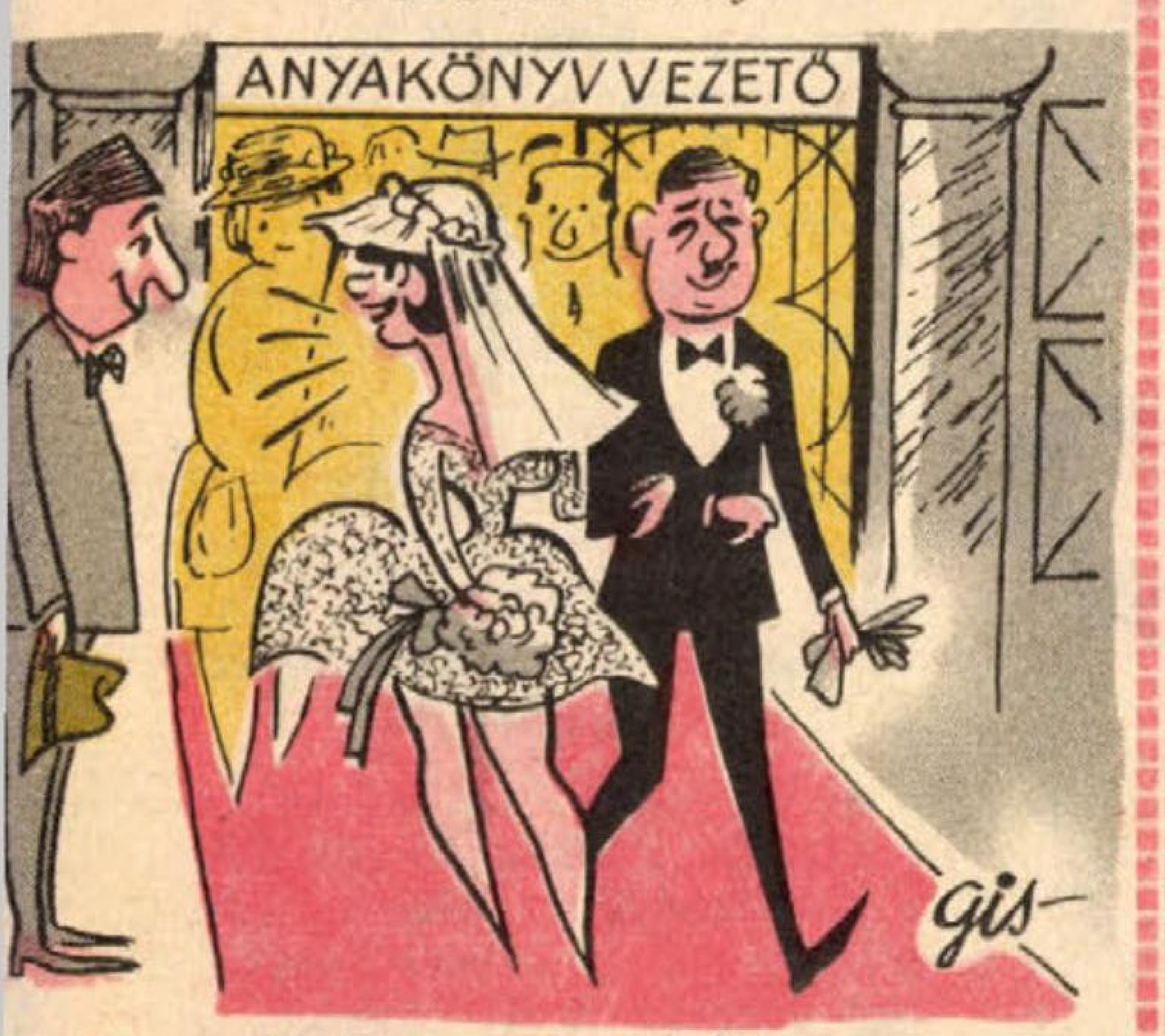

– Hétkor a szokott helyen . . .

KIFOGÁS

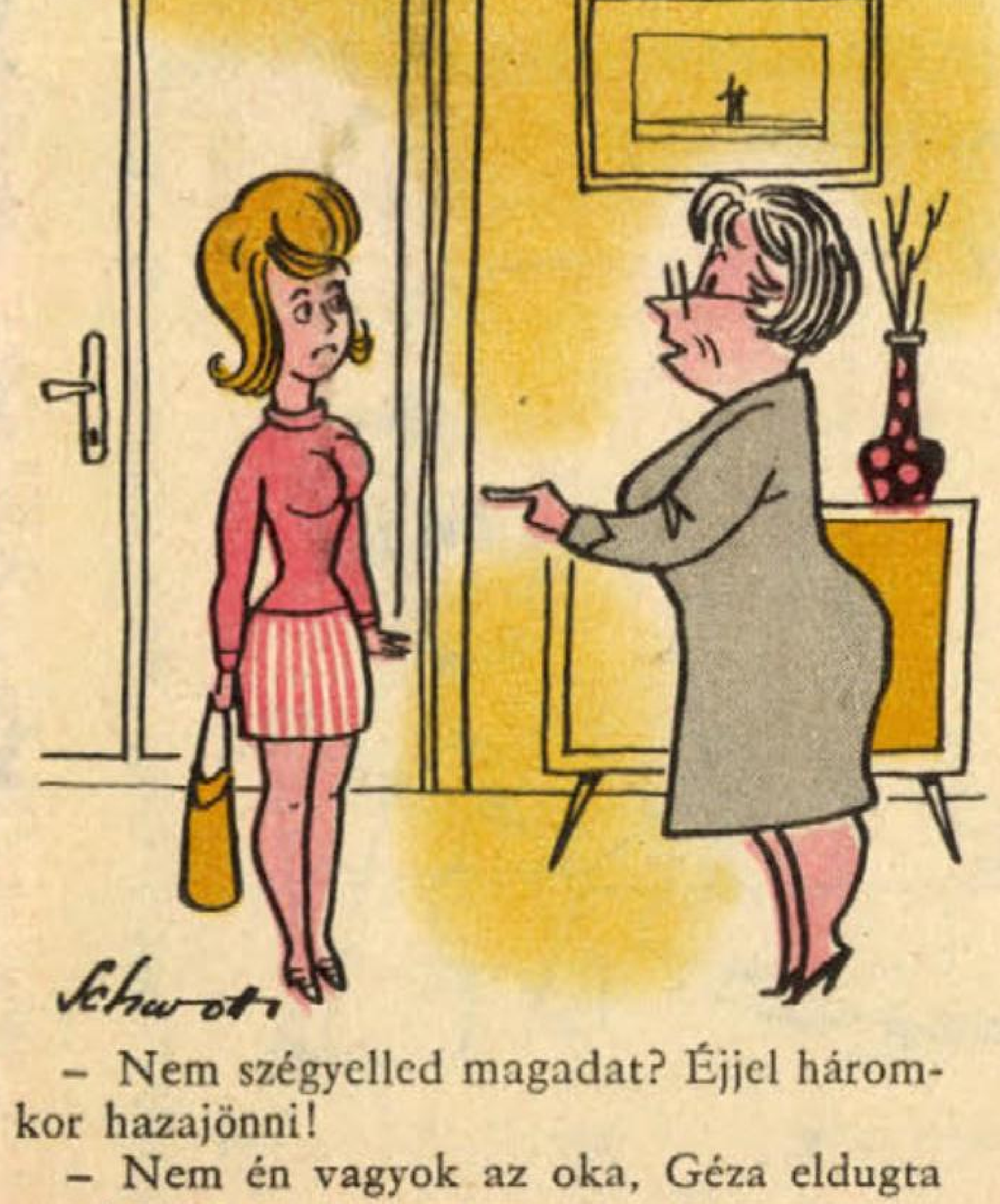

– Nem szégyelled magadat? Éjjel háromkor hazajönni!

– Nem én vagyok az oka, Géza eldugta a ruhámat . . .

SZEMREHÁNYÁS

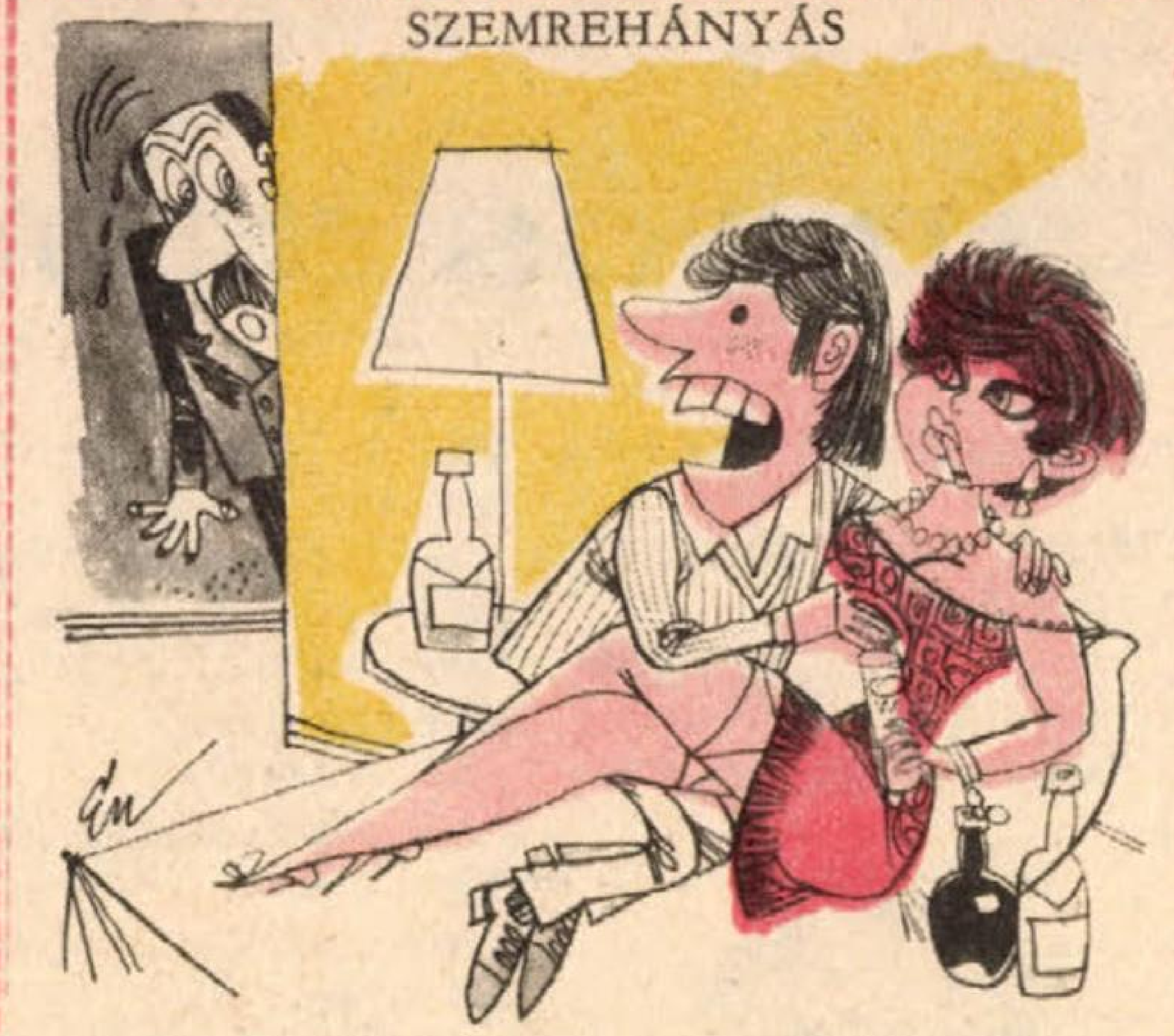

– Apu, a menyasszonyom kevesli a zsebpénzemet!

A TARTALÉK

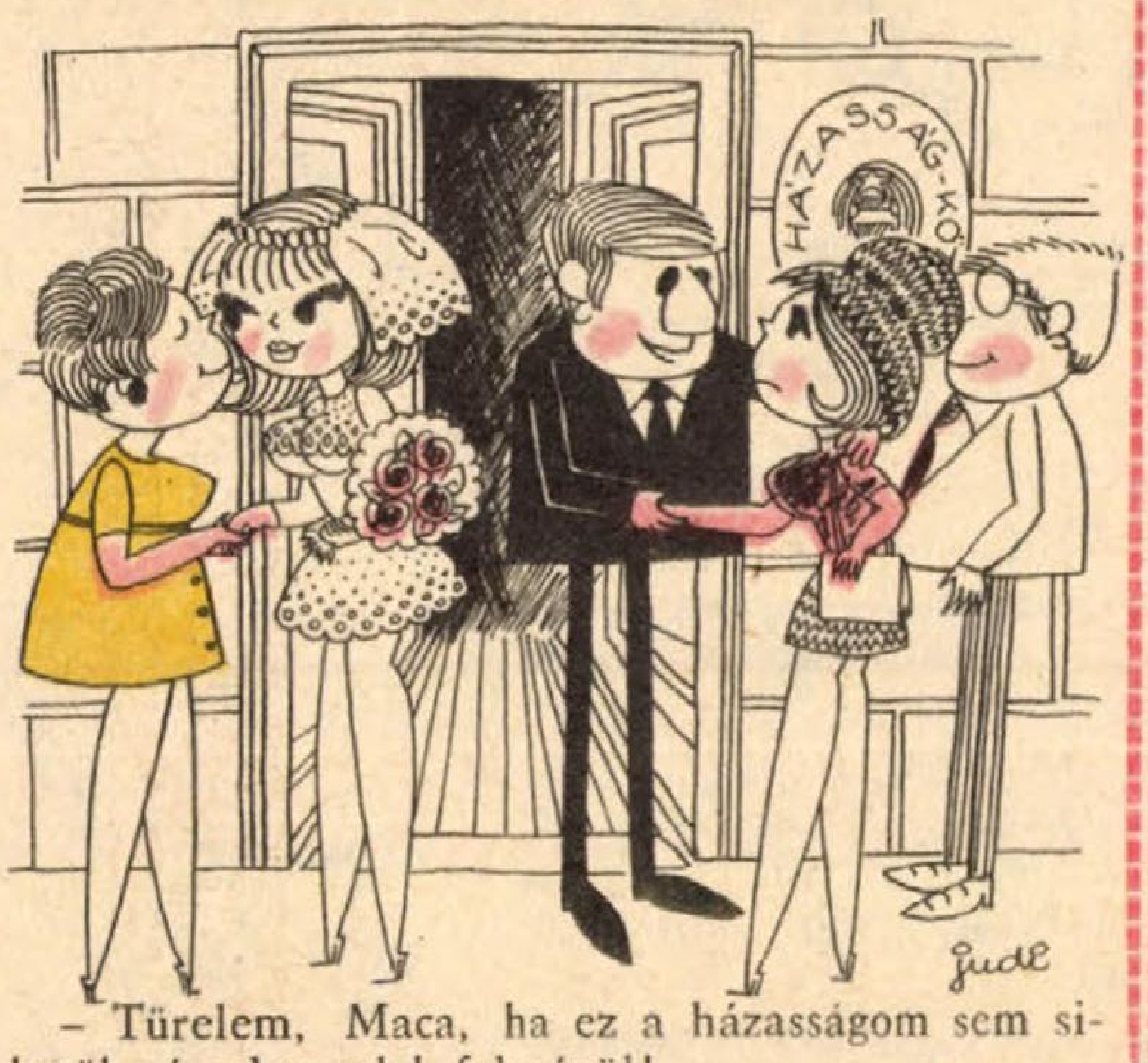

– Türelem, Maca, ha ez a házasságom sem sikerül, téged veszlek feleségül!

ÁLMODOZÁSOK KORA

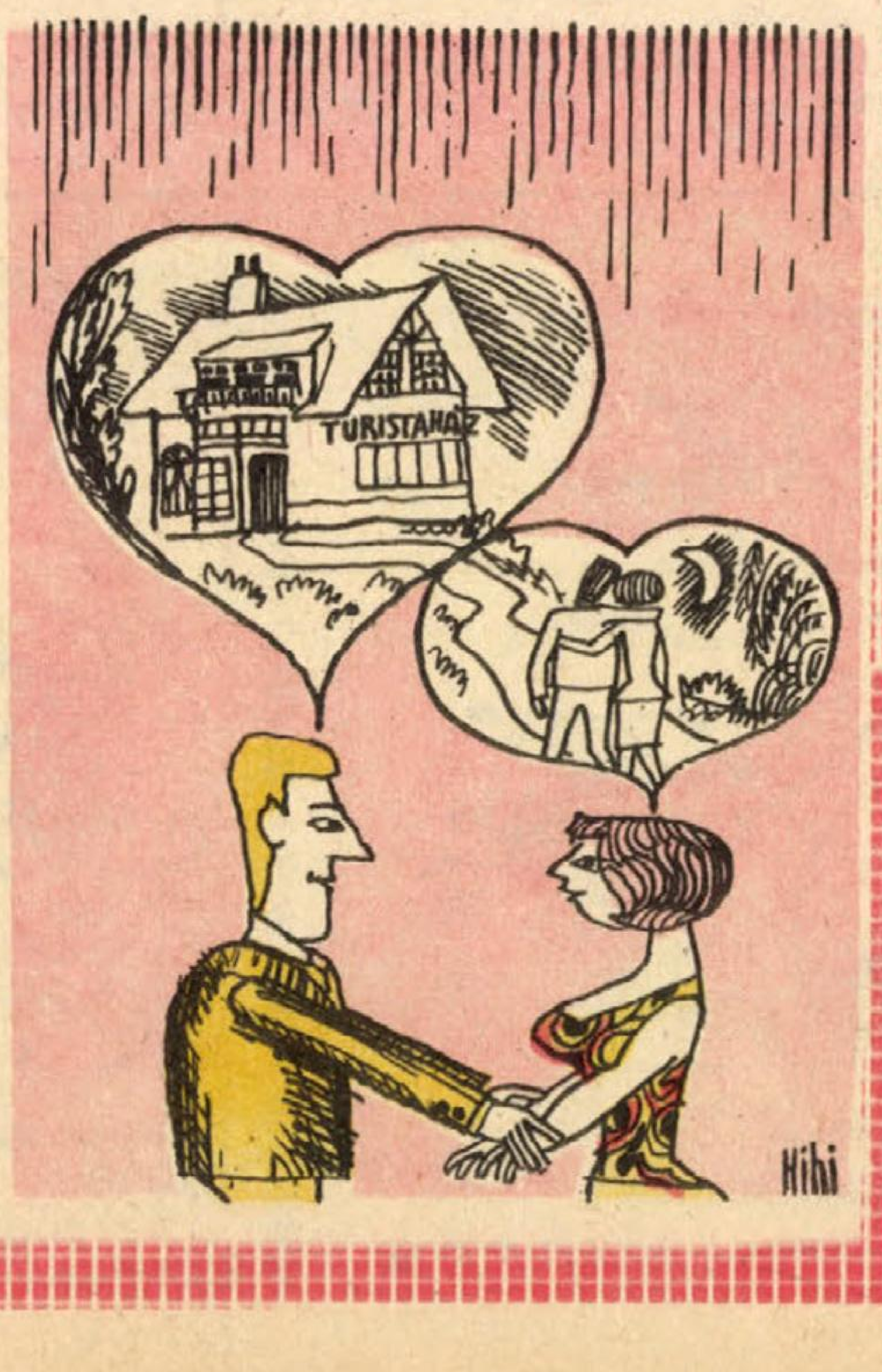

KESERGÉS

Így szólt a macska:
– Higgye meg, uram,
az egerek javáért boldogan
elvéreznék.
Tőlem nem idegenek
a társadalmi eszmék,
csakhogy az egerek
érzéketlenek módfelett.
Megkérdem öntől: minek él
érzelem nélkül az egér,
s ha lelkéből kiveszett
a felebaráti szeretet!
Ez általános szívtelenség
nagyon fáj nekem, higgye
meg.
Már ott tartok, hogy levetem
magam az első emeletről,
éltemnek véget így vetek.
Meg is tenném, de hasztalan:
nem emészthetem el magam,
hisz ön is jól emlékezik arra,
hová esik a macska! Talpra.

Györe Imre

HALLOTTUNK EGY VICCET

James bácsit a kis angol városka legerkölcsösebb és legpuritánabb embereként tisztelték. De miután a legtökéletesebb ember élete is véges, James bácsi is jobblétre szenderült, és nagy tisztességgel eltemették.

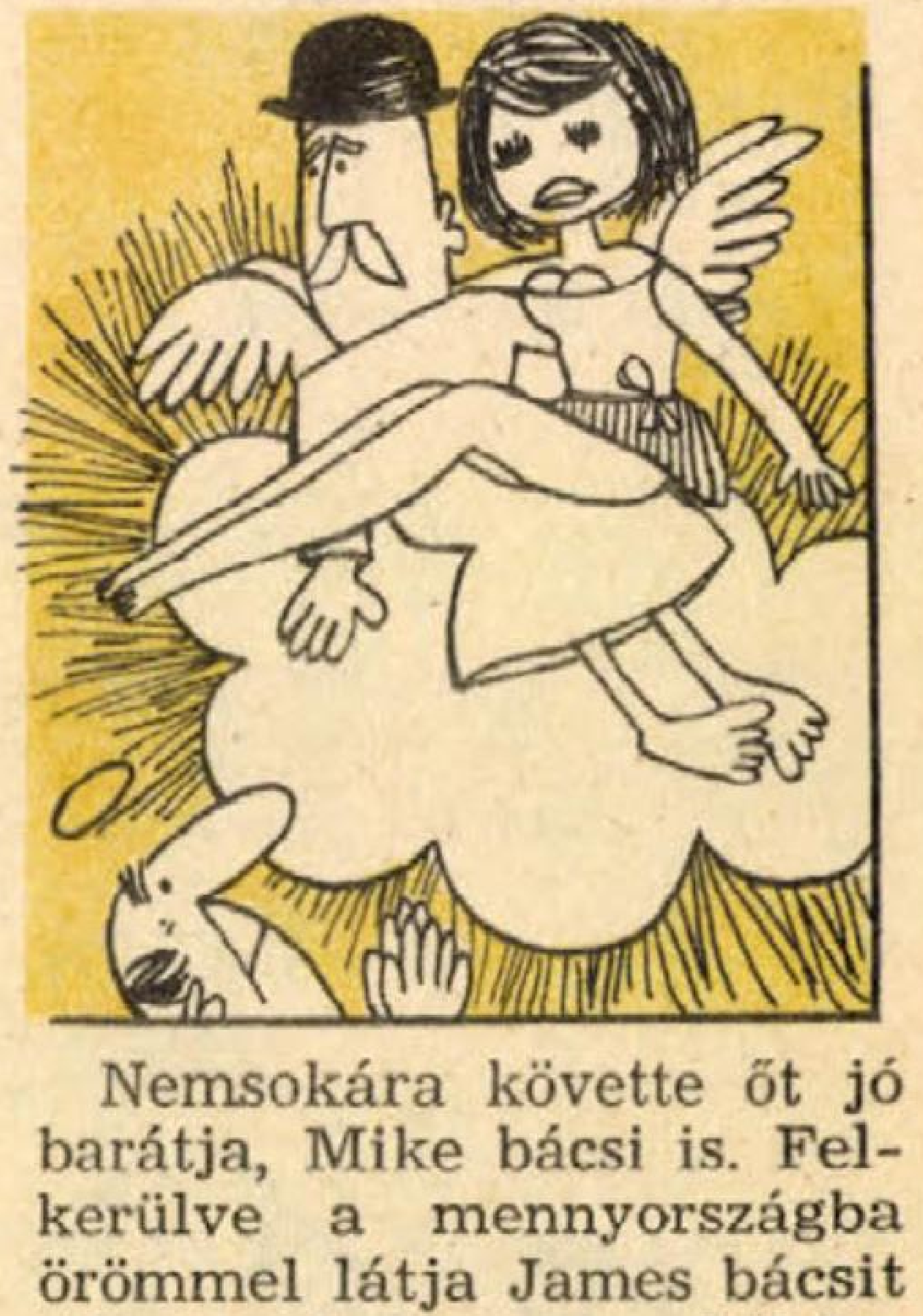

Nemsokára követte őt jó barátja, Mike bácsi is. Felkerülve a mennyországba örömmel látja James bácsit elterpeszkedve egy felhőn. Az ölében egy fiatal nő, mininél is minibb szoknyában.

— Gratulálok, James — mondja a jövevény —, mint látom, nem hiába éltél erkölcsös, tiszta életet!

Irigykedve mutatott rá a csodaszép tündérre:

— Íme, a jutalmad!

James bácsi savanyúan válaszolta:

— Nem a jutalmam. Én vagyok az ő bűnhődése.

A HUMOR MESTEREI

KARINTHY FRIGYES:

HÓNAPOS SZOBA

Alászolgája.

— Jó napot.

— Kérem, itt kiadó az a különbejáratú utcai szoba?

— Igen. Erre tessék.

— Erre . . . igen — azaz, pardon . . . de hiszen ez egy konyha.

— Hát persze hogy konyha. De nem ez az. Itt, mellette . . .

— Igen, de . . . bocsánatot kérek — lent az volt, hogy különbejárat.

— Hát ez nem különbejárat?

— A konyhán keresztül?

— Mi az, hogy a konyhán keresztül? Különbejárat, az különbejárat. A szobának külön ajtaja van bejárásra. Ezen az ajtón külön be lehet járni. Külön ajtó, külön arra a célra, hogy az ember az ajtón keresztül a szobába bemenjen.

— Na, igen, igen . . . hát az mindenesetre nagy előny, hogy az ajtó külön erre a célra van itt. Mert például, ugye, hány olyan hely van, ahol az ajtót mindenféle más célokra is használják, teszem föl sikálnak vele, vagy beletörölköznek, vagy ebédelnek rajta, ugye?

— Hát bizony, kérem, manapság, mikor minden olyan drága.

— Vagy, ugyebár, nagyságos asszonyság, hány olyan szoba van, aminek egyáltalában nincs ajtaja.

— Bizony, kérem, ez a nagy drágaság.

— Például itt van mindjárt a koporsó!

— Újságírónak tetszik lenni?

— Miért, mert ilyen elmés vagyok?

— Nem, kérem, hanem mert zenésznek nem adom ki a szobát, mert az nem lehet.

— Jó, hiszen még nem is néztem meg. Bocsánatot kérek — merre van itt az ablak?

— Tessék, kérem . . . ott van fönt, mind a kettő.

— Pardon . . . nem látom . . . kicsit rossz a szemem . . .

— Ott fent.

— Igen, már látom. De akkor viszont hol van a kályhalyuk, mert én azt hittem . . .

— Nem kell ide, kérem, kályha, ebbe a szobába. Olyan meleg van itt, kérem, a konyhától, egész télen, ahogy csak tetszik. Kérem, ez a drágaság . . .

— Igen, igen. De — bocsánatot kérek — bizonyosan az utcára nyílik az a két, hm — ablak?

— Kérem, ha én mondom az úrnak. Tessék nyugodtan lenni. Az úr nem életbiztosításnál van?

— Miért?

— Mert lakott itt, kérem, egy az életbiztosítótól, olyannak nem adom többet a szobát.

— Ne tessék aggódni. Nem vagyok az. Hát akkor . . . mi az, ennek a szobának kettős ajtaja van? Ez itt a második ajtó?

— Nem, kérem, ez a fal.

— Mármint a szemben levő fal?

— Igen. Nem járnak az úrhoz nők? Mert azt, kérem, nálam nem lehet . . .

— Ó, ne tessék aggódni . . . Van ugyan egy menyasszonyom, de ez esetben természetesen felbontom az eljegyzést.

— Na igen, kérem, mert azt nálam nem lehet. Ez itt az ágy. Szép rézágy.

— Ó, egészen mindegy. Úgyse lehet látni. Csak bele lehessen feküdni.

— Ebbe lehet. Mikor szokott hazajárni az úr?

— Miért?

— Mert nálam tíz után nem lehet hazajárni, mert mi kilenckor lefekszünk, és nem nyitom ki az ajtót senki kedvéért, még a római pápának se, ha én egyszer alszom, kérem szépen, mert vannak, kérem, olyan ronda népek, akik tíz után jönnek, és beledöglenek nekem ruhástul az ágyamba, a disznók, hát azért mondom, kérem, nálam azt nem lehet.

— Kérem . . . kérem szépen . . . Van itt szekrény?

— Szülei élnek az úrnak?

— Még élnek . . . de ha nem lehet, esetleg megölöm őket . . . Van szekrény?

— Nem beteg az úr?

— Egészségi bizonyítványt fogok hozni . . . Van szekrény?

— Hát, kérem, tessék megmondani, ki tetszik venni, vagy nem.

— Mennyibe kerül?

— Kérem, nem mennyibe kerül, hanem ki tetszik venni, vagy nem. Kérem, én nem arra vagyok itt.

— Ó, igen . . . tudom . . . azonnal . . . csak leszaladok a pénzemért . . . letettem ide a kapu elé . . . itt vár lent . . . egy perc alatt itt vagyok . . .

— Nyolcvan koronát tessék hozni. És tessék sietni, mert minden percben száznak is kiadhatom.

Az író születésének 80. évfordulóján.

Korszerű gólyák

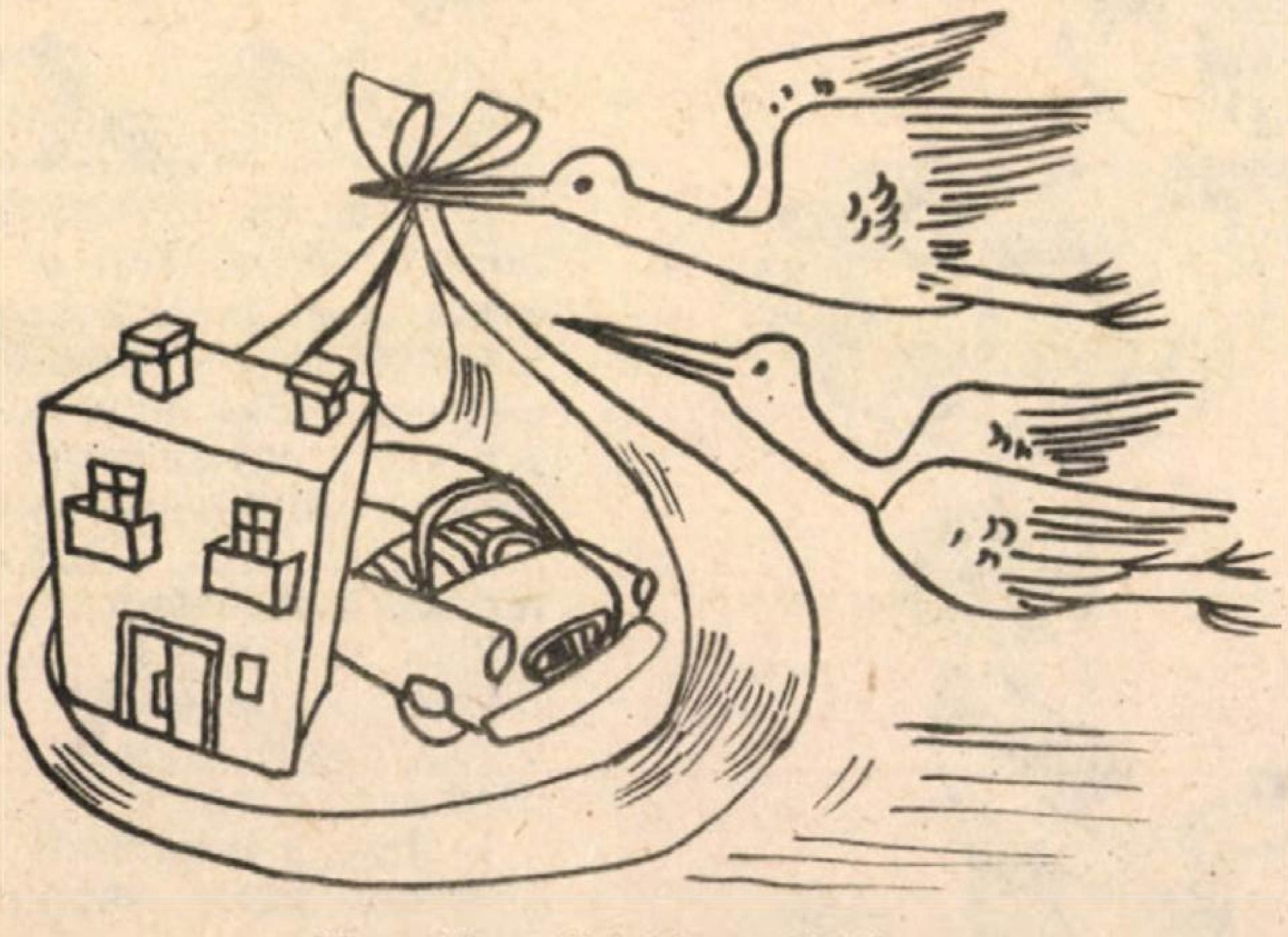

– Mostanában inkább ezt kérik . . .

Lottónyeremény

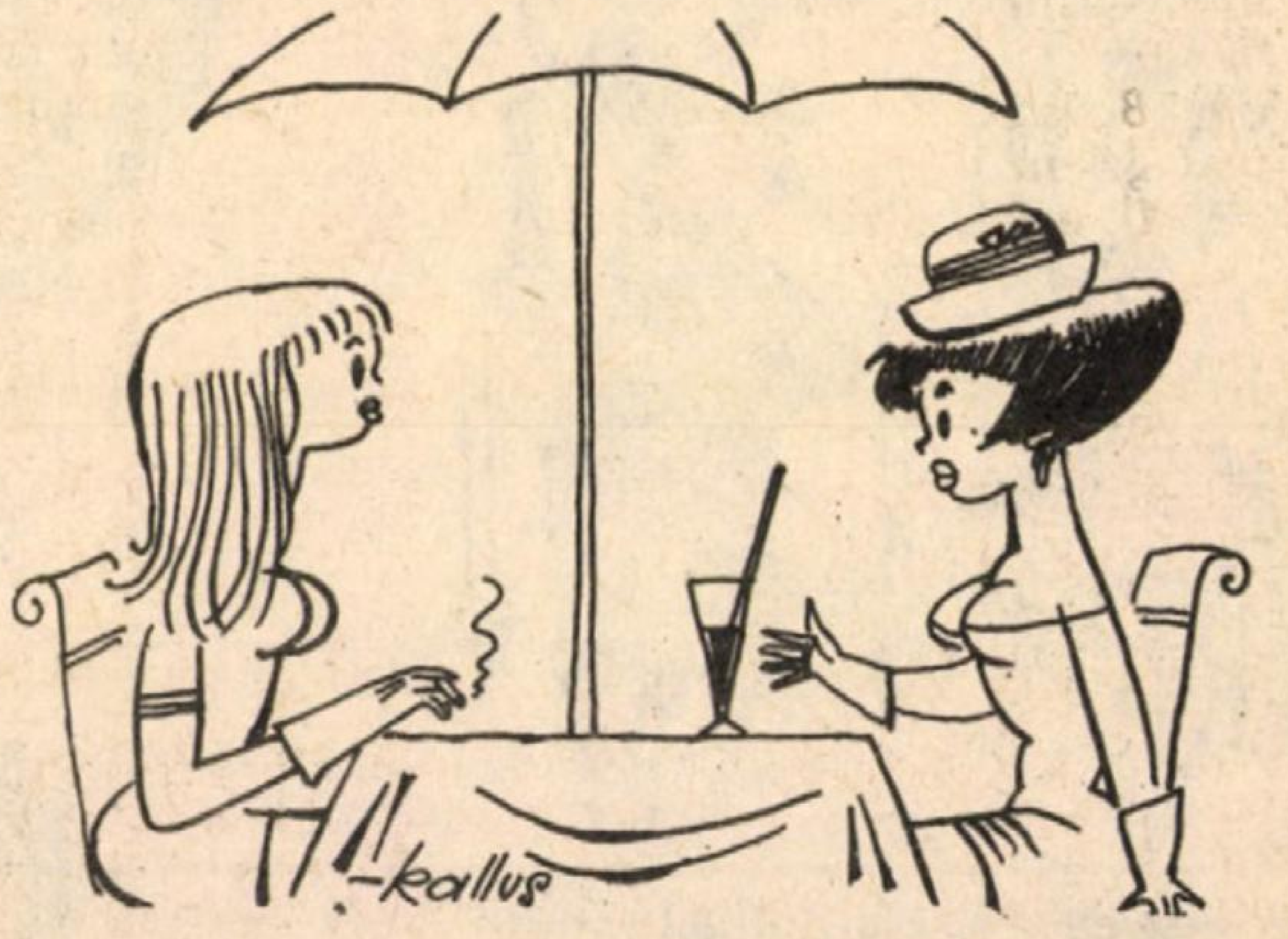

– Szóval százezer forintot nyert a bátyád? És te mit kaptál tőle?

– Egy sógornőt! . . .

KIÉ A FELELŐSSÉG?

TÚLTERHELT EMBER

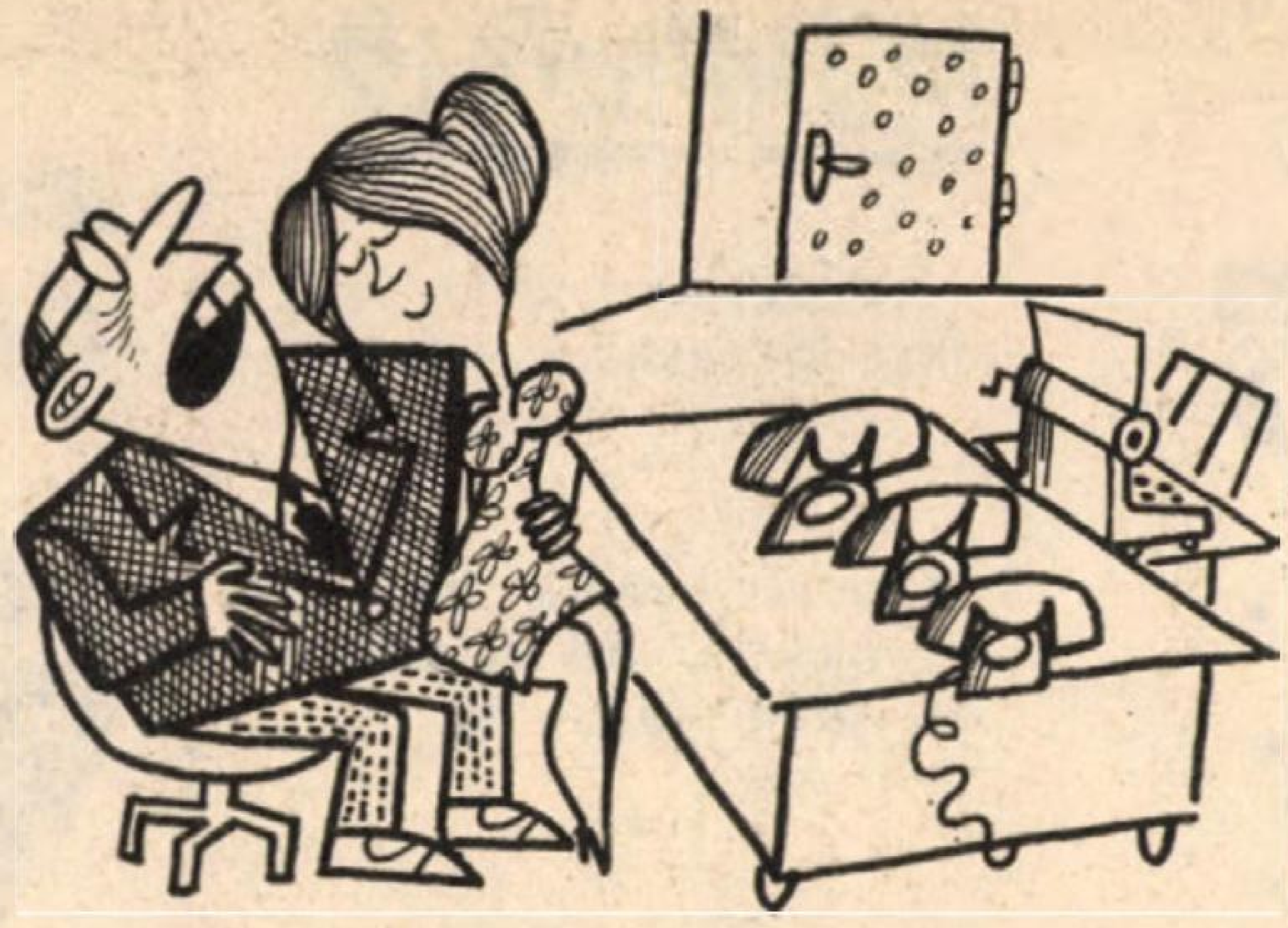

– Hiába, minden az én vállamon nyugszik.

ÁRVA GYEREK

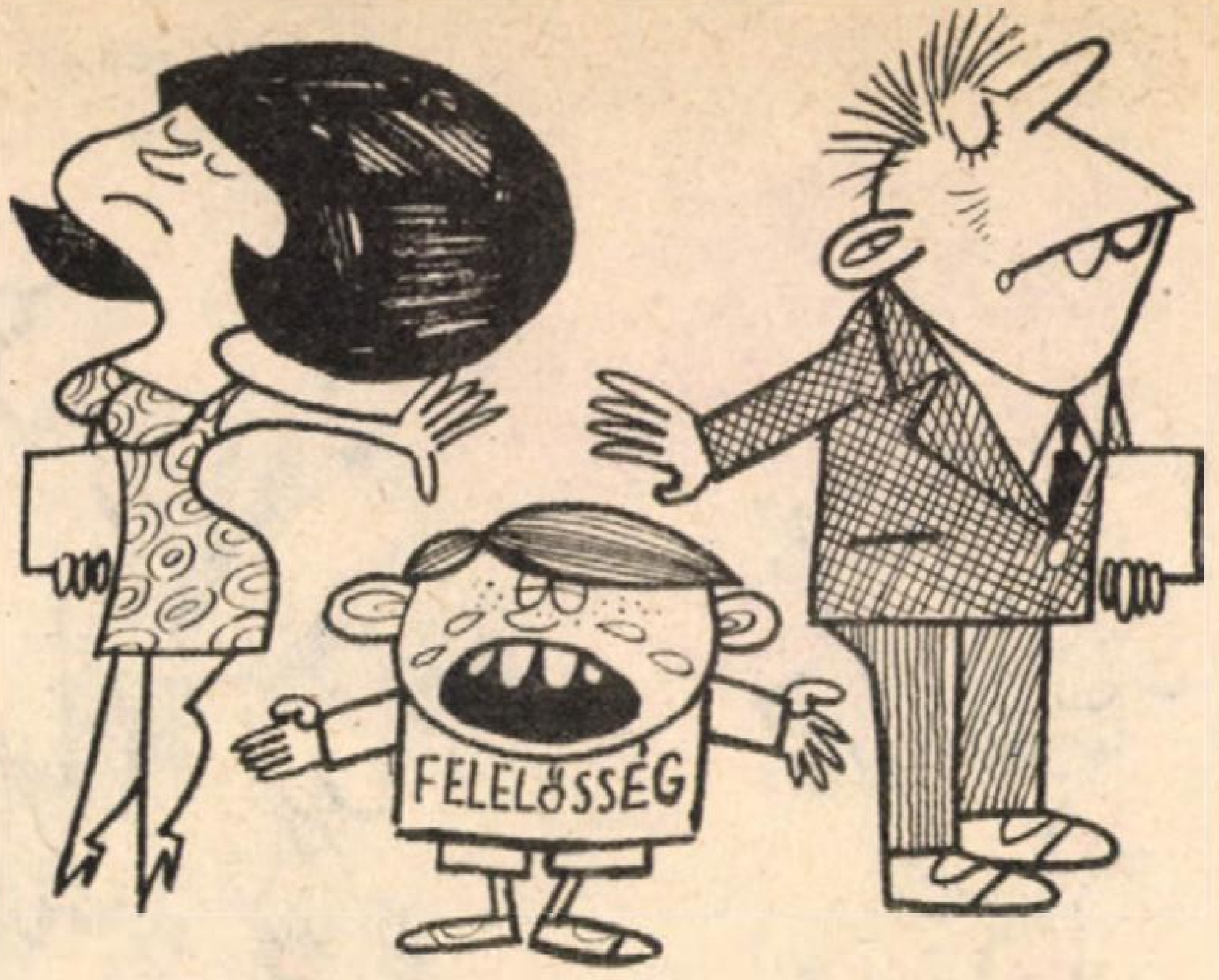

– Nekem nincs apukám, anyukám . . .

CSELES VEZETŐ

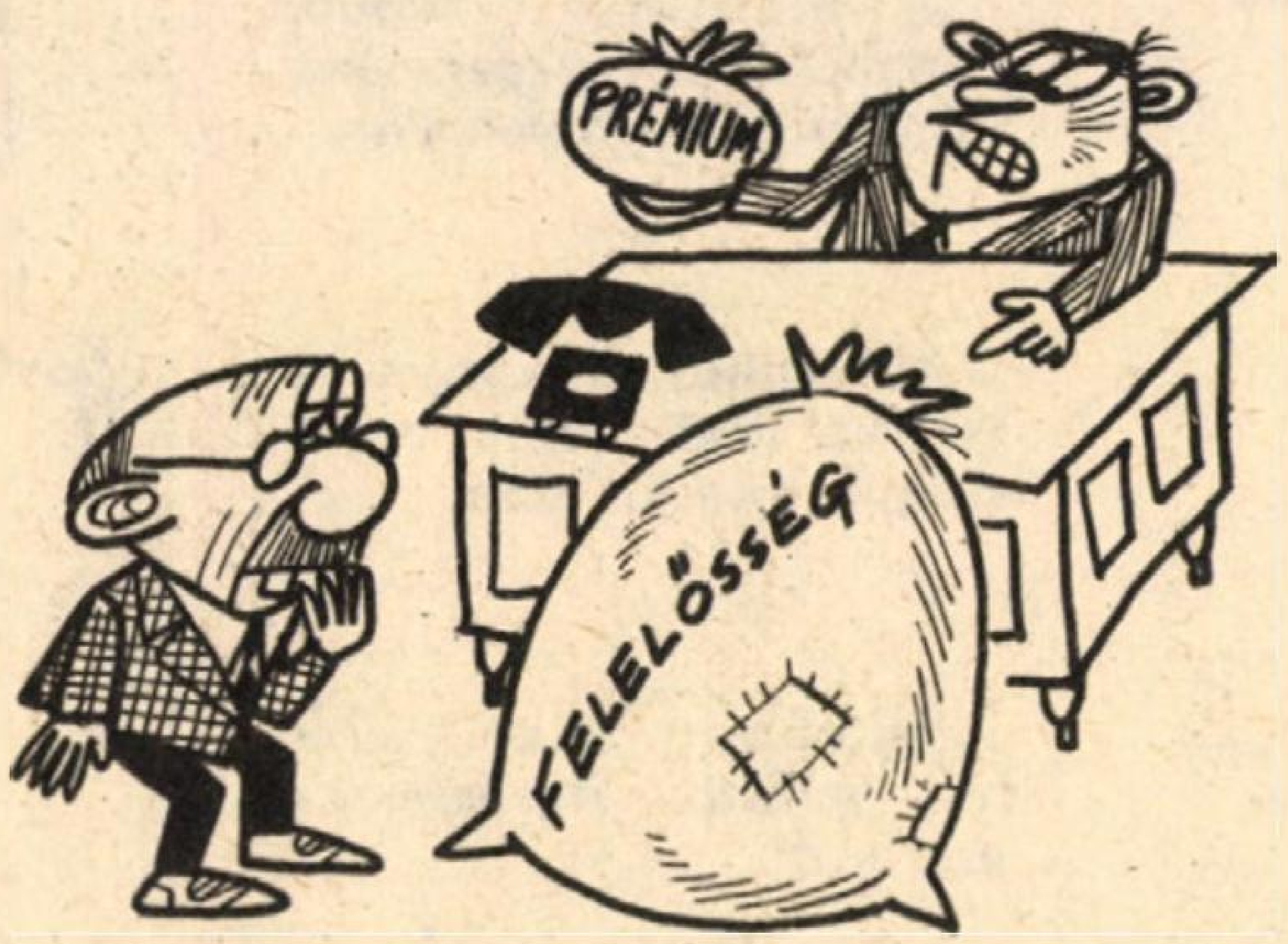

– Osszuk meg a munkát! Ezt viszem én, azt meg vigye maga!

ÓVINTÉZKEDÉS

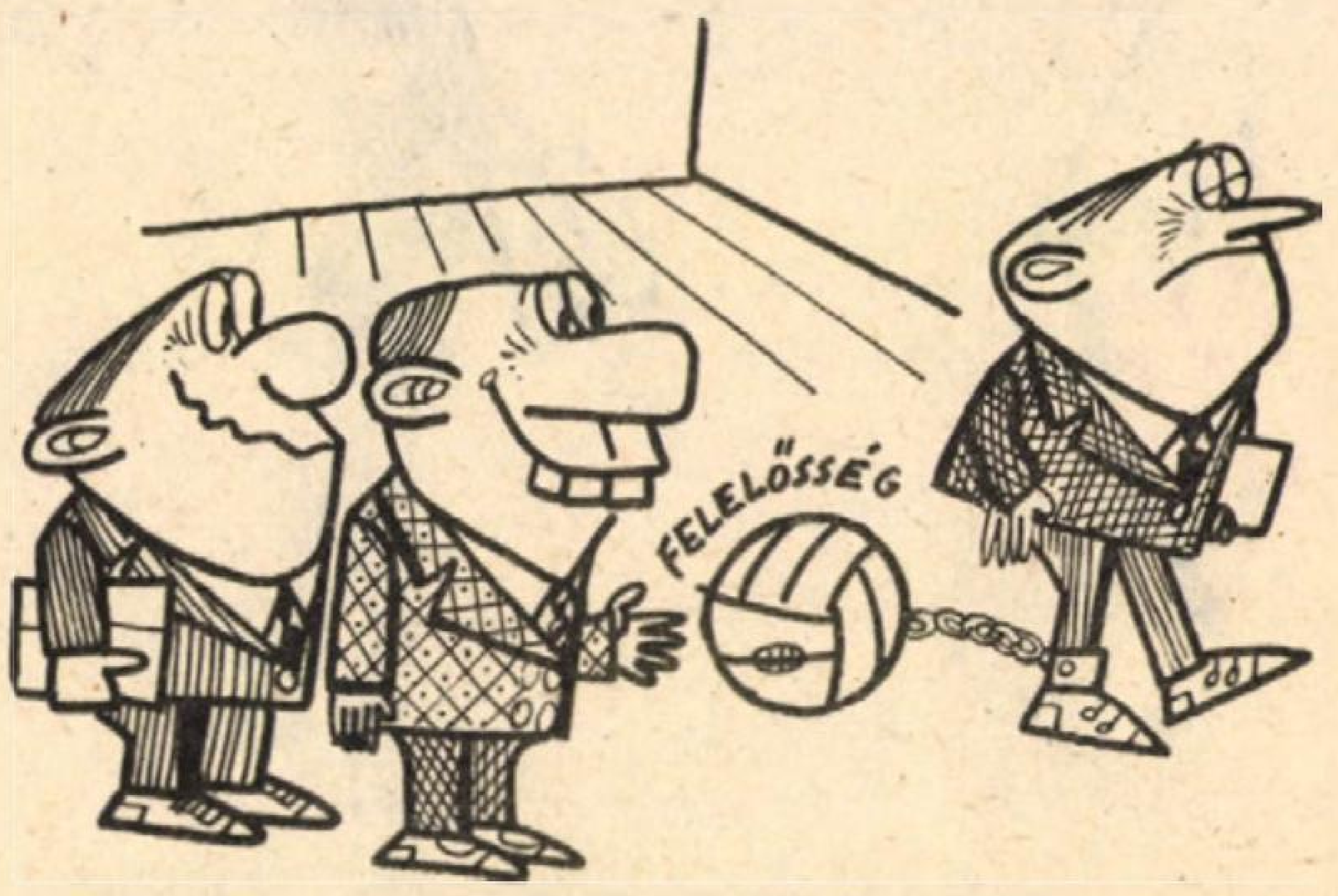

– . . . hogy ne tudja lepasszolni . . .

Fülöp György rajzai

Mini

Egy erdőszéli fa ágán ül és beszélget egymással Rigó anyó és Tövisszúró Gébicsné.

– Képzelje, szomszédasszony – meséli Rigó anyó –, a nagyobbik fiamat behívták kárókatonának.

*

– Ez felháborító! – kiabál ismeretlen látogatóm. – A lapokban mindig az én tisztességes nevem mögé bújtatják azokat, akik valami disznóságot csináltak, de az újságírók félnek néven nevezni őket.

– Bocsánat, mi az ön tisztességes neve?

– Iksz Ipszilon vagyok.

*

– Pénzünk, mint olyan, nincs! – nyilatkozott a minap a televízióban egy művelődési otthon vezetője.

Sajnálom, de kölcsönre, mint olyanra, részemről, mint ilyenről, ne is számítson.

*

Az egyik író felállt és kijelentette:

– Viták, harcos polémiák, a vélemények bátor és nyílt összeütközése nélkül az irodalmi élet pangásnak indul, elposványosodik, nem születnek kiemelkedő művek.

A másik író felállt és kijelentette:

– De igenis, születnek!

Azóta ezen vitatkoznak.

*

Elkelne már nálunk is egy olyan vetélkedő, amelyen csak azok vehetnének részt, akik még semmiféle vetélkedőn nem vettek részt.

Kíváncsi vagyok, sikerülne-e egy csapatravalót összeszedni?!

*

Sokáig azt hittem, hogy az alperes a felperes beosztottja.

*

Panaszkodom a Kiadónak, hogy megvettem Dumas: „Fekete tulipán" című könyvét és a 128. oldal után a 145. oldallal folytatódik a mű.

Megnyugodva hallom, hogy ez a hiba a teljes példányszámnak mindössze két ezrelékében fordul elő, és ezennel meghívom a Kiadót, hogy ma délután fél ötkor jelenjék meg a lakásomon és szépen tagoltan olvassa fel a kimaradt részt. Mindössze nekem!

*

Faggatom gyárigazgató ismerősömet: mi lesz az üzemben a legeslegelső intézkedése azon a napon, amikor beköszönt az új gazdasági mechanizmus?

Sokáig töpreng, aztán kijelenti:

– Három helyett két cukorral kérem majd a feketémet.

(kürti)

Futballista a vőlegénye

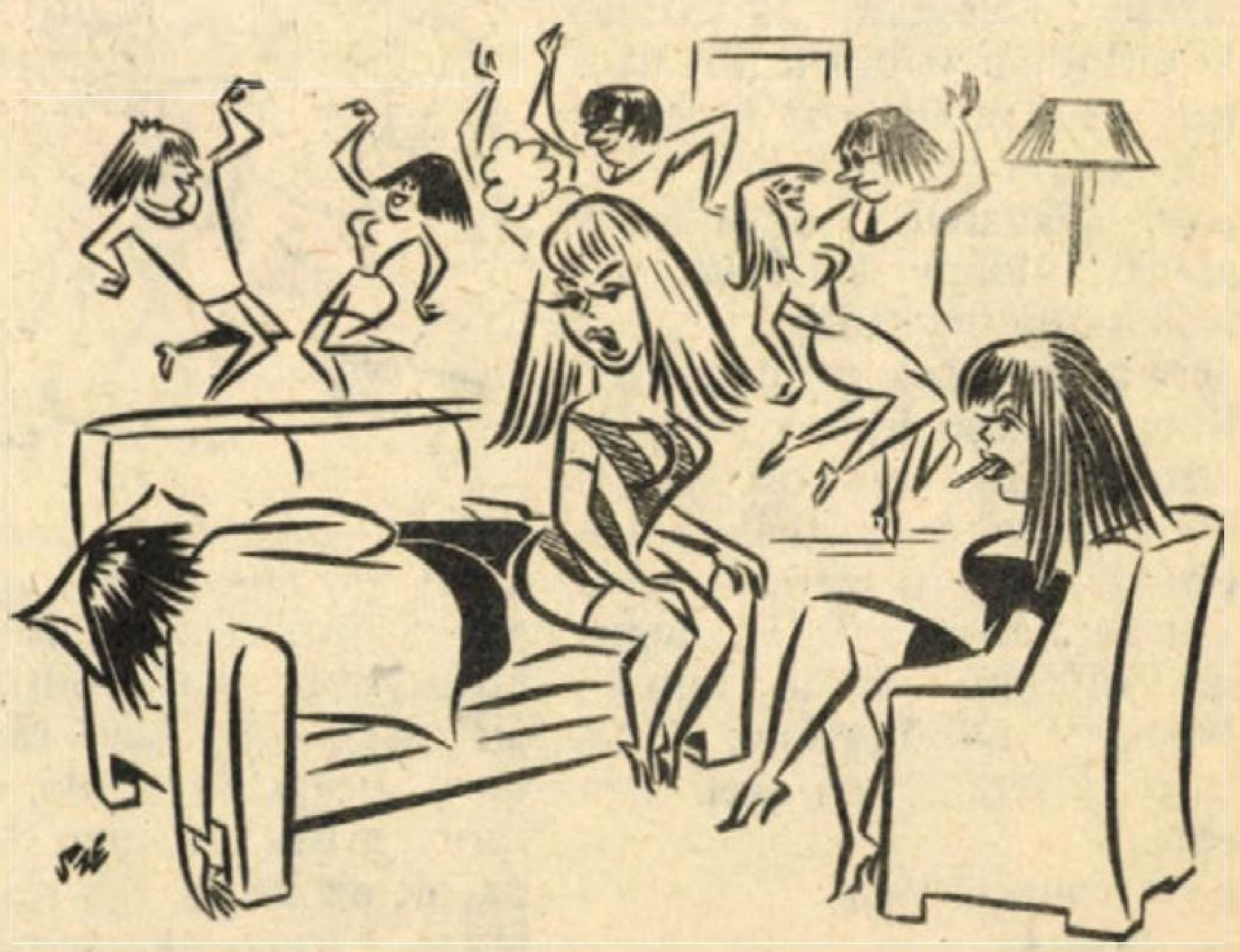

– Amióta divatba jött az erőfutball, jártányi ereje sincs!

Becsületes megtaláló

Szűr-Szabó József rajza

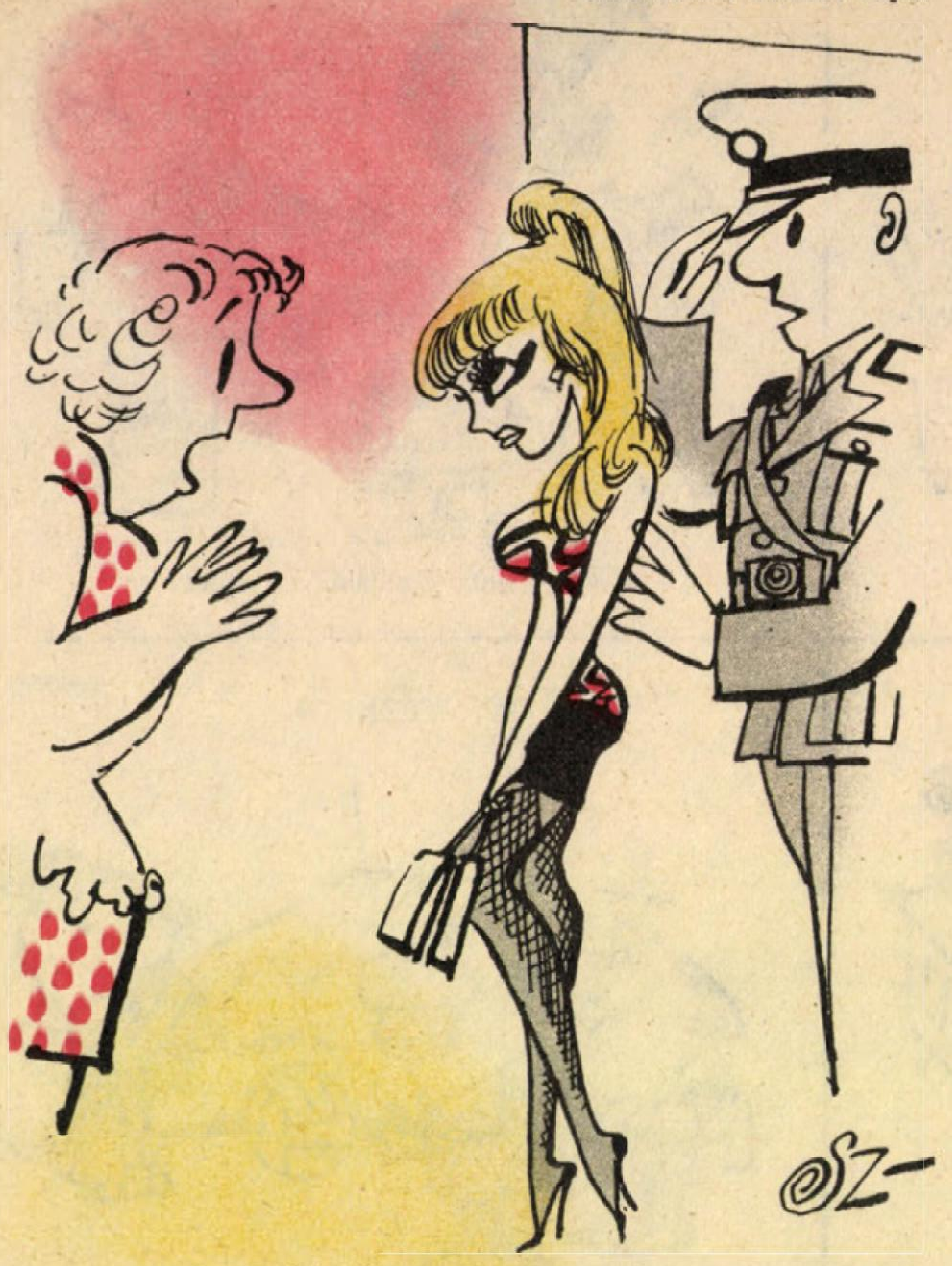

– A „Bájvirág" eszpresszóban találtuk . . .

Mindenféle

Átlagemberek nélkül nincs kimagasló nagyság.

*

Óriási erejük van a szavaknak, de a tettek sem lebecsülendők.

*

Az indulat elsősorban a logika fölött győzedelmeskedik.

*

X *nem nagyravágyó, csak azzal elégedetlen mindig, ami éppen van.*

*

Az ember olyasmire is büszke tud lenni, amit szégyellnie kellene.

*

Senki sem akar kísértés nélkül tisztességes maradni.

F. L.

V. ZLOTNYIKOV:

Futni jó

Valamikor remekül verekedtem, és nagyon bátor voltam. Hajdan. De ez már a múlté.

Úgy kezdődött a dolog, hogy a barátaim biztattak: tanuljak meg bokszolni. Nos, akit az istenek el akarnak veszejteni, annak elveszik az eszét. Így lett belőlem ökölvívó.

Másfél év telt el. Egyszer késő este mentem hazafelé az edzésről. Az izmaim kellemesen sajogtak, és rózsás hangulatban voltam. Sütött a hold, és a mellemen megcsillant a „sport mestere" jelvény. Hazafelé bandukolva valami vidám külföldi dalocskát dúdolgattam.

Egyszerre csak nem messze tőlem nótaszó hallatszott, de nem vidám, inkább búval bélelt, nem is külföldi, hanem tiszta honi termék: „Susogj, te nádas . . ." És megjelent előttem ez a „susogó nádszál". Dülöngélve. Odalépett hozzám, és azt kérdezte:

– Cigaretta van?

– Nincs.

– Hazudsz.

– Igazat mondok.

– Én azt mondom, hazudsz!

– Nem hazudok.

Ezzel vége szakadt a tárgyalásnak, és mindkét fél előkészületeket tett a támadásra.

Az első ütésére a bal kezem ösztönszerűen ökölbe szorult. Még egy mozdulat, és durr, bele a májába. Ez biztos kiütéses győzelem, már csak azért is, mert az ilyen piás pacákoknak nagyobb a mája, könnyebb beletalálni. Ám én még idejében ráeszméltem, hogy bokszoló vagyok, sportember, és nem bunyózhatok az utcán egy részeg pofával. Óriási akaraterővel fékeztem meg haragos indulatomat, és a bal kezem visszahanyatlott eredeti helyzetébe.

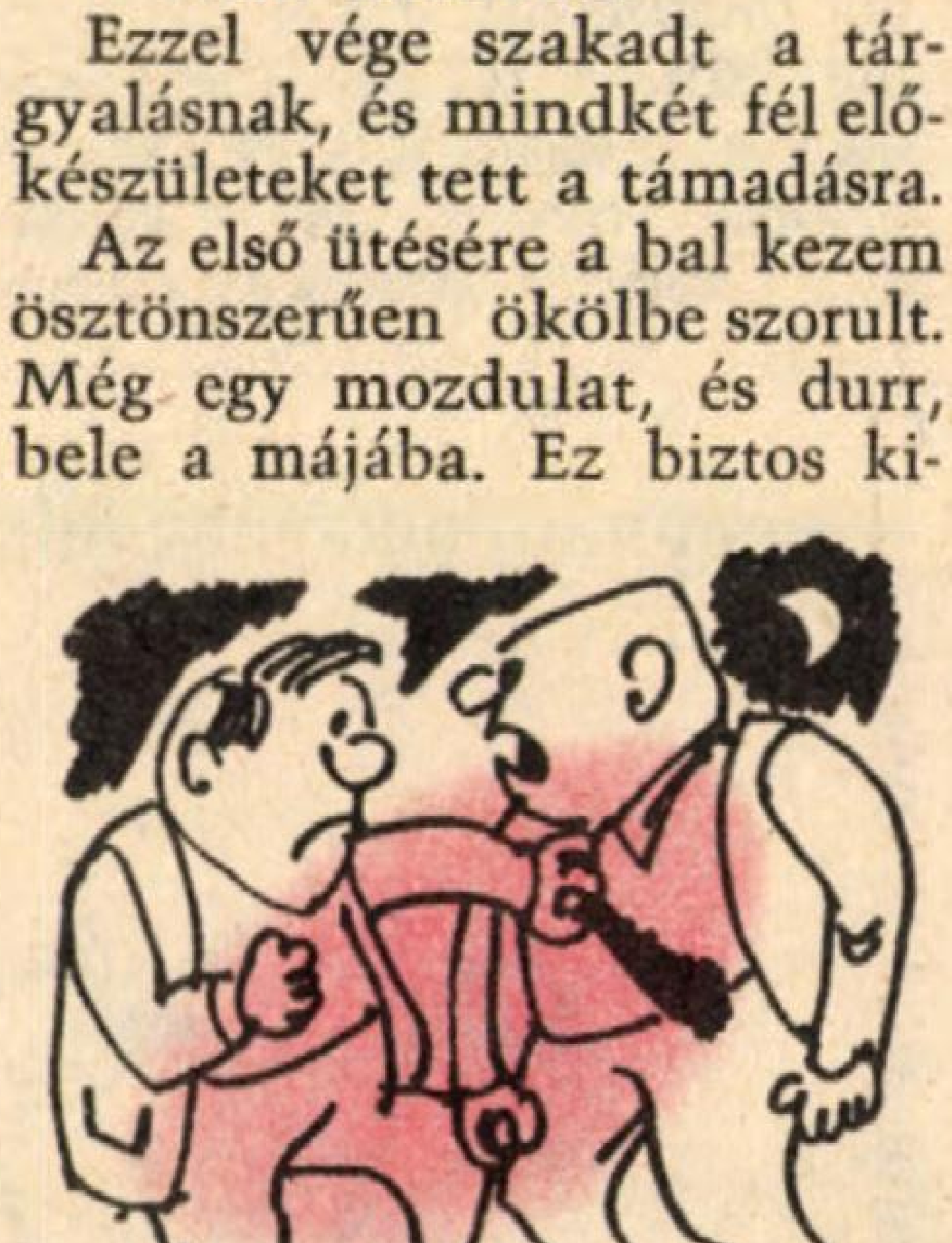

Második ütésére a jobb kezem lendült előre. De csak lendült. Ugyanaz a fennkölt érzés állította meg félúton, mint az iménti, nem voltam képes odasózni arra a hervadt képére egy klassz horogütést.

Ezután következett a csata. Austerlitz. Borogyino. Waterloo.

Olyan siralmas állapotban érkeztem haza, hogy az anyám szükségesnek tartotta azonnal mentőt hívni.

Ezzel véglegesen búcsút intettem az ökölvívásnak. Ha csak meglátok egy férfi öklöt, azonnal citerázni kezdek. Egy részeg emberrel találkozni számomra ijesztőbb, mintha száz fekete macska szaladgálna előttem.

De én nem vagyok olyan ember, aki egykettőre megadja magát. A múlt héten versenyfutással kezdtem foglalkozni, és remélem, hamarosan olyan eredményeket érek el, hogy senkitől sem fogok félni.

(Oroszból fordította: **Pogonyi Antal**)

E heti hirdetéseink

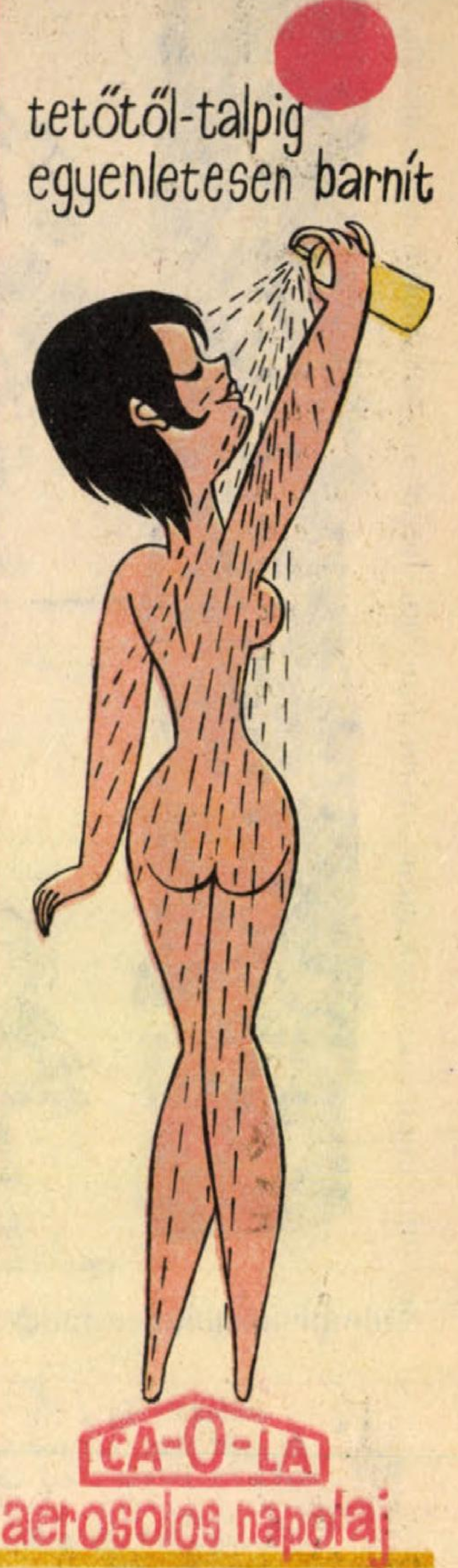

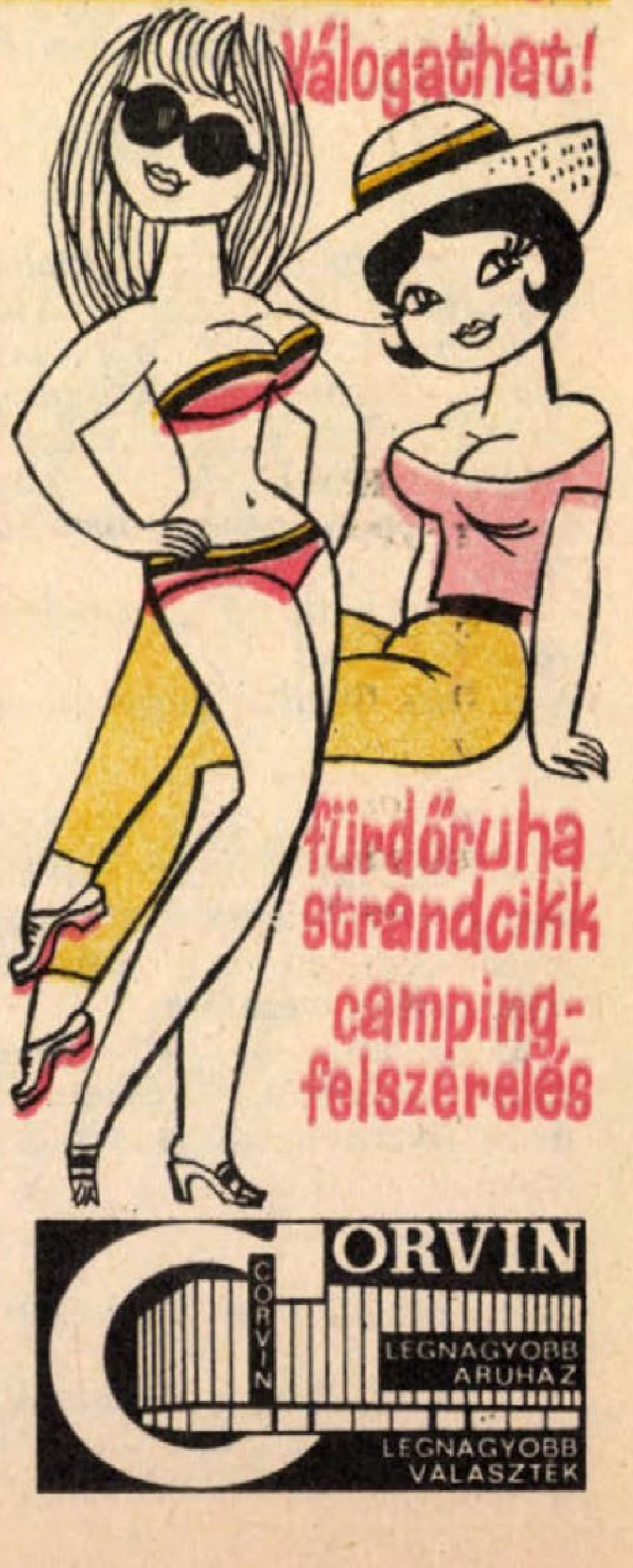

Eladó erőd

Meglepő hír: dobra verik
a Maginot-vonalat —
egy erőddel nem ártana
meglepnem önmagamat.
Ilyen vétel nem adódik
száz évben, ha egy talán,
csak az gyötör: egy bunkerrel
mit is kezdenék ma már.
S így, bár vas, örök az erőd,
az üzlet már alig áll,
veszek inkább egy vikendfafedezéket Aligán!

Donkó László

Pol-beat szerenád

Hegedűs István rajza

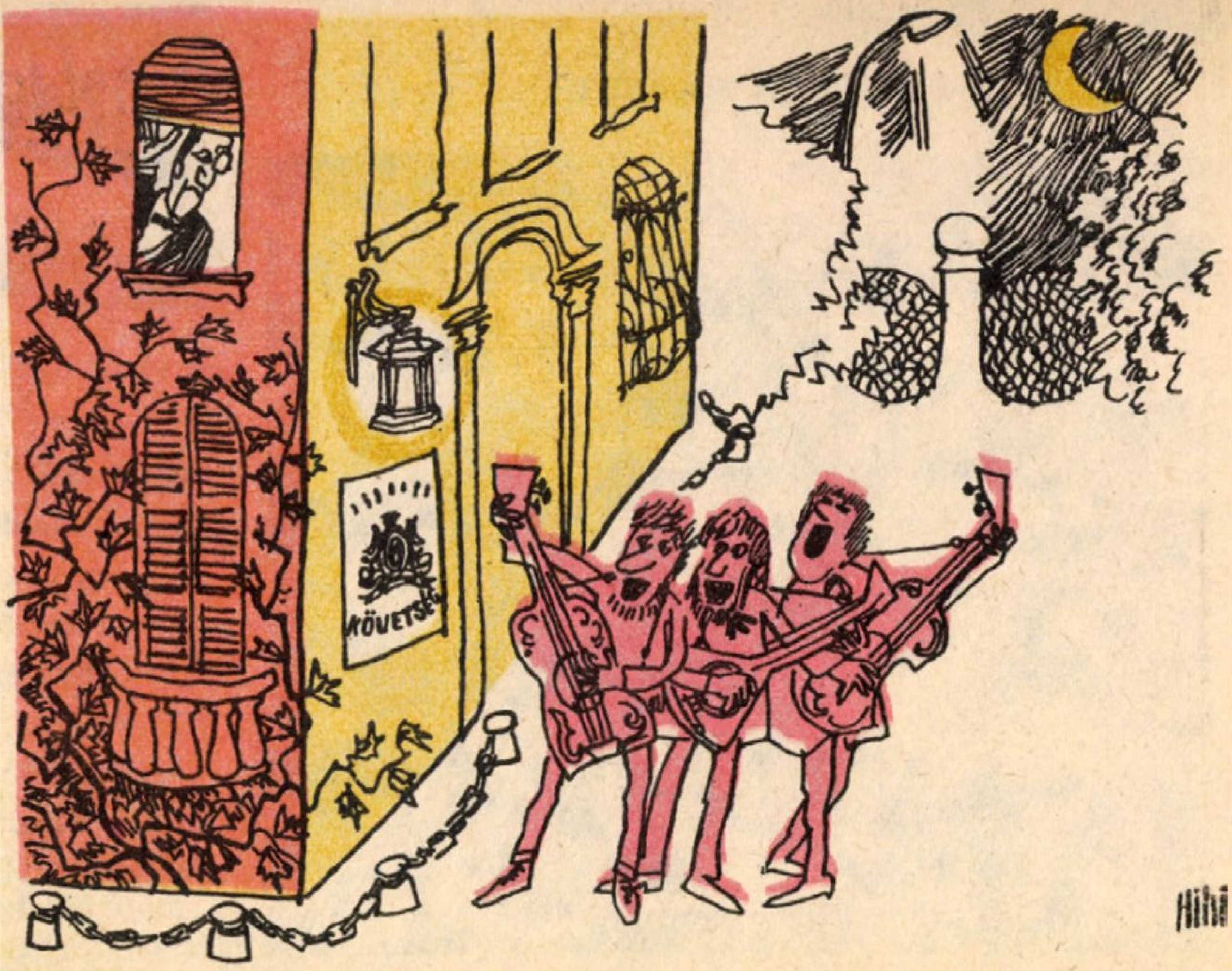

Egy turnusban a főnökkel

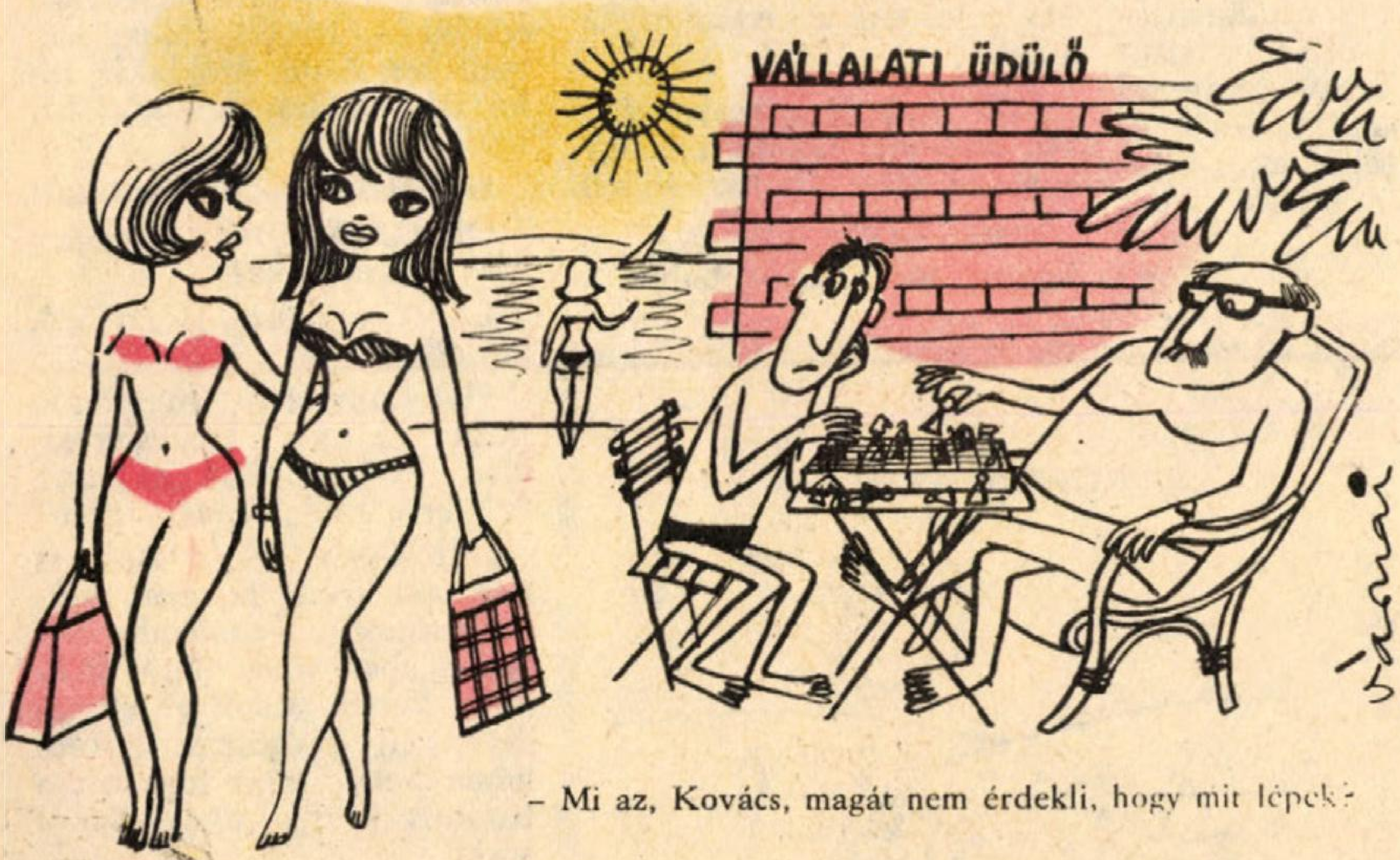

– Mi az, Kovács, magát nem érdekli, hogy mit lépek?

Forró drót

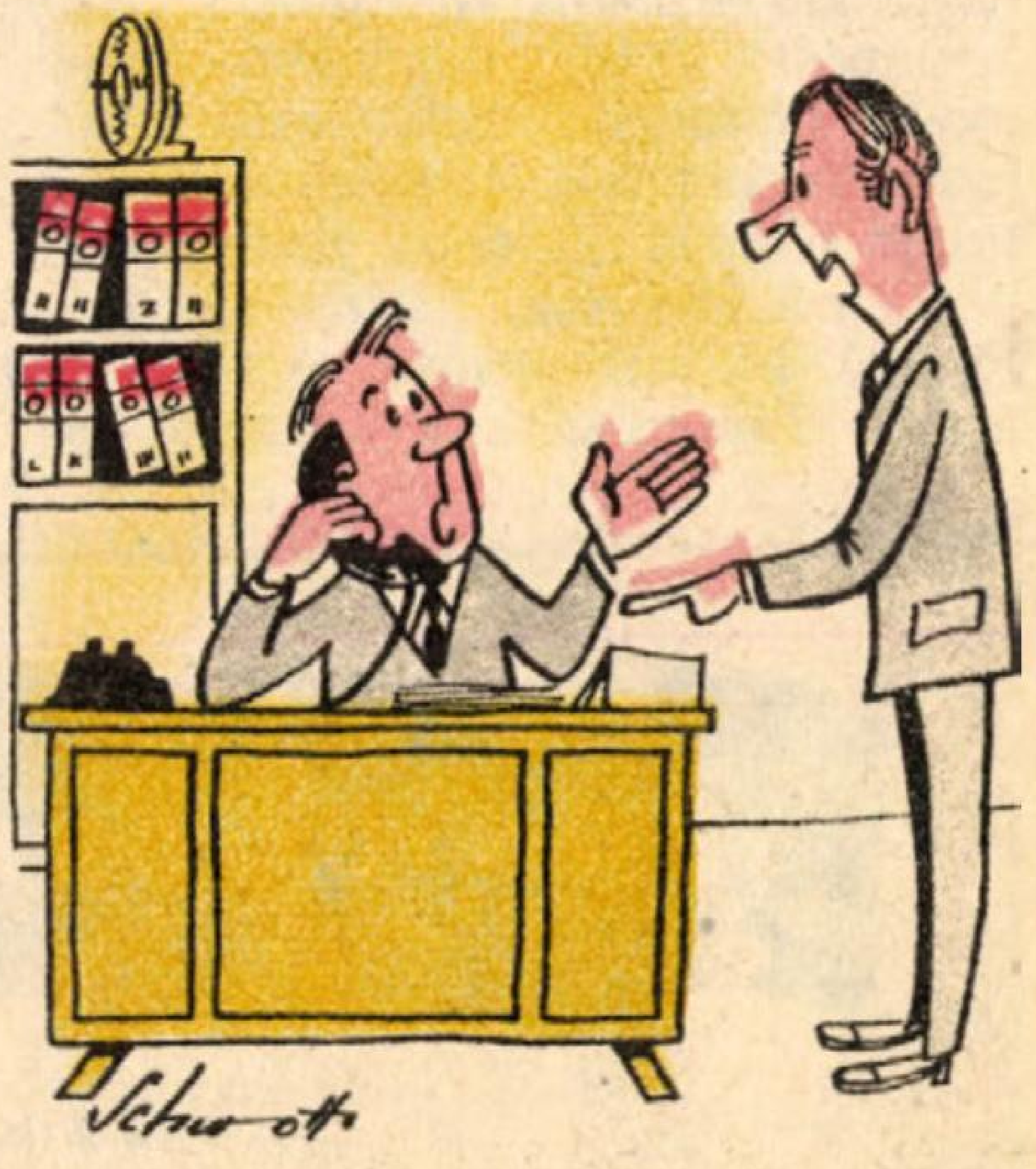

– De kollégám, már egy fél órája tartja a kagylót, és nem beszél.
– A feleségemmel diskurálok . . .

KELETI UDVARIASSÁG

Egy tokiói szállodában a mosdó fölött a következő felirat áll:
„Tilos a törülköző eltulajdonítása. Ha ez a figyelmeztetés sérti önt, kérjük, ne olvassa el!"

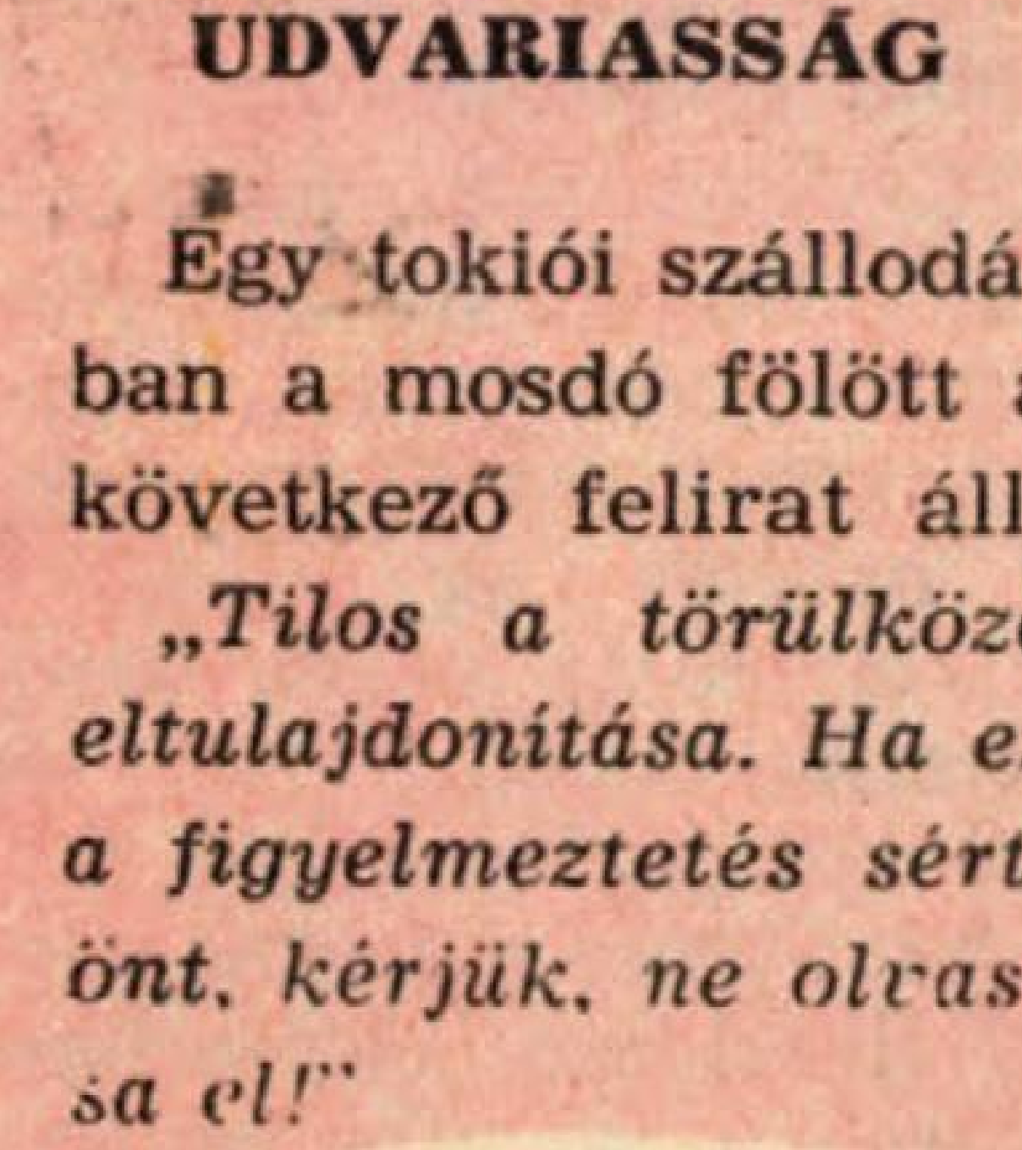

Híradó

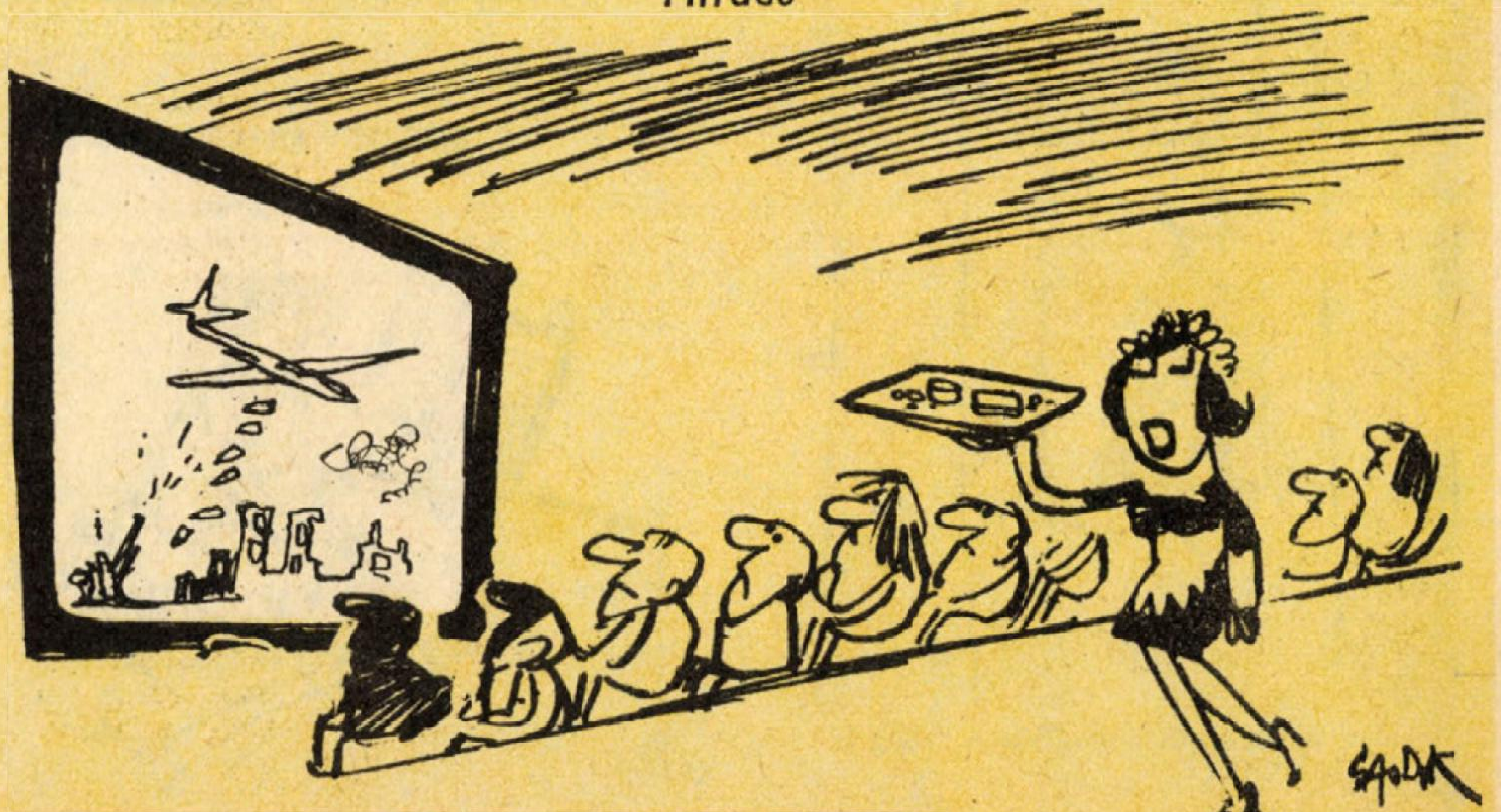

– Andaxint, nyugtatókat tessék!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KŐ KÖVÖN MARADT

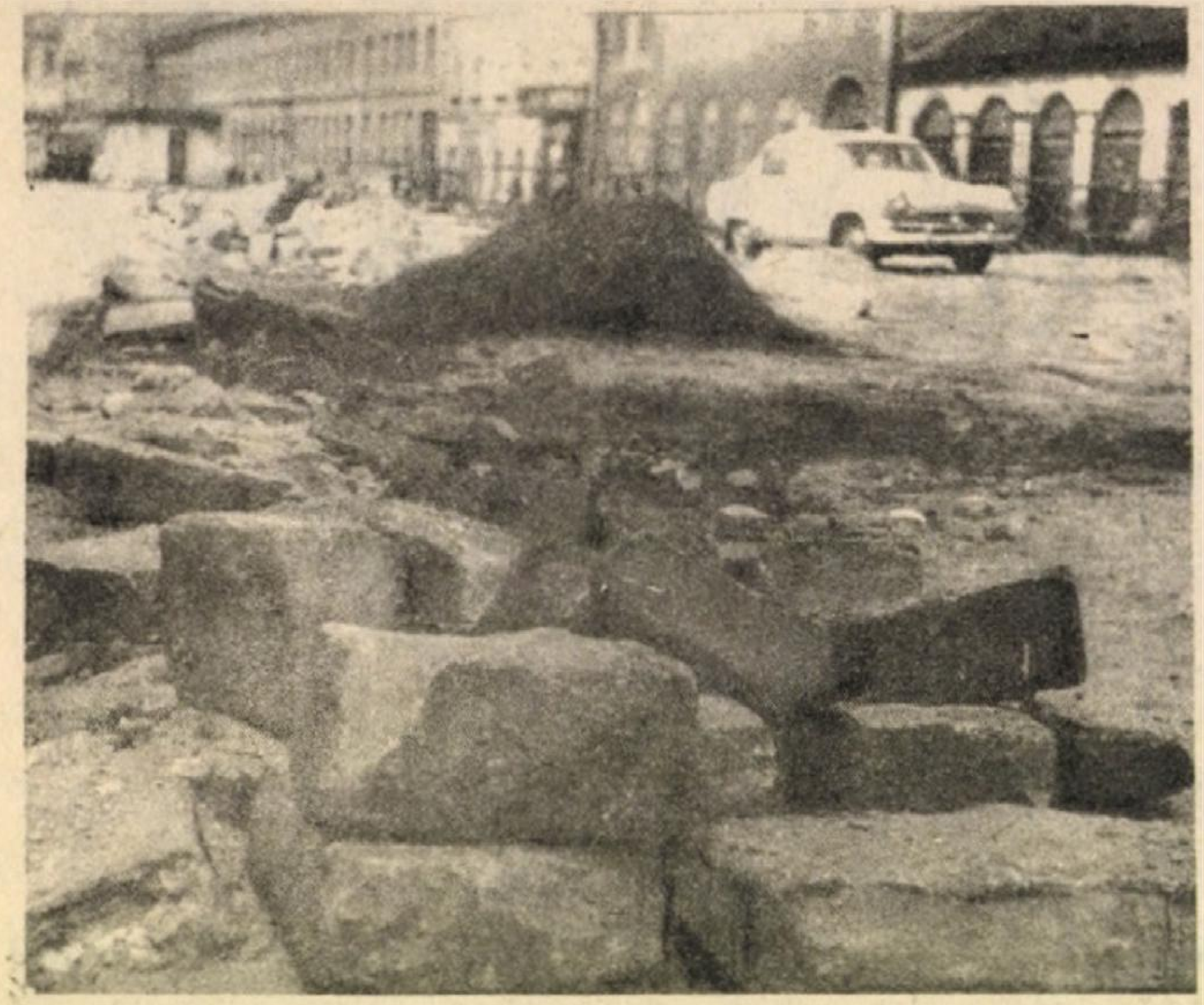

A képen látható kő- és törmelékhalmazok (egy hónapokkal ezelőtt befejezett építkezés földi maradványai) Debrecen belvárosában ékeskednek, s minduntalan szemet szúrnak minden arra járónak: bennszülöttnek és külhoninak egyaránt. Éppen csak a városi tanácsnak nem szúrt szemet eddig, nyilván azért nem intézkedett az eltakaríttatásukról. Ez annál is feltűnőbb, mert ez a rommező pont a Városi Tanács épülete mögött terül el, s a tanácsháza renoválása után maradt vissza!

(B.)

a Ludas Matyi színpada

A JÓSNŐ

Ligeti pad. Rajta fiatal lány ül szerelmével.

FIÚ: Drágám!

LÁNY: Mindenem!

FIÚ: Szeretsz?

LÁNY: Imádlak!!

FIÚ: Amíg élsz?

LÁNY: Nem, örökké!

FIÚ: Gyémántegér!

LÁNY: Tündérmalac!

FIÚ: Te, te, te ... (nem talál megfelelő szavakat).

(Hirtelen egy öregasszony lép melléjük.)

ÖREGASSZONY: Eszem a szívüket, de szép fiatal pár! Hadd jósolok a kisasszonykának ...

FIÚ *(mérges a zavarásért):* Ne fáradjon, mama, mi úgysem hiszünk az ilyesmiben.

ÖREGASSZONY: Na, ne legyen mán ilyen babonás! A kisasszonkán látszik, hogy kíváncsi.

LÁNY *(nevet):* Még úgyse jósoltak nekem. Csak most az egyszer, viccből ...

FIÚ *(kelletlenül):* Jó, nem bánom.

ÖREGASSZONY: Ez már beszéd, aranyoskám. Mutassa azt a szép kis kezét! Az ember tenyerében minden meg van ám írva. Múlt, jelen, jövő. *(Nézni kezdi a lány tenyerét.)* ... A kisasszonka egy férfit szeret, aki azt ígérte, hogy el fogja venni feleségül.

LÁNY *(beismerően):* Hááát ...

ÖREGASSZONY: Erről a férfiről azt hiszi, hogy szép karrier előtt áll. Gyorsan emelkedő fizetés, plusz sok mellékes. Autó, öröklakás, televízió, fridzsider, külföldi utak ...

FIÚ *(közbevág):* Micsoda?!

ÖREGASSZONY: Ugye így van, kisasszonka?

LÁNY *(zavartan):* Én izé, mindössze ...

FIÚ *(mérges a lányra):* No nézd, a kis karácsonyfadísz ...! Kezd érdekes lenni. Folytassa csak, kedves néni!

ÖREGASSZONY: Hol is hagytam abba? Ja, igen. Szóval ennek a fiatalembernek esze ágában sincs magát feleségül venni. Csak el akarja csábítani, méghozzá három héten belül, mert fogadott a barátaival egy üveg Zsiráf sörbe ...

LÁNY *(felsikolt):* Jesszusmária!! Igaz ez?!

FIÚ *(hebeg):* Csak tré-tré-tré-tréfáltunk. Nem kell az ilyesmit szó szerint venni ... *(Az öregasszonyhoz fordul.)* ... Maga meg nem tud valami jobbat jósolni?!!

ÖREGASSZONY *(önérzetesen):* Kérem, én realista jósnő vagyok! Az igazat jósolom, nemcsak a valódit. Lakkozás helyett az objektív valóság látszólag szinte áttekinthetetlenül bonyolult és sokrétű viszonylatait kell feltárni, leleplezve a hamis kispolgári illúziókat, elsősorban az olcsó szentimentalizmust ...

FIÚ *(ingerülten félbeszakítja):* Hát akkor mi nem is tartjuk fel tovább. Van még valami mondanivalója?

ÖREGASSZONY: Igen. Húsz forintot tetszenek fizetni a jóslatért!

Dalmáth Ferenc

SZÜNIDŐBEN

Földes Vilmos rajzai

MINDENT A GYEREKÉRT

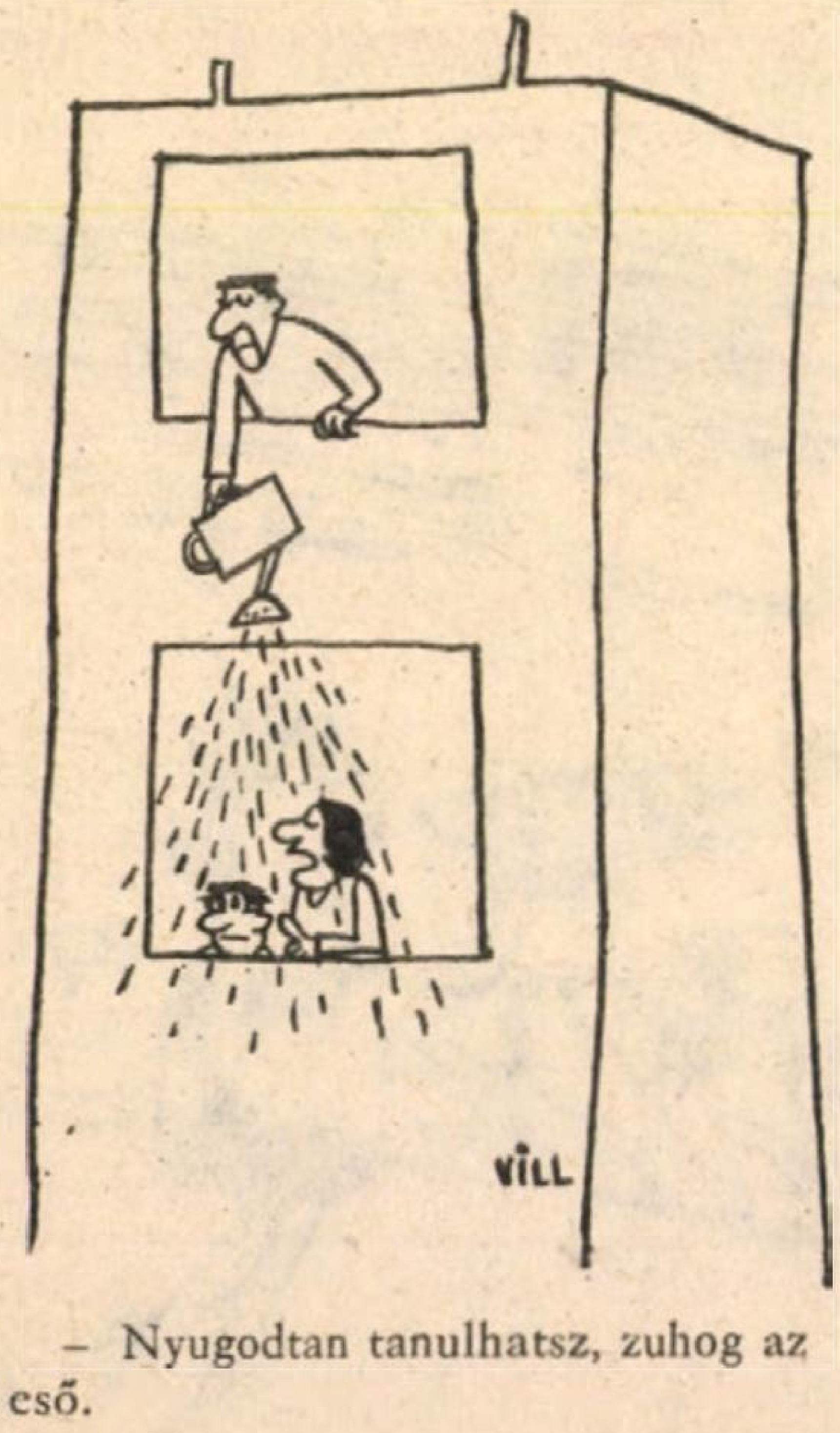

– Nyugodtan tanulhatsz, zuhog az eső.

KORREPETÁLÁS

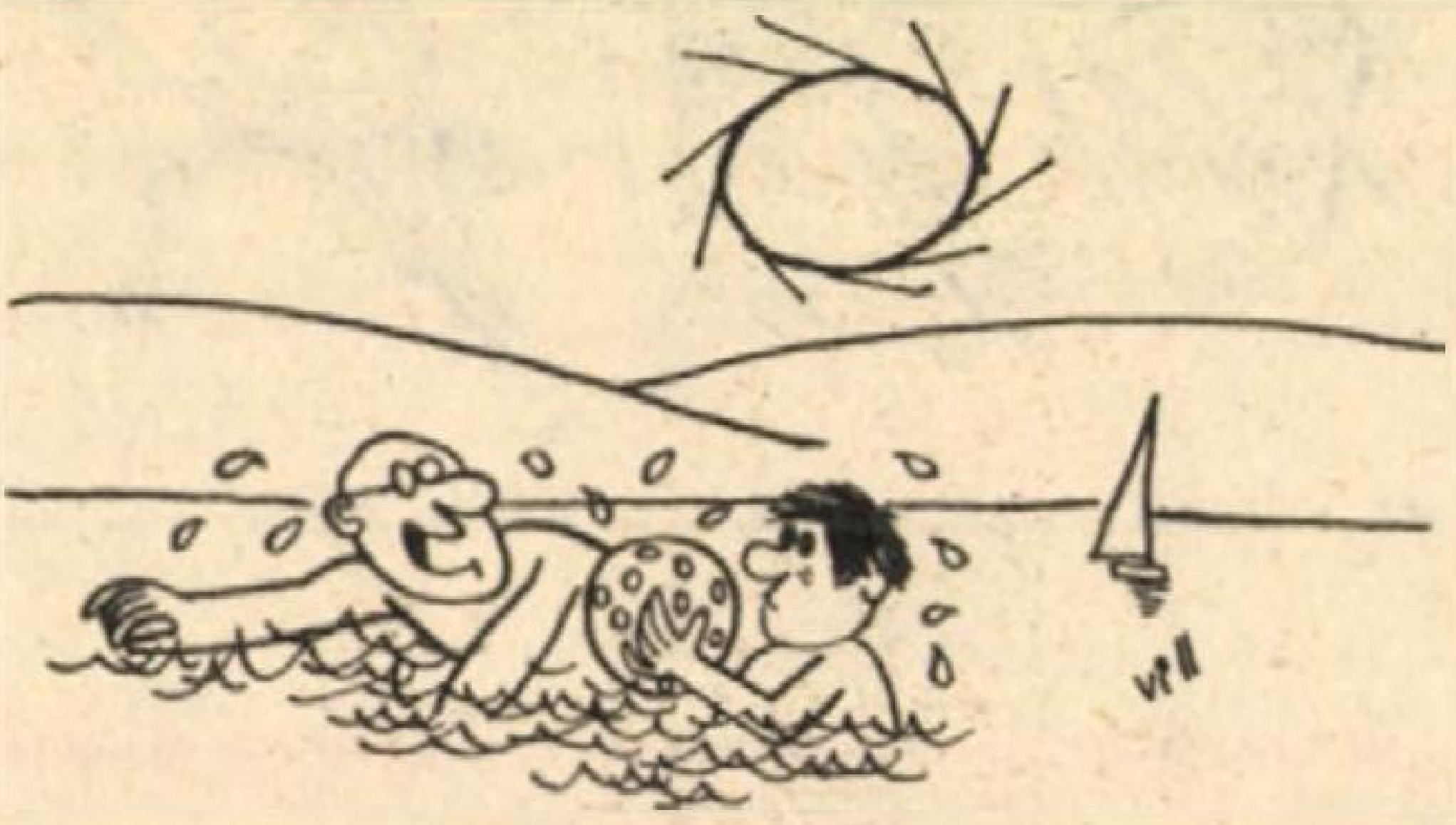

– Na, hogy is van az a színusz-tétel? ...

BUKOTT DIÁK

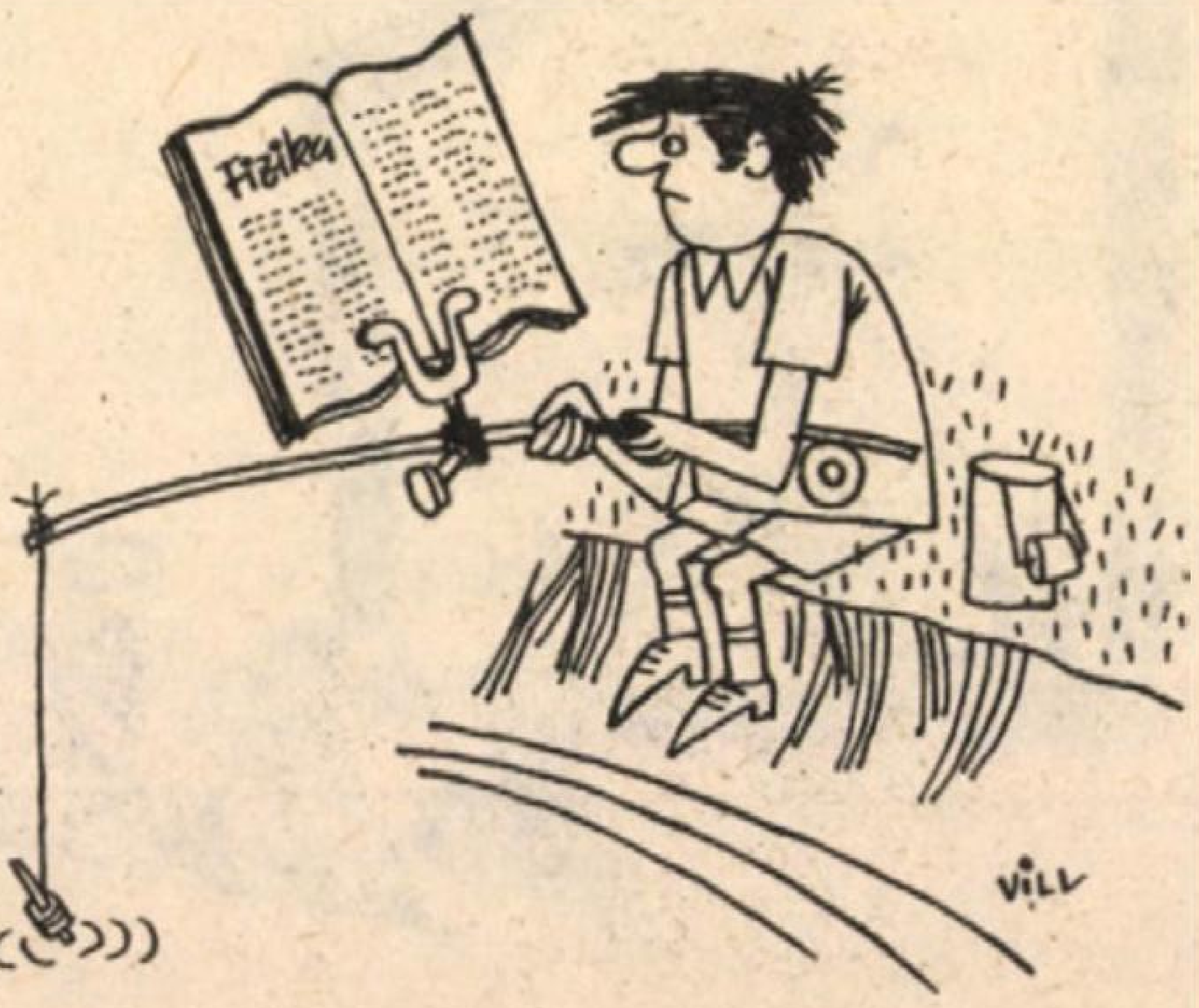

Új magyar értelmező szótár

Mostanában sokat járkáltam odakint az Életben, és meglepetéssel hallottam, hogy egyes szavakat és kifejezéseket az általánosan ismert jelentésüktől eltérően is használ az egyszerű nép.

Úgy érzem, nem lenne érdektelen ezeknek a népi szóhasználatoknak gyűjtögetése, mert általuk változatosabb, színesebb, sőt zamatosabb lenne édes anyanyelvünk.

Ezúton hívom föl a nyelvészek figyelmét erre, és egyben — mintaképp — átnyújtom a magam laikus gyűjtésének néhány példányát.

Alma — használatos egy hazánkban nagy mennyiségben előforduló kerekded gyümölcs megnevezésére is.

Átrázni — lehet pl. a lisztet a szitán is.

Befűzni — szokták olykor pl. a cérnát is a tű fokába.

Beköp — a légyre is mondják, amikor az *beköp* valamely ételneműt.

Beléesni — használatos olykor pl. a gödörbe való belépottyanás szemléltetésére.

Csőbe húz — különösen a villanyszerelők mondják arra a műveletre, amikor a drótot a bergmann*csőbe húzzák*.

Hintába ültet — mondják arra a cselekvésre is, amikor valaki valakit (rendszerint felnőtt gyermeket) súlypontján kívül felfüggesztett, ill. alátámasztott alkalmatosságba ültet játék, avagy szórakoztatás céljából.

Kanalam van — ezt a kifejezést használja az az illető is, akinek folyadék merítésére szolgáló evőeszköz van a birtokában.

Pipás — mondják arra az egyénre is, aki csőszerű alkalmatosság segítségével szívja magába a nikotint.

Sóder — folyami kavics (tájjellegűen!)

Szöveget nyom — nyomdai terminus technikusként is előfordul.

Ürge — egyes vidékeken egy bizonyos rágcsáló emlős állatot jelöl.

Vili — nagybetűvel írva a Vilmos férfinév becézésére is használatos.

Zabos — lehet pl. az a lovak nyakába etetési céllal akasztandó tarisznya is, amelyben a pázsitfüvek családjába tartozó gabona (avena sativa) magvai vannak.

*

Ismételten kérem a nyelvész ürgéket, ne legyenek pipásak, amiért beslattyogtam a határsávjukba.

Kanalam volt rá. Vili?

Remélem simon a hézag. Akkor jat a jatba.

Sólyom László

IMPORT HUMOR

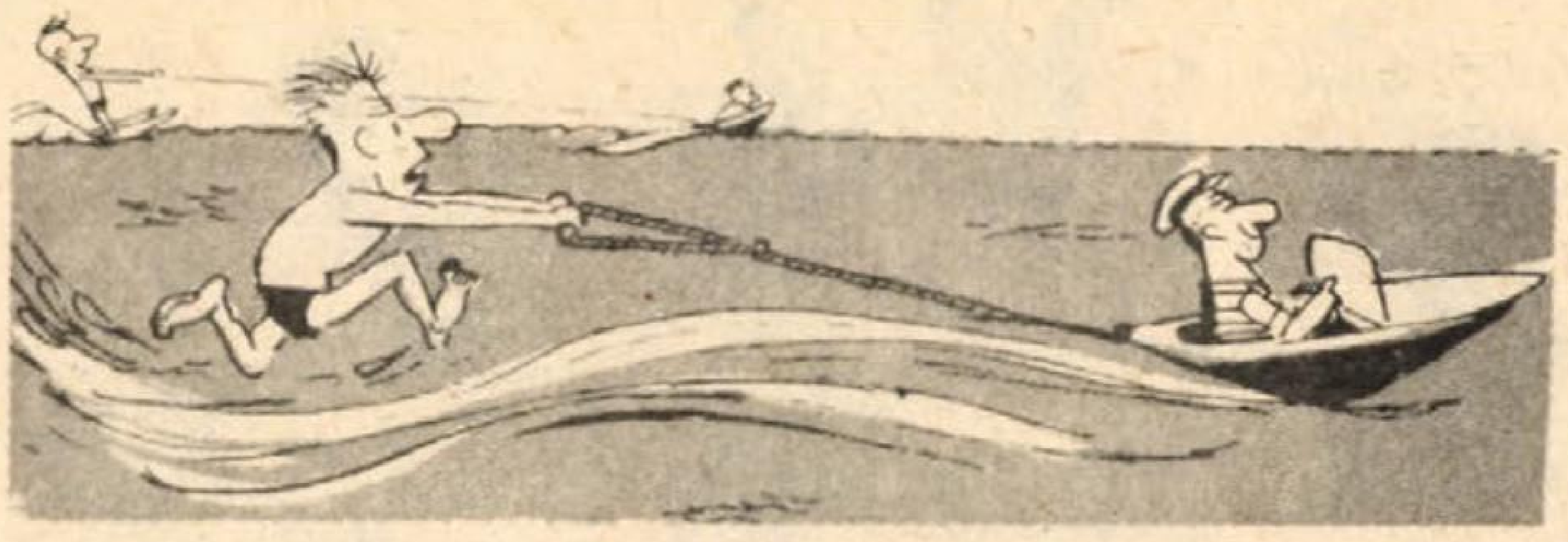

– Álljon meg! Elvesztettem a sítalpamat!

(„Krokodil", Moszkva)

A BAJ NEM JÁR EGYEDÜL

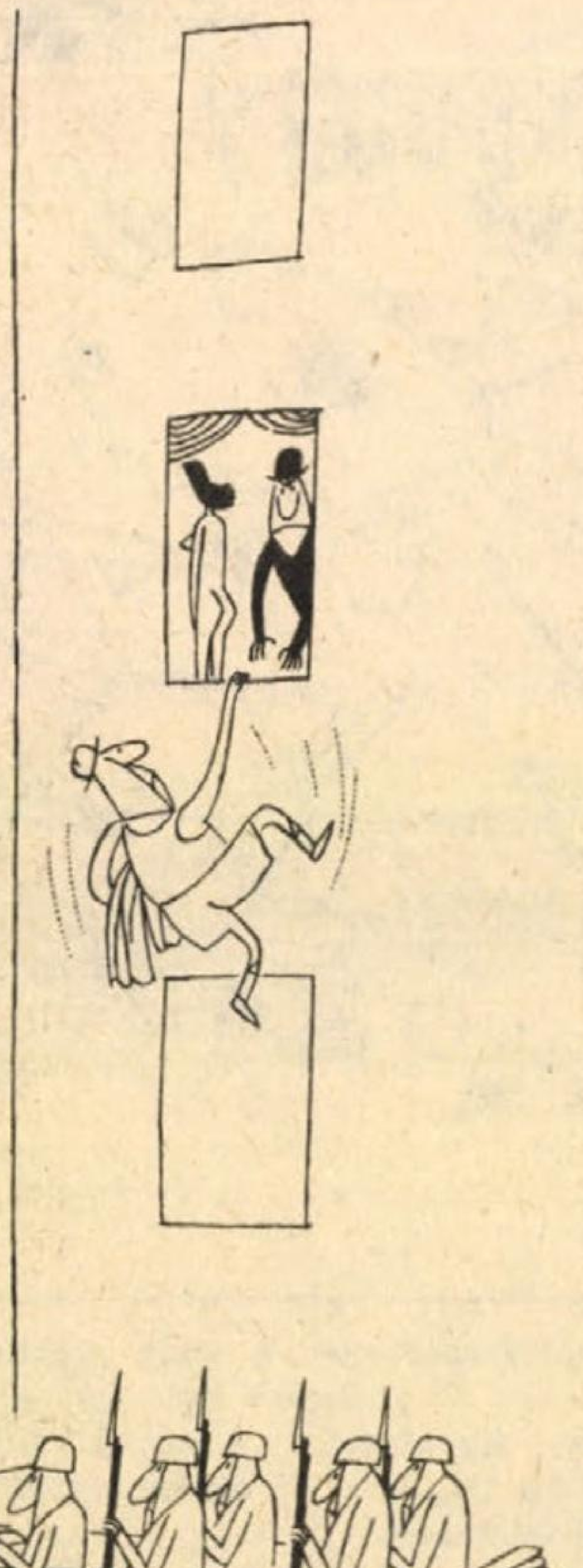

(„Dikobraz", Prága)

A SZABADALMI HIVATALBAN

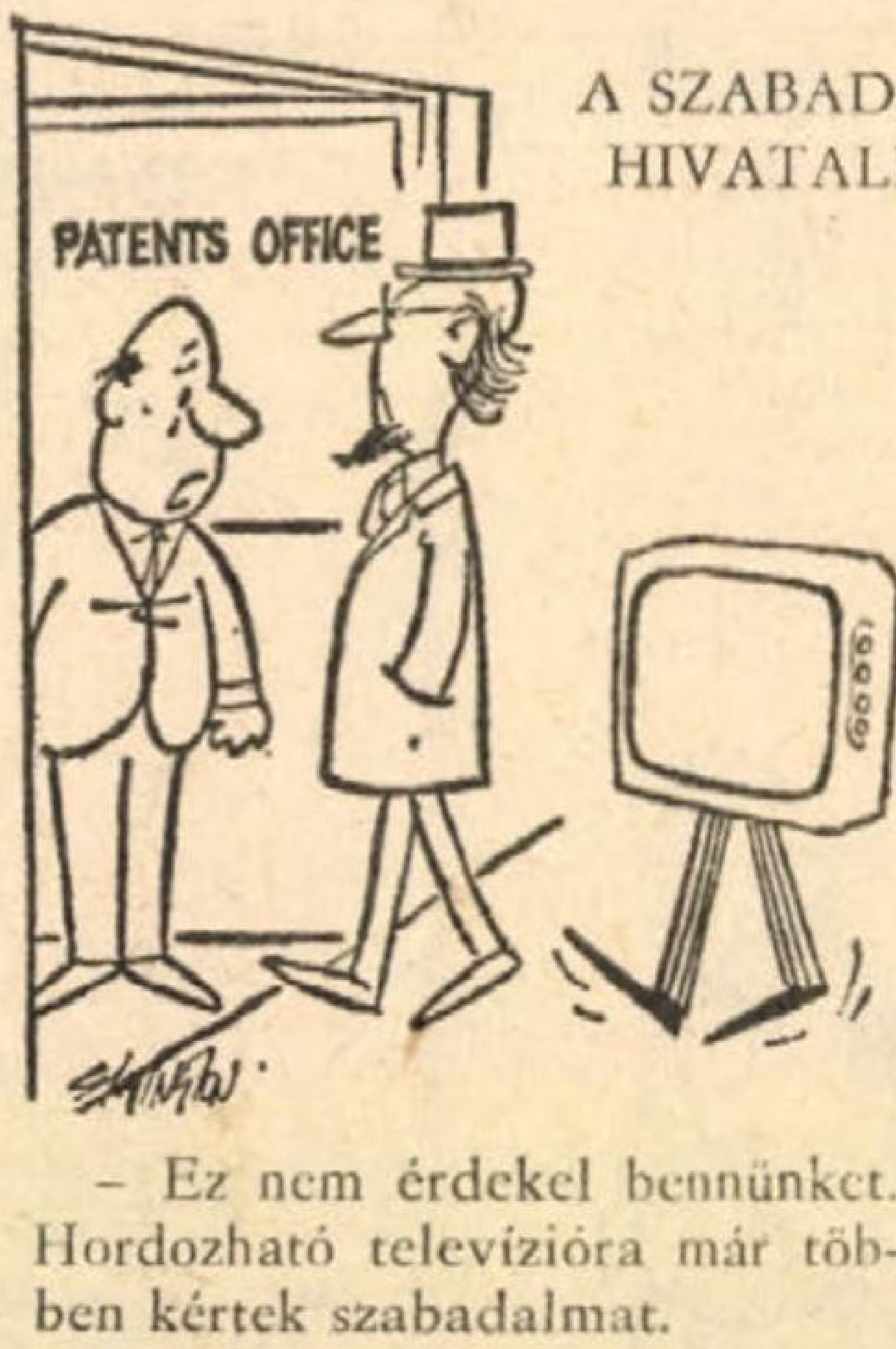

– Ez nem érdekel bennünket. Hordozható televízióra már többen kértek szabadalmat.

(„Daily Mirror", London)

ALTATÓDAL

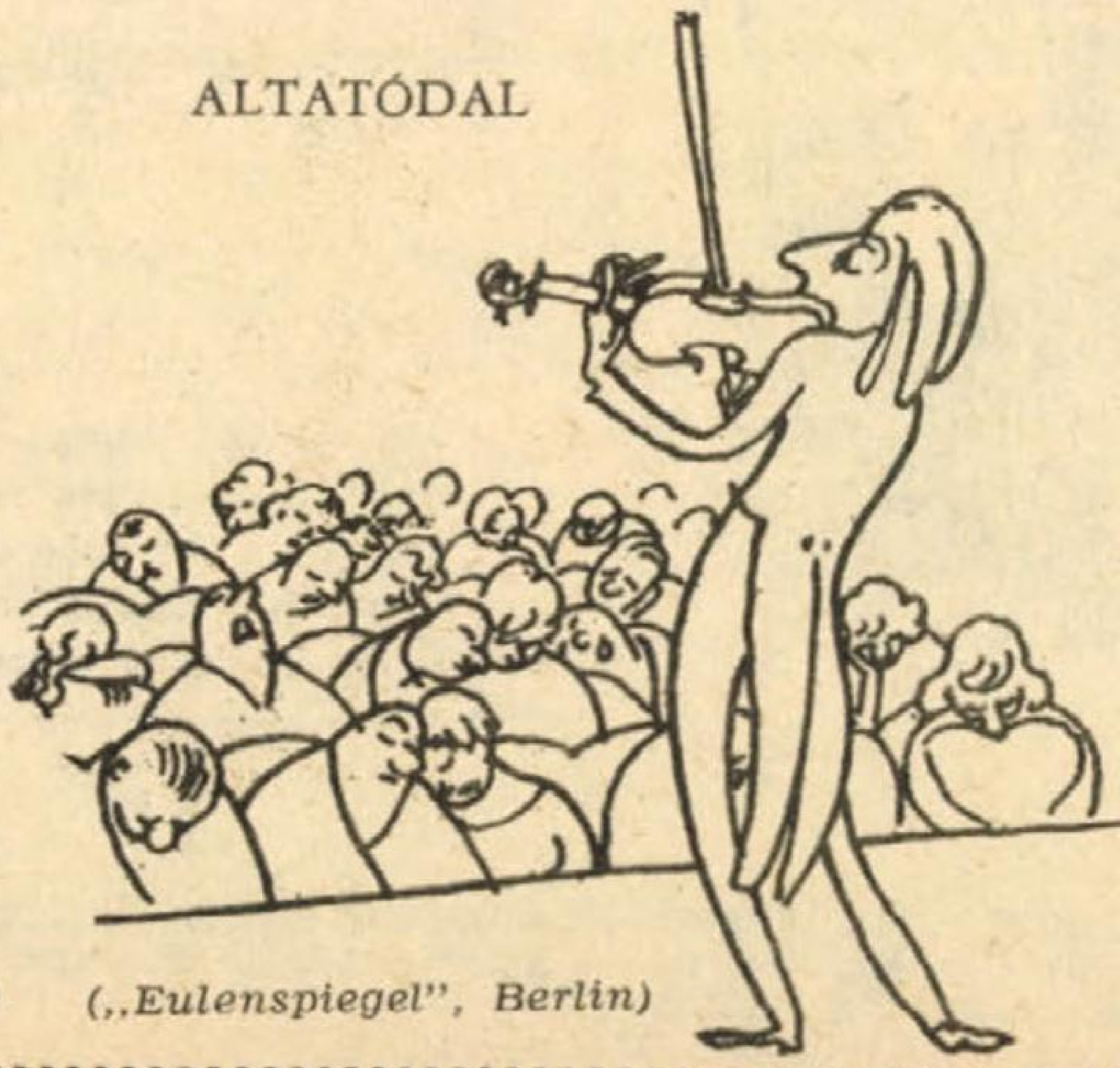

(„Eulenspiegel", Berlin)

BÖRTÖN-EPIZÓD

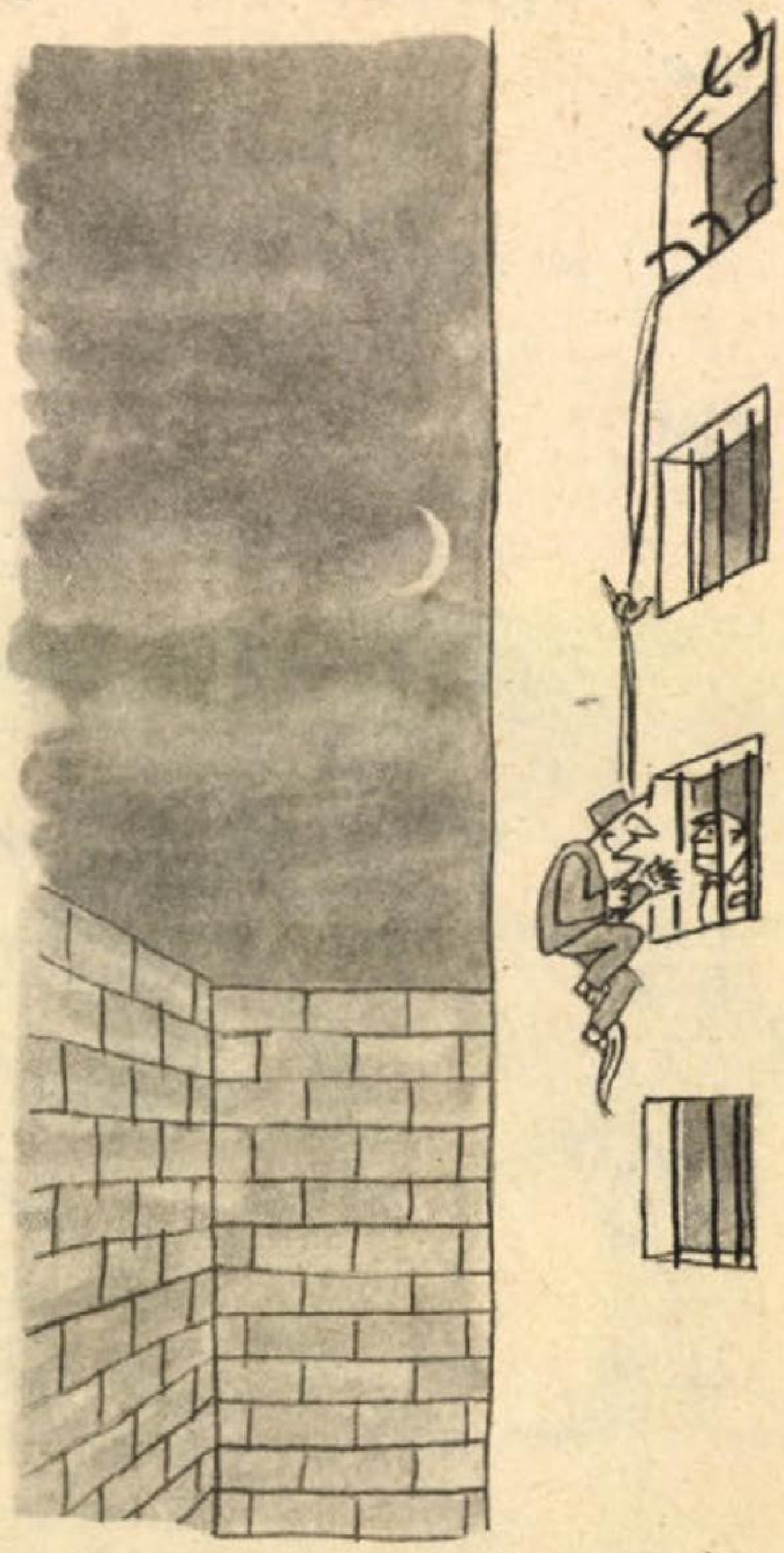

– Igazán nem kérek tőled nagy szívességet, csak egy rongyos lepedőt adj kölcsön.

(„New Yorker")

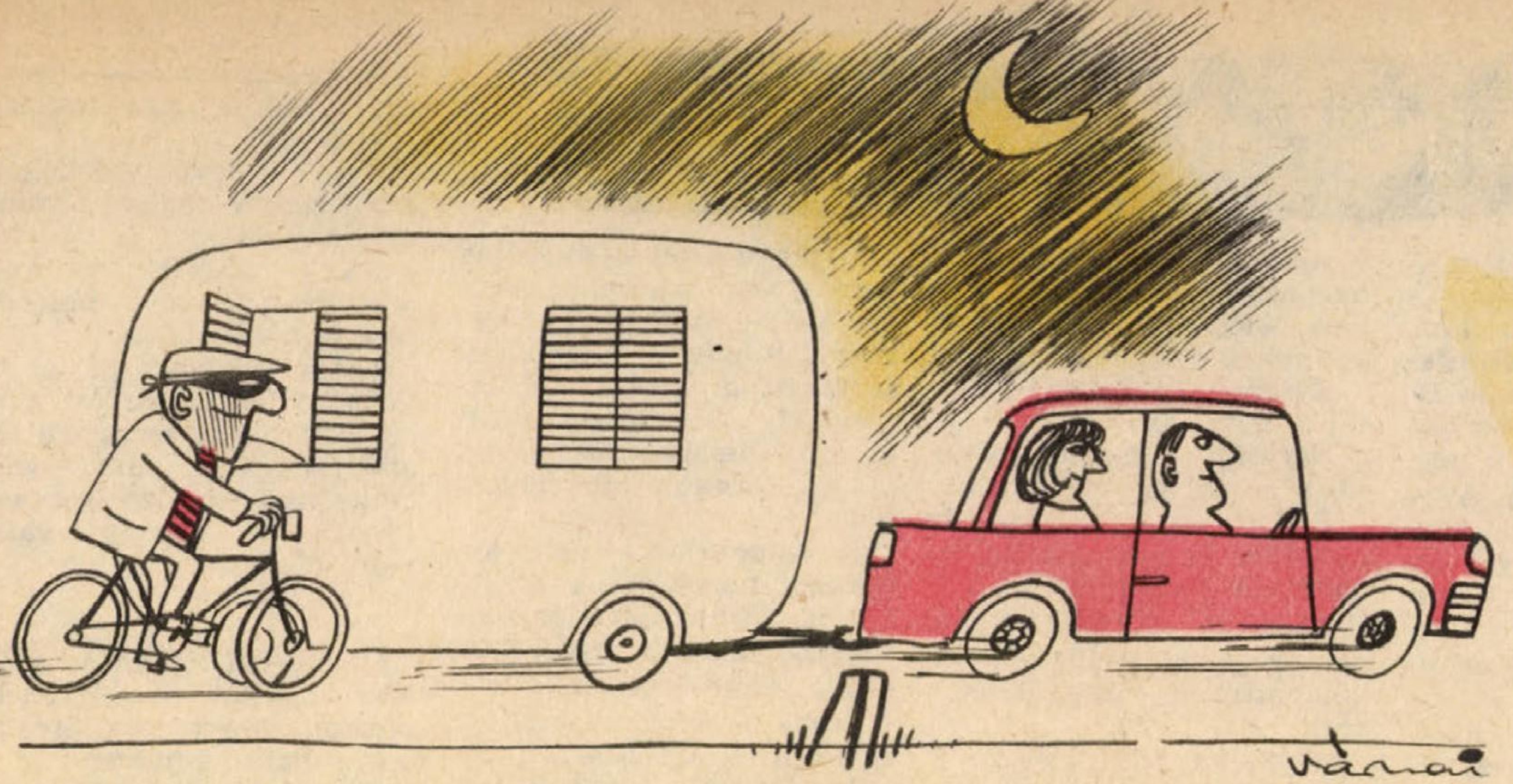

Camping

Békéltető tárgyalás

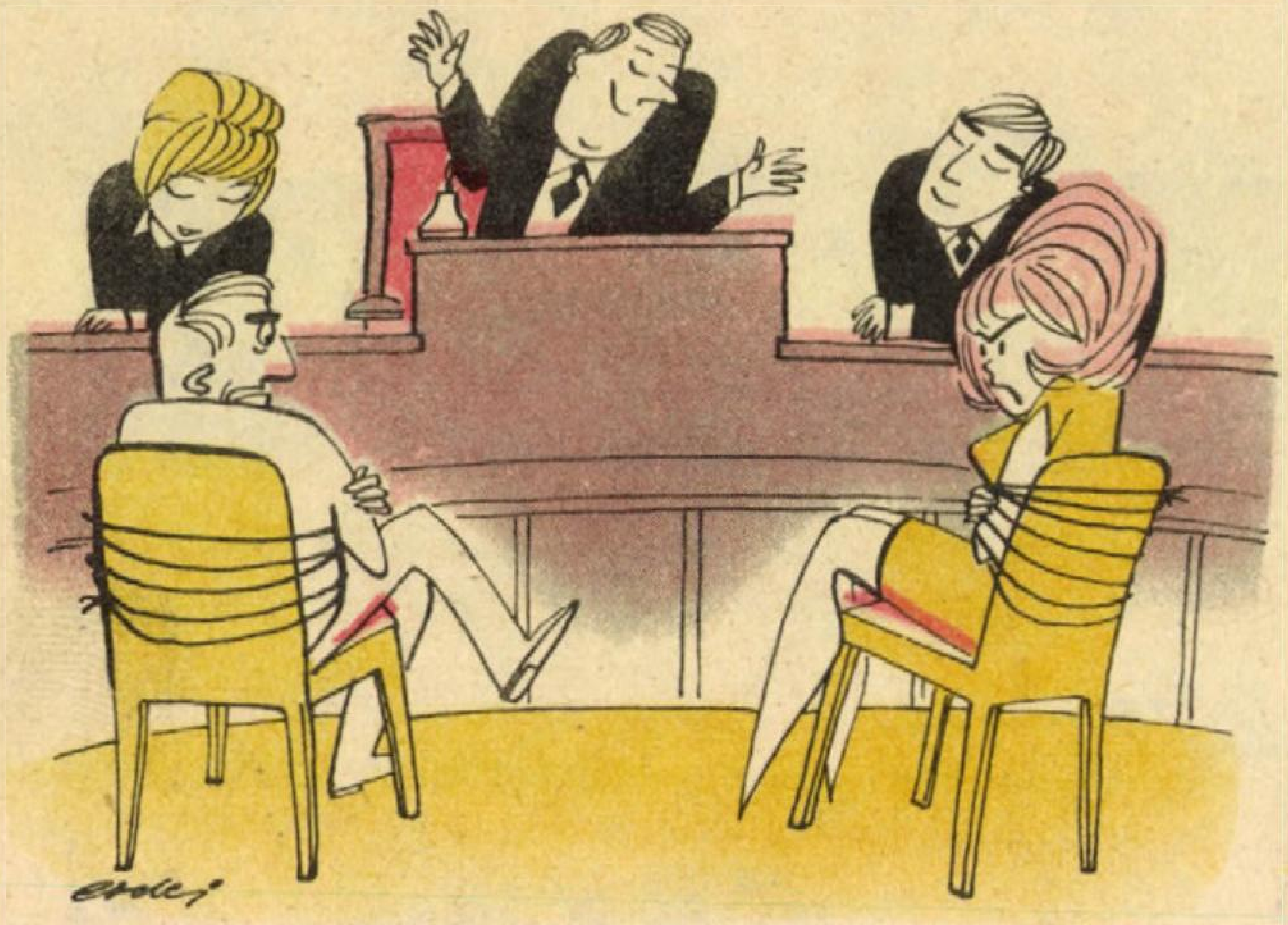

Jól felszerelt önkiszolgáló bolt

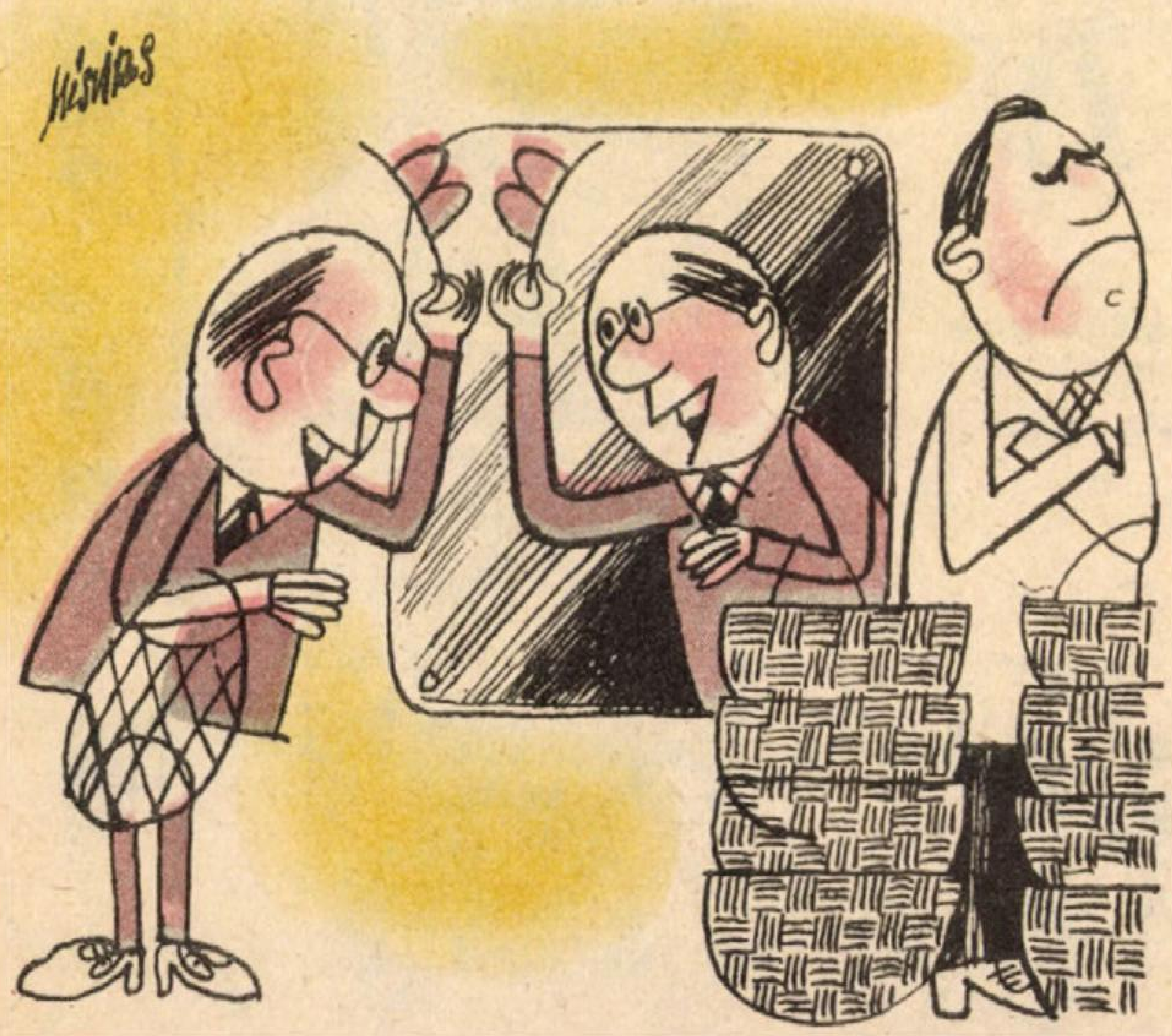

– A viszontlátásra!

Befutott filmrendező

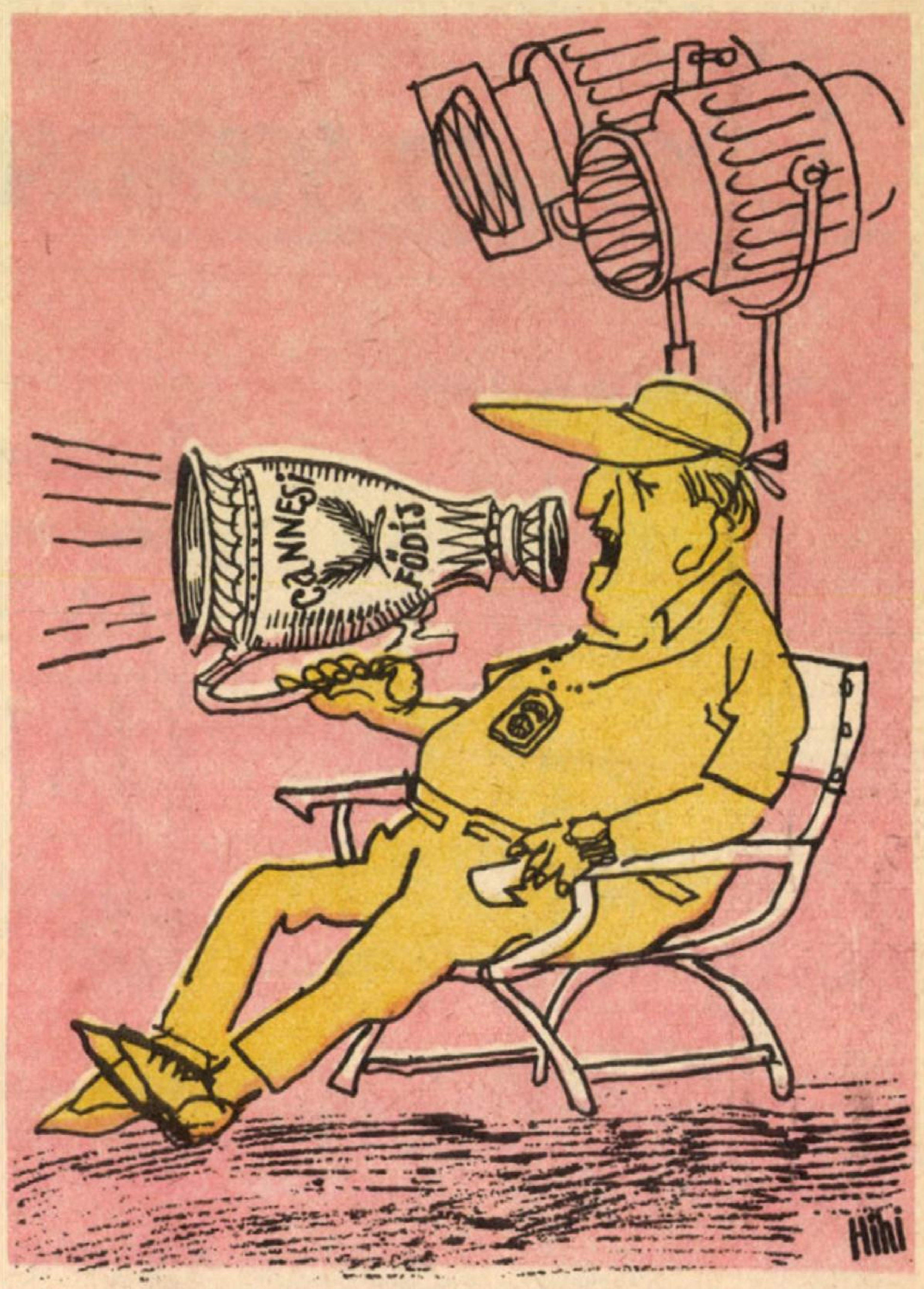

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0846 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504